

[1970 மார்ச் 20]

DR. H. V. HANDE : While we are thankful to the Minister for the restoration of the old routes, may I know whether the Routes 19-M and 19-S, which touch Indira Nagar and Shastri Nagar, does not touch Besant Nagar? As the residents of Besant Nagar feel that it will be useful if the buses on these routes touch Besant Nagar also, will the Minister be pleased to consider this suggestion and will he be pleased to tell us the position with reference to cut services?

THE HON. THIRU S. J. SADIQ PASHA : I am told by the Director of State Transport that no written representation has been received. If any written representation is received, it will be considered.

திரு. என். எஸ். வி. சித்தன் : பேரவைத் தலைவரவர்களே, இந்த அரசு போக்குவரத்து வழித்தடங்கள் சிக்கனச் சீரமைப்பின் காரணமாகக் கட்டண உயர்வு ஏற்பட்டிருக்கிறதா? ஆமெனில் அதன் விவரம் என்ன? புறநகர்ப் பகுதிகளிலிருந்து நேரடியாகச் சென்னைக்கு வர முன்போல் நேரடியாக பஸ் விடுவதற்கு அரசாங்கம் முன்வருமா?

மாண்புமிகு திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா : தலைவரவர்களே, கட்டண உயர்வுபற்றிய குறிப்பில்லை. ஆனால் புத்திரிகைச் செய்தியிலே கட்டணம் அதிகரித்திருப்பதாக வந்திருக்கிறது. அதுபற்றி நான் இயக்குநரிடம் விளக்கம் கேட்டிருக்கிறேன். விளக்கம் கிடைத்தபிறகு, நாளைக்கு என்னுடைய மானியக்கோரிக்கையின்போது பதில் சொல்லுகிறேன்.

(6) அறிக்கை அளித்தல்.

மகளிர் நலத்துறைபற்றிய பரிந்துரைகளின்மேல் அரசு எடுத்த நடவடிக்கை குறித்த மதிப்பீட்டுக் குழுவின் அறிக்கை

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அடுத்து, மதிப்பீட்டுக் குழுவின் அறிக்கை அளித்தல்.

திரு. ஏ. வி. பி. ஆசைத்தம்பி : தலைவரவர்களே, மகளிர் நலத்துறை பற்றிய அறிக்கையில் அடங்கியுள்ள மதிப்பீட்டுக் குழுவின் பரிந்துரைகளின் பேரில் அரசு எடுத்த நடவடிக்கை பற்றிய அக்குழுவின் அறிக்கையை (13-வது அறிக்கை) பேரவைக்கு அளிக்கிறேன்.

(7) 1970-71-ம் ஆண்டிற்கான நிதிக் கோரிக்கைகள்மீது வாக்கெடுப்பு—
தொடர்ச்சி.

(அ) கோரிக்கை எண் 20—தொழில்கள்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : தலைவரவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிவுரையின்மேல், கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன் :—

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 20—தொழில்கள் * என்ற தலைப்பின்கீழ் ரூ.3,85,00,400-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்படவேண்டும்”.

* 498-ம் பக்கங்களில் கொள்கை விளக்கு குறிப்பு அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

1970 மார்ச் 20]

திரு. இல. பலராமன் : தலைவரவர்களே, கொள்கை பற்றி விவாதிக்க—

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 20—தொழில்கள் என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 3,85,00,400-இல் ரூ. 100 குறைக்கவேண்டும்”. என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. சோ. அழகர்சாமி : தலைவரவர்களே, மிகப்பித்தங்கிய சங்கரன் கோயில், கோவில்பட்டி போன்ற தாலுகாக்களில், கிராமங்களிலுள்ள வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க கிராமப் பகுதிகளில் சிறு தொழில்களை ஆரம்பிக்க ஒரு ஆய்வுக்குழு அமைக்க வேண்டுமென்று விவாதிக்க—

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 20—தொழில்கள் என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 3,85,00,400-இல் ரூ. 100 குறைக்கவேண்டும்”. என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. எம். கரேந்திரன் : தலைவரவர்களே, சிறு தொழில்கள் ஆரம்பிப்பதில் பிற்பட்ட கிராமங்களுக்கு முதல் சலுகையளிப்பது குறித்து விவாதிக்க—

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 20—தொழில்கள் என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 3,85,00,400-இல் ரூ. 100 குறைக்கவேண்டும்”. என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. ஏ. அ. சுப்பராஜா : தலைவரவர்களே, வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அதிகம் இருக்கின்ற நிலையில் மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளிக்கும் வகையில், கிராமங்கள் தோறும், சிறு தொழில்கள் ஆரம்பிப்பது குறித்து விவாதிக்க—

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 20—தொழில்கள் என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 3,85,00,400-இல் ரூ. 100 குறைக்கவேண்டும்”. என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. சி. கோவிந்தராஜன் : தலைவரவர்களே, சிறு தொழில்களுக்கு போதுமான பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டிய அவசியத்தைப்பற்றி விவாதிக்க—

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 20—தொழில்கள் என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 3,85,00,400-இல் ரூ. 100 குறைக்கவேண்டும்”. என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. ரா. கனகசபை : தலைவரவர்களே, தென் ஆற்காடு மாவட்டம், திருவண்ணைநல்லூரில் சர்க்கரை ஆலை ஏற்படுத்தவேண்டும் என விவாதிக்க—

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 20—தொழில்கள் என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 3,85,00,400-இல் ரூ. 100 குறைக்கவேண்டும்”. என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

DR. H. V. HANDE : Sir, to discuss the need to press the Centre to further liberalise the Industrial Licensing Policy so that efforts of State Government will have more success in increasing the industrial growth, I move the cut motion standing in my name, viz.

“That the allotment of Rs. 3,85,00,400 under Demand No. 20 Industries be reduced by Rs. 100”.

[1970 மார்ச் 20]

(ஆ) நிதிக் கோரிக்கை எண் 40—தொழில் வளர்ச்சிக்கான மூலதனச் செலவு

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : தலைவரவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிவுரையின்மேல், கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன். ---

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 40—தொழில் வளர்ச்சிக்கான மூலதனச் செலவு என்ற தலைப்பின்கீழ் ரூ. 8,70,38,700-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்”.

DR. H. V. HANDE : Sir, to discuss the need to pressurise the Central Government to include the Pelletisation Plant for steel and iron at Salem in the Fourth Five-Year Plan itself, I move the cut motion standing in my name, viz.

“That the allotment of Rs. 8,70,38,700 under Demand No. 40—Capital Outlay on Industrial Development be reduced by Rs. 100”.

THIRU K. VINAYAKAM : Sir, to discuss the policy and the desirability of implementing immediately the Salem Steel Plant and the desirability of starting small-scale industries in Tiruthani taluk, I move the cut motion standing in my name, viz.—

“That the allotment of Rs. 8,70,38,700 under Demand No. 40—Capital Outlay on Industrial Development be reduced by Rs. 100”.

திரு. எம். பூபதி : தலைவர் அவர்களே, கோவையில் தோல் பதனிடும் தொழிற்சாலை நிறுவவேண்டும் என்று விவாதிக்க “நிதிக் கோரிக்கை எண் 40—தொழில் வளர்ச்சிக்கான மூலதனச் செலவு என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 8,70,38,700-இல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. சோ. அழகர்சாமி : தலைவர் அவர்களே, எட்டையபுரத்தில் சிமெண்ட் ஆலை பொதுத் துறையில் ஏற்படுத்துவதற்கான சாத்தியக் கூறுகள், தேவைகள் பற்றி விவாதிக்க “நிதிக் கோரிக்கை எண் 40—தொழில் வளர்ச்சிக்கான மூலதனச் செலவு என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 8,70,38,700-இல் ரூ. 100 குறைக்கவேண்டும்” என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : கோரிக்கைகளும் வெட்டுத் தீர்மானங்களும் பேரவைமுன் விவாதத்திற்கு வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

திரு. வ. ஜார்ஜ் : மாண்புமிகு அவைத் தலைவர் அவர்களே, இன்று எங்கள் கட்சி சார்பாக மானியக் கோரிக்கையின்மீது கொடுக்கப்பட்ட வெட்டுத் தீர்மானங்கள்மீது என்னுடைய கருத்துக்களைக் கூற விழைகின்றேன். இது வரையிலும் இன்று ஆளுகின்ற கட்சியினர் வடக்கு வாழ்கின்றது, தெற்கு தேய்கின்றது என்று வாய் கிழியப் பேசி வந்தார்கள். ஆனால் இன்று பகிரங்கமாகவே ஆய்வு அறிக்கையிலே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள், தெற்கு தேயவில்லை, தமிழ்நாடு பல துறைகளிலே உண்மையிலேயே பாராட்டப்படுகிற

1970 மார்ச் 20]

[திரு. வ. ஜார்ஜ்]

நிலையிலே முன்னேறி இருக்கிறது கடந்த 20 வருட கால ஆட்சியின் செயல் திறனால் என்று கூறுகிறார்கள். எனவே அந்த உண்மையை ஒத்துக் கொண்டதற்காக இந்த அரசினரை நான் முதலாவதாகப் பாராட்டுகின்றேன்.

அடுத்தபடியாக, இங்கு தமிழகத்திலே கனிவளங்கள் இல்லையா, தட்டினால் உங்கம், வெட்டினால் வெள்ளி, இடித்தால் இரும்பு என்று எல்லாமே இருக்க, எந்தவித தொழிற்சாலையும் இங்கு இல்லையே என்று அங்கலாய்த்துக் கொண்டவர்கள், இன்று அந்த மாதிரி கனிவளங்கள் இல்லை என்றும், எனவேதான் மணலியிலே ஆரம்பித்திருக்கிற எண்ணெய் சுத்திகரிப்பு ஆலை போன்று பெட்ரோ-கெமிகல் இண்டஸ்ட்ரீஸ் ஆரம்பித்து நமது தொழில் துறையை விஸ்தரிக்கவேண்டும் என்ற உண்மையை உணர்ந்த நிலையை நான் பாராட்டுகின்றேன்.

அடுத்தபடியாக, தொழில் துறையிலே கடந்த தடவைகூட அமைச்சர் அவர்கள் பேசும்போது, எதிர்க்கட்சியினர்கள் தங்கள் உரையிலே ஆக்க பூர்வமான கருத்துக்களை வழங்கவில்லை என்று குறிப்பிட்டார்கள். அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் அவர்கள் காங்கிரஸ் கட்சியினர் செய்துவந்த கொள்கைகளையே, திட்டங்களையே தொடர்ந்து செய்து வருவதால் காங்கிரஸ் காரர்களுக்கு வேறு விசேஷமான ஆக்கபூர்வமான கொள்கைகள் இல்லை என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் இந்த ஆய்வுரையிலே 1967-68-ல் தொழில் மந்த நிலைமைக்குப் பின்னர் 1969-லே தொழில் வளர்ச்சி விரைவாக நடந்துகொண்டிருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். ஆனால் உண்மையில் அவ்வாறு தொழில் வளர்ச்சி முன்னேறி இருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டாலும் 1967-68-ல் இருந்த சிக்கலான பிரச்சனைகள் இன்னும் சமாளிக்கப்படவில்லை. தூல் ஆலை மில்கள் பலவும் மூடப்பட்டன. நாம் தமிழ்நாடு டெக்ஸ்டைல் கார்ப்பரேஷன் என்று நிறுவி, மூடிய எல்லா மில்களையுமே நடத்தவேண்டும் என்று இருந்தாலும் ஒருசில ஆலைகளைத்தான் எடுத்து நடத்த முடிக்கிறது. இன்னும் பல மில்கள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. பல ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலை இன்றி வாடி வதங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இந்த நிலைமை இன்னும் மாற்றப்படவில்லை.

அடுத்தபடியாக, தொழில் உற்பத்தியிலே வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது என்றாலும் அக்ரிகல்சரல் டிராக்டர்ஸ் 1964-ல் 3,400 உற்பத்தி செய்யப் பட்டது. 1969-லே அதைவிடக் குறைவாக 3,344 தான் உற்பத்தி செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று அறிக்கையில் அறிவித்திருக்கிறார்கள். இப்போது பசுமைப் புரட்சி நடந்துகொண்டிருக்கிற இந்தக் காலத்திலே இந்த டிராக்டர் உற்பத்தி குறைந்து இருப்பதன் மர்மம் என்ன என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் விளக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதுபோலவே ரேடியோ ரிசீவர்ஸ் 1966-லே 9,618 என்பது 1969-லே சரி பாதியாகக் குறைந்திருக்கிறது. அதன் காரணம் என்ன என்பதையும் அமைச்சர் அவர்கள் விளக்கவேண்டும்.

அதேபோல பவர் டிரான்ஸ்பார்மர்கள் 1964-லே ஒன்பது லட்சத்து 46 ஆயிரம் கே.வி.ஏ. உற்பத்தி செய்யப்பட்டது. ஆனால் 1969-லே ஆறு லட்சத்து 92 ஆயிரம் கே.வி.ஏ. உற்பத்தி செய்யப்பட்டது. பவர் டிரான்ஸ்பார்மர்கள் தேவையான அளவு இல்லாத காரணத்தால் தமிழகத்திலே பல இடங்களிலே

[திரு. வ. ஜார்ஜ்]

[1970 மார்ச் 20]

பம்பு செட்டுகளுக்கும் அரிசி ஆலைகளுக்கும் மின்சாரத் தொடர்பு கொடுக்க முடியாமல் நாள் கடத்திக் கொண்டு வருகிற நிலை இருக்கிறது. அந்த நிலையில் 1964-லே இருந்த உற்பத்தியைவிட மூன்றில் ஒரு பாகம் குறைந்து இருக்கிறது என்றால் உண்மையிலேயே இதற்கு என்ன காரணம் என்று புரியவில்லை. ஆகவே அந்த உற்பத்தியை அதிகப்படுத்துவதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று இந்த அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நமது அறிக்கையிலே மத்திய அரசின் பங்கை நமது மாநிலத்தில் உள்ள தொழில் துறையில் எடுத்தியம்பி இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவை அனைத்தையும் பார்க்கும்போது சென்னையைச் சேர்ந்த மணலியிலே எண்ணெய் சுத்திகரிப்பு ஆலை போன்றவைகளைப் பார்க்கிறோம். இடத்திலே வந்து குவிந்துகொண்டிருக்கிற நிலைமையான இரூக்கிறது. தொழிற்சாலைகள் பரவலாக அமைவதற்குப் பதிலாக குவிந்துகொண்டிருக்கிற நிலைமை வளர்ந்துகொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். ஆகவே, தொழிற்சாலைகளைப் பரவலாக்குவதற்கும், மற்றபடி வேலை வாய்ப்புகளை அதிகப்படுத்துவதற்காகவும் கன ரகத் தொழில்களை விட்டுவிட்டு, சிறு ரகத் தொழில்களிலே அதிகக் கவனம் செலுத்தி பல மாவட்டங்களிலும் பகிர்ந்து வைப்போமானால் அது அந்தந்த இடங்களில் மூன்னேற்றத்திற்கும், அங்குள்ளவர்களின் வேலைவாய்ப்புக்கும், அதற்கான வழிமுறைகளை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கும் வசதியாக அமையும் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சேலத்து இரும்பாலை பற்றி எழுச்சி நாள் கொண்டாடியும் அது செயல்படத் துவங்கவில்லை. அமைச்சர் அவர்கள் கடந்த தடனவ எழுச்சி நாள் கொண்டாடுவதாகக் குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் இன்று எழுச்சி நாள் என்ன ஆனது என்று தெரியவில்லை. அவர்களுக்கு மத்திய அரசுடன் உள்ள நல்லுறவு காரணமாக எழுச்சி நாள் தேவையில்லை என்றாலும், அந்த உறவைப் பயன்படுத்தியாவது உடனடியாக சேலம் உருக் காலையைக் கொண்டு வசவேண்டும் என்று நாள் வர்ப்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இதுவரை 753 தொழில் உரிமங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் 135 உரிமங்கள் செயல்படவில்லை என்று அறிக்கையிலே தெரிவித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் ஒரு பகுதி உரிமங்கள் பயன்படவில்லை என்பது புலனாகின்றது. தனியார் துறையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள உரிமங்கள் பயன்படுத்தப்படாமல் இருப்பதற்குக் காரணங்கள் என்ன என்பதை அரசு ஆராய்ந்து அதற்கான குறையை நிவர்த்திக்கத் தக்க நடவடிக்கையை எடுக்க வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

இப்பொழுது ஸ்டேட் இண்டஸ்ட்ரிஸ் டெவலப்மெண்ட் கமிட்டி என்று அமைத்து நமது மாநிலத்திலே இருக்கிற ஒவ்வொரு இடத்திலேயும் உள்ள தொழில் வாய்ப்புகளைப்பற்றி ஆலோசித்து பிராஜக்ட் ரிபோர்ட் தயாரிக்கின்ற திட்டம் இருக்கிறது. அது உண்மையிலேயே நல்ல திட்டம். அந்தத் திட்டத்தின்படி தமிழகம் எங்கிலும் இருக்கிற தொழில் வாய்ப்புகளை ஆலோசித்து சிறு ரகத் தொழில்கள் ஆரம்பிப்பதற்கான பிராஜக்ட் ரிபோர்ட் விரைவிலேயே தயாரித்து தொழிற்சாலைகளைப் பரவலாக்குவதற்கு ஆவன செய்யவேண்டும் என்று இந்த அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1970 மார்ச் 20]

[திரு. வ. ஜார்ஜ்]

எங்கள் மாவட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால், தமிழகத்திலேயே ஜனத் தொகை நெருங்கிய மாவட்டம் கன்னியாகுமரி மாவட்டம். தொழிற்சாலைகள் இல்லாத மாவட்டம் கன்னியாகுமரி மாவட்டம். அங்கே ரப்பர், ஃபைபர் போன்ற கச்சாப் பொருள்கள் நிறையக் கிடைக்கின்றன. ஆகவே, ஃபைபர்க் ரப்பர் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்திச் செய்யக்கூடிய பல தொழிற்சாலைகளை அங்கே நிறுவ வேண்டியது பற்றி இந்த அரசு உடனடி கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, எங்கள் மாவட்டத்திலே இப்போது இலுமனைட் போன்ற மணல்கள் கிடைக்கின்றன. அந்த மணல் தொழிற்சாலை இப்போது சென்ட்ரல் கவர்ன்மென்ட் திட்டத்தில் இருந்தால்கூட, அதிலே முன்னாலே இரண்டு ஷிப்ட் இருந்தது, இப்பொழுது ஒரு ஷிப்ட் வேலைதான் இருக்கிறது. அங்கே மணல் ஏராளமாகக் கிடைக்கிறது, எனவே அதைச் சேர்ந்த தொழிற்சாலைகள் ஏற்படுத்தி வேலைவாய்ப்புகள் அதிகம் ஏற்படுத்துவதற்குப் பதிலாக முன்பு இருந்த நிலையிலே இருந்து கீழ் நிலைக்குப் போய்க்கொண்டு இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இந்த நிலையை மாற்றி அமைக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தோல் பதவிடும் நிலையம் ஒன்று நமது மாநிலத்தில் நிறுவுவதாக இருக்கிறது. ஓமலூர் என்ற இடத்திலே நல்ல தோல் மார்க்கட் இருக்கிறது. பல மாவட்டங்களிலேயிருந்தும், வேறு மாநிலங்களிலேயிருந்தும் தோல் மார்க்கட்டுக்கு மக்கள் வருகிறார்கள். எனவே அந்த ஓமலூரில் தோல் பதவிடும் தொழிற்சாலையை நிறுவவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. நா. விராசாமி: மாண்புமிகு அவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்பு மிகு அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கிற மானியக் கோரிக்கையை ஆராய்ந்து எனது கருத்துக்கள் சிலவற்றைச் சொல்கிறேன்.

எனக்கு முன்னால் பேசிய காங்கிரஸ் உறுப்பினர் மாண்புமிகு திரு. ஜார்ஜ் அவர்கள் இங்கே ஒரு கருத்தை வெளியிட்டார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் சேலத்திலே இரும்பாலைக்காக எழுச்சி நான் கொண்டாடிற்றே, அது என்ன ஆயிற்று என்றுகேட்டார்கள். உள்ளபடியே நான் அவர்களைப் பாராட்ட விரும்புகிறேன்.

ஒரு நேரத்தில், நாங்கள் சேலம் இரும்புத் தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று சொன்ன நேரத்தில், சேலமாவது, இரும்பாவது என்று பேசியவர்கள், சேலத்து இரும்பு நல்ல முறையில் இருக்கிறது என்று வெளி நாட்டவர்கள் சொல்கிறார்கள், அதைக் கவனிக்கவேண்டும் என்று சொல்லிய நேரத்தில், அது தமிழ் நாட்டில் உள்ள தேலம் அல்ல, அமெரிக்காவில் இருக்கிற சேலம் என்று சொல்லியவர்கள், இன்று 'எழுச்சி நான் கொண்டாடினீர்களே, அதைக் கொண்டுவரவேண்டும்' என்று சொல்லுவதை உள்ளபடியே நாம் பாராட்டவேண்டும். இந்த அரசாங்கம் அந்தத் தொழிற்சாலையைக் கொண்டு வருவதற்கான ஏற்பாடுகளை எந்த அளவுக்கு மேற்கொண்டிருக்கிறது என்பதை எதிர்க்கட்சியினர் உணர்வார்கள். சேலம் இரும்பாலைக்கான பணிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் பல

[திரு. நா. வீராசாமி]

[1970 மார்ச் 20]

நேரங்களில் இந்த மன்றத்தில் இதைப்பற்றித் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது விரைவிலே வருவதற்கான வாய்ப்பு இருக்கிறது என்று முதல் அமைச்சர் அவர்களும் இம் மன்றத்திலே உறுதி கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

தி. மு. க. ஆட்சிக்கு வந்ததற்குப் பின்னால், தொழில்கள் வளர்வதற்கான வாய்ப்பு எந்த அளவுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது, அதற்கான திட்டங்கள் என்ன இருக்கின்றன, அதற்கான நடவடிக்கைகளில் எப்படி ஈடுபட்டிருக்கிறோம் என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். காங்கிரஸ்காரர்கள் ஆட்சியிலே இருந்தபோது 6,993 தொழிற்சாலைகள் இருந்தன. 1968 வரையில் தி. மு. க. ஆட்சிக்கு வந்த இரண்டு காலத்தில் இது 7,394 ஆக உயர்ந்திருக்கிறது. ஆகவே, தி.மு.க. அரசாங்கம் எந்த அளவுக்குத் தொழில் துறையில் அக்கறை காட்டுகிறது என்பதை எதிர்க்கட்சியினர் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும். அது மட்டுமல்ல. தி.மு.க. ஆட்சிக்கு வந்ததும், ஏதோ தமிழகத்தில் தொழில்களே நடக்காதது போலவும், தொழில்கள் மந்தமாகி விட்டது போலவும், இருக்கிற தொழிற்சாலைகள் மூடப்பட்டுவிட்டது போலவும் காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் சிலர் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், உண்மை நிலை என்ன என்பதைக் கொஞ்சம் அவர்கள் எண்ணிப்பார்க்கவேண்டும். தி.மு.க. ஆட்சிக்கு வந்தவுடன் ஊத்துக்குடி உரத்தொழிற்சாலையைக் கூட்டுத்துறையிலே Joint Enterprise ஆரம்பிக்க வழி வகைகள் செய்திருக்கிறோம். அதற்கு ஆகப் போகிற செலவு 52 கோடி ரூபாய். நாக்பால் பெட்ரோ-கெமிகல் ரிபைனிங் ப்ராஜெக்ட், அதற்காக ரூ.5 கோடியில் திட்டம் தீட்டப்பட்டிருக்கிறது.

மெட்ராஸ் ஆயில் ரிபைனிஸ்க்காக நாம் 44.79 கோடியில் திட்டம் தீட்டியிருக்கிறோம். இதையெல்லாம் சொல்கிற நேரத்தில் 47 கோடி, 52 கோடி என்று சொல்கிற நேரத்தில் இத்தகைய நடவடிக்கைகளில் அரசாங்கம் ஈடுபட்டிருக்கிறது என்பதை மாற்றுக் கட்சியினர்கள் நிச்சயம் பாராட்டவேண்டும். அது மட்டுமல்ல. தனியார் துறையில் பிளாஸ்டிக் பொருள்கள், ரெசின், ரசாயனப் பொருள்கள் உற்பத்தி செய்வதற்கான புதிய திட்டப் பணிகளை அரசாங்கம் மேற்கொண்டிருக்கிறது. அதைப்போல சென்னை உரத் தொழிற்சாலை 1971-ல் இயங்கும் என்ற அளவுக்கு ரூ. 63 கோடியில் ஒரு திட்டத்தை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்து இருக்கிறார்கள். சென்னையில் பெட்ரோ-கெமிகல் பல்வகைப் பொருள்கள், உற்பத்தி செய்யும் தொழிற்சாலை ஆரம்பிப்பதற்காக ரூ. 90 கோடியில் ஒரு திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டு மத்திய அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது, இதையெல்லாம் நாம் பார்க்கவேண்டும். எதிர்க்கட்சியினர் அரசுக்குத் தொழிற்சாலைகளில் அக்கறை இல்லை என்று சொன்னார்கள். ஜார்ஜ் அவர்கள் சென்னையில்தானே தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிக்கிறார்கள், சென்னையைச் சுற்றித்தான் ஆரம்பிக்கிறார்கள் என்று குறைபட்டுக்கொண்டார்கள். ஆனால் கோவையில் தொழிற்சாலைகள் பெருகியிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். ஊத்துக்குடியில் உரத் தொழிற்சாலை அமைக்க நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறோம். ரூ. 57 கோடி, ரூ.5 கோடி என்று திட்டம் தீட்டியிருக்கிறோம். ஊத்துக்குடி, சென்னையில் தான் இருக்கிறது என்று உறுப்பினர் ஜார்ஜ் அவர்கள் சொல்கிறார்களா என்று எனக்குப் புரியவில்லை. அது மட்டுமல்ல. அரக்கோணத்தில் உருக்குத் தொடர் வார்ப்படத் தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்க இருக்கிறோம். அதுவும் சென்னையில் இருக்கிறதா என்று தெரியவில்லை. ஆலங்குளத்தில் சிமெண்டு தொழிற்சாலை ஆரம்பித்திருக்கிறோம், ரூ. 627 லட்சம் செலவில் அதுவும் சென்னையில் இருக்கிறதா என்று தெரியவில்லை. எதையாவது சொல்லவேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள்.

1970 மார்ச் 20]

[திரு. நா. ஷாசாமி]

பெண்ணையில் ஆரம்பிக்கிறார்கள் என்று சொல்வது வெளியில் இருப்பவர்களுக்கு, பெண்ணைக்கு அப்பால் இருப்பவர்களுக்கு ஒரு கருத்து வேறுபாடு வரவேண்டும் என்ற பொருள்பட சொல்வது எதிர்க்கட்சிக்கு அவ்வளவு நல்லது அல்ல என்பதைமட்டும் இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஹிந்துஸ்தான் புகைப்படச் சுருள் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலை 1967-ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இன்றைய தினம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. மேலும் நல்ல முறையில் இயங்குவதற்கான வாய்ப்புகள் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. நாம் ஒன்றைப் பொதுவாக பார்க்கவேண்டும். தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்று இந்த அரசாங்கம் திட்டவட்டமாக இருக்கிறது. அந்த இலாகா பொறுப்பு ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் தமிழகத்தில் தொழில்கள் ஆரம்பிப்பதற்கு எல்லா வசதிகளையும் யாருக்கு வேண்டுமானாலும் செய்து தருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மின்சார வசதி நல்ல முறையில் செய்து தருகிறோம், சலுகைகள் தரப்படும் என்று தெரிவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இன்னும் ஒரு கட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்டுச் சென்று வட நாட்டில் இருக்கக்கூடியவர்களுக்கூட இங்கே வந்து தொழில்களை ஆரம்பிப்பதற்கு எல்லாவித வாய்ப்புகளையும் இந்த அரசாங்கம் நிச்சயமாக உண்டாக்கிக் கொடுக்கும் என்று தெரிவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் நாம் ஒன்றை மனதில் கொள்ளவேண்டும்.

எந்தத் தொழிலை ஆரம்பிப்பதாயிருந்தாலும் சரி மத்திய சர்க்காரை நோக்கியிருக்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்த நாட்டில் ஒரு பக்கம் விலைவாசி ஏறுகிறது என்று சொன்னால் குறிப்பிட்ட தொழில்கள் குறிப்பிட்ட இடங்களில் இல்லாமல் பல மைல்களுக்கப்பால் இருந்து பொருள்கள் வருகின்ற காரணத்தினால்தான் இந்த நிலை உருவாகி இருக்கிறது. தவிர்ப்பதற்குப் பரவலாக எல்லா இடங்களிலும் தொழிற்சாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டால், விலைவாசி குறையும். சிறு தொழில்கள் ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று சொன்னாலும் சரி, பெரிய தொழில்கள் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று சொன்னாலும் சரி எந்த தொழிலை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்றாலும், மத்திய சர்க்கார் அந்த அதிகாரத்தை வைத்துக்கொண்டு, மாநில அரசு ஒன்றுமே செய்ய முடியாத நிலை இருக்கிறது. இந்த நிலையில் தமிழக அரசாங்கமும் சரி அல்லது வேறு எந்த மாநில அரசாங்கமும் சரி என்ன நடவடிக்கையில் ஈடுபட முடியும் என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். நம்முடைய மாநிலத்திற்கு இருக்கிற அதிகாரங்கள் போதுமானதாக இல்லை. தொழில்கள் நன்றாகப் பெருகவேண்டும், விரிவடையவேண்டும், பரவலாக நல்ல முறையில் தொழில்கள் வளர்ச்சி அடையவேண்டும் என்று சொன்னால் அந்த அதிகாரங்கள் மாநிலத்திற்குக் கிடைத்தாகவேண்டும். நாம் எப்படி தாத்துக்குடி துறைமுகத்துக்காகவும் சேலம் இரும்புத் தொழிற்சாலைக்காகவும் எழுச்சி நாள் கொண்டாடினோமா மாநில சுயாட்சி கேட்பது எந்த அளவுக்கு முக்கியம் என்று கருதுகிறோமோ, அதைப்போல் தொழில் துறையில் உரிமங்கள் வழங்கப்படும் அதிகாரம் மத்திய அரசாங்கத்திடம் இருக்கக் கூடாது, அந்த உரிமை அதிகாரம் மாநிலத்திற்கு வந்தாக வேண்டும். அதற்காக இந்த அரசாங்கம் உள்ளபடியே ஒரு பெரிய போராட்டத்தையே கூட நடத்தியாக வேண்டும் அல்லது எழுச்சி நாளாவது கொண்டாடவேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். காரணம் அந்த அளவுக்கு அங்கே அதிகாரங்கள் குவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எந்தத் தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று சொன்னாலும் சரி, உரிமம் வழங்கும் அதிகாரம்

[திரு. நா. ஷாசாமி]

[1970 மார்ச் 20]

மத்திய அரசின் கையில் இருக்கிறது. தனியார் துறையில் ஒரு தொழிற்சாலை ஆரம்பிப்பதாக இருந்தாலும்கூட, பல தடவை டெல்லிக்குச் சென்று வருவதற்குள் திட்டத்திற்கான பாதி அளவுக்குச் செலவு முடிந்து விடுகிறது. இப்படிப்பட்ட நிலைமையைப் போக்குவதற்கு இந்த அதிகாரத்தைப் பெறுவதற்கு போராடவேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் மீண்டும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அது மட்டுமல்ல, 1963-ம் ஆண்டு பட்ஜெட் கூட்டத்தில் மாண்புமிகு ஆர். வெங்கட்டராமன் அவர்கள் பேசியதைப் பார்த்தால், ஏதோ அவர்கள் ஆட்சியில் ஆண்டு ஒன்றுக்கு 687 புது பாக்டரிகள் தொடங்கிவிட்டதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால், அப்படி எந்த பாக்டரிகள் என்று பார்த்தால், எஸ்.எஸ்.ஐ. என்று சொல்லப்படுகிற ரிஜிஸ்டிரேஷன் செய்து ஆரம்பிக்கிற அந்தத் தொழிற்சாலைகளை அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழக அரசில், தி.மு.க. ஆட்சியில் ஆச்சரியப்படக்கூடிய அளவுக்கு, எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள்கூட இது உண்மையா என்று பிரமிக்கத்தக்க அளவுக்கு இந்த ஆட்சியில் காரியம் நடைபெற்றிருக்கிறது. இண்டென்சிவ் கம்பைன் என்று இந்த அரசு ஆரம்பித்திருக்கிறது. இந்தக் கம்பைன் என்ன செய்கிறது என்றால், சிறு சிறு அளவில் மூலதனம் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் நாட்டில் பரவலாக இருக்கிறார்கள். அத்தந்த மாவட்டத்தில் இருக்கிற மூலப் பொருள்களை வைத்துக்கொண்டு தொழில் செய்ய முடியும் என்று நம்பிக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கு, அப்படிப்பட்டவர்களுக்குத் தொழில் செய்வதற்கு வாய்ப்புகள் கிடைக்கும் வகையில், சேலம், தஞ்சாவூர், ராமநாதபுரம் மாவட்டங்களில் இண்டென்சிவ் கம்பைன் போய் இருக்கிறது. அங்கே அதிகாரிகள் சென்றிருக்கிறார்கள். பாங்கு முதலாளிகள் சென்றிருக்கிறார்கள். இயந்திரங்கள் செய்யக்கூடியவர்கள் சென்றிருக்கிறார்கள். அத்தனை பேர்களும் ஒரே இடத்தில் ஒரே நாளில் சென்ற காரணத்தினால் ஒரே நாளில் சேலத்திற்குச் சென்றபொழுது 499 ரிஜிஸ்டிரேஷன் விண்ணப்பங்கள் வரவழைக்கப்பட்டன ஒரேநாளில். 307 பேர்கள் தங்களுக்கு இயந்திரங்கள் வேண்டும் என்று கேட்டார்கள். இப்படிப் பெற்றவர்களுக்கான செலவு ரூ. 36,70,000. அதே போல் தஞ்சாவூரில் 510 பேர்கள் விண்ணப்பங்கள் கொடுத்தார்கள். 308 பேர்கள் இயந்திரங்கள் வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். இதையெல்லாம் சொல்வதற்குக் காரணம், இண்டென்சிவ் கம்பைன் அங்கே சென்ற காரணத்தினால், தொழில்கள் துவக்குவதில் அக்கறை இல்லாமல் இருந்தவர்கள், தொழில்களை ஆரம்பிக்கமுடியுமா என்று கற்பனை செய்து கொண்டிருந்தவர்கள், இப்படி அதிகாரிகளெல்லாம் ஒரே நாளில் வந்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்த உடனேயே, தம்மிடத்திலுள்ள சிறு மூலதனத்தை வைத்துத் தொழில் துவக்கலாம் என்ற எண்ணத்தில் அவர்கள் விண்ணப்பங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்த இலாகாவின் அந்த விண்ணப்பங்களைப் பரிசீலனை செய்து, உடனே நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள். இப்போது அங்கு அத்தத் தொழில்கள் ஆரம்பிப்பதற்கான வேலைகள் உடன் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால், நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புவது என்னவென்றால், சேலம் தஞ்சாவூர், இராமநாதபுரம் மாவட்டங்களுக்கு இண்டென்சிவ் கம்பைன் சென்றது போல் எல்லா மாவட்டங்களுக்கும் இண்டென்சிவ் கம்பைன் செல்லவேண்டும். அதிலும் குறிப்பாக, வட ஆற்காடு மாவட்டம் விவசாயத்தை நம்பி இருக்கக்கூடிய மாவட்டம், இன்று பரவலாக எந்தத் தொழிலும் செய்ய முடியாத மாவட்டம், அப்படிப்பட்ட மாவட்டத்தில் பல கனிப் பொருள்கள் மாவட்டத்தில் இருக்கிற காரணத்தினால், அங்கு இண்டென்சிவ் கம்பைன்

1970 மார்ச் 20]

[திரு. நா. வீராசாமி]

செல்லவேண்டும். சிறு சிறு மூலதனம் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் சிறு தொழில்களை ஆரம்பிப்பதற்கு வாய்ப்புகளை இந்த அரசாங்கம் செய்துகொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அது மட்டுமல்ல. தி.மு.க ஆட்சிக்கு வந்ததற்குப் பின்னால் இங்கே கூட்டுறவுத் துறையில் வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் இரண்டு சர்க்கரை ஆலைகளை ஆரம்பித்திருக்கிறோம். 20 ஆண்டு காலமாக எங்களுடைய ஆட்சியில் பார்த்திருக்கலாக என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் ஆட்சியில் 6 கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலைகள் திறக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்றையதினம் வடஆற்காடு மாவட்டத்தில் கூட்டுறவுத் துறையிலே சர்க்கரை ஆலைகளை அம்பலூர், பிறும்மபுரம் ஆகிய இடங்களில் ஆரம்பிப்பதற்கான ஆக்க வேலைகள் துவக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதையெல்லாம் நான் சொல்வதற்குக் காரணம் திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியிலே தொழில் நடக்காததைப் போல், தொழில்கள் வராததைப்போல் பேசுகிறார்களே என்றுதான்.

கோயம்புத்தூரில் பஞ்சாலைகள்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். உண்மையிலேயே நிலைமை என்ன என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு 15 ஆலைகள் திறந்திருக்கிறோம். எவ்வளவோ சிரமத்திற்குப் பிறகு மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர் மத்திய சர்க்காரிடம் முறையிட்டு, 13 ஆலைகளைத் திறந்திருக்கிறார்கள். ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களுக்கு வேலைபோய் விட்டது என்றார்கள். ஆனால், 13,000 பேர்கள் வேலையிழந்தவர்கள் என்றால், அதில் திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியின் முயற்சியால் 9 ஆயிரம் பேர்களுக்குத் தற்போது வேலை வாய்ப்புக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மீதமுள்ள 4 ஆயிரம் பேர்களுக்கு வேலை கொடுக்க நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறோம். கைத்தறித் தொழிலுக்கு இந்த அரசாங்கம் கழிவுத் தொகை என்ற அளவில் 90 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறது. இப்படிப் பரவலாக எந்தத் துறையை எடுத்துக் கொண்டாலும், தொழில்களில் கவனம் செலுத்தியிருக்கிறது.

ஒரே ஒரு விளக்கத்தைச் சொல்லி அமைச்சரவர்களைப் பாராட்டிவிட்டு, முடிக்க விரும்புகிறேன். 1967-க்கு முன்னால் தொழில் துறையில் சில அக்கிரமங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. காங்கிரஸ்காரர்கள் காலத்தில் வட நாட்டவர் ஒரே ஒரு அறையில், ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த 10 பேர்கள் இருப்பார்கள். அந்தப் பத்து பேர்கள் பெயரிலே போர்டுகள் இருக்கும், பத்துப் பேர்கள் பேரினம் பர்மிட்டுகள் வாங்கிக் கொண்டு, எவர்சில்வர் கோட்டா வாங்கிக் கொண்டு, அதை வைத்துக் கொண்டு தொழில் நடத்தினாலும் பரவாயில்லை. ஆனால், அவர்கள் அங்கே தொழில்கள் நடத்துவதில்லை, ஒரே அறையில் 10 பேர்கள் பேரினம், 10 லைசென்ஸ், 10 பர்மிட்டு வாங்கி, அந்த பர்மிட் காகிதத்தைத் தாங்கள் வைத்துக்கொண்டு வெளிச்சந்தையில், கொள்ளை லாபம் அடிக்கப் பளாக் மார்க்கெட்டில் விற்றார்கள். ஒரு டன் எவர்சில்வர் 10,000 ரூபாய் என்றால், 30,000 ரூபாய்க்கு விற்றுக்கொண்டு இருந்தார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு, அதையெல்லாம் பரிசீலனை செய்து, அங்கே யிருக்கக்கூடிய கொள்ளை லாபக்காரர்களைக் கண்டுபிடித்து, அதைத் தடுப்பதற்கான உத்தரவுகள் போட்டு, தவறுகளைத் திருத்தும்வகையில் நடவடிக்கைகள் எடுத்திருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பர்மிட்டுகள் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பர்மிட்டுகள் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உண்மையாகத் தொழில் செய்கிறவர்களைத் தவிர, கொள்ளை லாபம்

11-00
p.m.

[திரு. நா. வீராசாமி]

[1970 மார்ச் 20]

அடிக்கிறவர்களுக்கு பர்மிட் இல்லை என்று சொல்லும் அளவிற்கு இப்போதுள்ள மாண்புமிகு தொழில்துறை அமைச்சர் அவர்கள் நடவடிக்கை எடுத்ததைப் பாராட்டி முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. கே. எம். ராமசாமி கவுண்டர்: மாண்புமிகு அவைத் தலைவர் அவர்களே, மானியக் கோரிக்கை எண் 20—தொழில்கள், மானியக் கோரிக்கை எண் 40—தொழில் வளர்ச்சிக்கான மூலதனச் செலவு, இவற்றைப் பற்றிய எனது கருத்துக்கள் சிலவற்றை சபைமுன் வைக்க விரும்புகிறேன். நாம் மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள், மூன்று ஆண்டு திட்டங்கள் ஆக, 18 வருஷத்திட்டங்களுக்குப்பிறகு, நமது தொழில் வளர்ச்சியைப்பற்றி ஆராயப் போகிறோம். தொழில் வளர்ச்சி மூலதனச் செலுக்காக 12 கோடிக்குமேல் அமைச்சர் கோரியிருக்கிறார்கள். இவ்வளவு இருந்தாங்கூட, நமது மாநிலத்தில் தொழில் அதிகம் வரவில்லை, தொழிலுக்கான வாய்ப்புக்கள் இன்னும் பரவலாக இருக்க வில்லை. அதற்கு முக்கியமான காரணம், இந்தத் திட்டங்கள் மேலேயிருந்து மக்கள்மேல் திணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நாட்டு நிலை, மக்களுடைய நிலை, கிராமங்களுடைய நிலை இவற்றைப்பற்றி ஆராய்ந்து, அடித்தளத் திறிருந்து திட்டங்கள் கிளம்பவில்லை என்பதுதான். ஹக்ஸர் (இம்பிரியல் டிபெகோ கம்பெனியில் சேர்மென்) அசோசியேட் சேம்பர் ஆப் காமர்ஸ் கோல்டன் ஜூபிலி மாநாட்டில் சென்ற டிசம்பரில் நிகழ்த்திய உரையில் சில புள்ளி விவரங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார். அவை வருமாறு

‘For the last eighteen years our savings have persistently fallen short of investment and the gap has been financed by foreign aid. . .’

‘In 1967-68, for instance, net investment in our economy was Rs. 3,250 crores whereas domestic saving was only Rs. 2,470 crores. There was thus a deficit of Rs. 780 crores. Now the Planning Commission has set a target of doubling the net domestic product at the end of 1980-81. At the same time the Planning Commission aims at a saving surplus of Rs. 300 crores. From a deficit of Rs. 780 crores to a surplus of Rs. 300 crores. That is the challenge of the seventies’.

சந்தேறக் குறைய 20 ஆண்டுகள் திட்டமிட்ட வேலையும், பற்றாக்குறையை நீக்க இயலாது இருக்கிறது. நமது திட்டங்கள் மனித சக்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டு திட்டப்பட்டனில்லை. இன்னும் பத்தாண்டுகள் கழிந்து இன்று இருக்கின்ற 780 கோடி பற்றாக்குறை சரிகட்டப்பட்டு 300 கோடி மீதப்படுத்தப்பட்டாலும்கூட 1960-61-லிருந்து விலைவாசி நிலவரத்தை வைத்துக் கொண்டால், நம்முடைய ‘per capita income per mensem’ நபர் ஒன்றுக்கு 15 ரூபாய்க்கு மேல் வராது. காரணம் இன்னும் நாம் human factor, human capital and human whalte என்பதை அதிகமாக கணக்கில் எடுப்பதில்லை. நாட்டின் நிலை என்ன? நாட்டு மக்களுக்கு எந்த எந்த இடங்களில், என்ன என்ன தொழில்கள் கொடுக்க முடியும் என்பதையெல்லாம் நன்கு ஆராய்ந்து, திட்டங்கள் வகுக்கப்படவில்லை. எப்படி நமக்கு வேளாண்மை ஒரு கண்ணோ அனாதே போல் தொழிலும் ஒரு கண். ‘உழவுக்கும், தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்’ என்றார் பாரதி.

1970 மார்ச் 20] [திரு. கே. எம். ராமசாமி கவுண்டர்]

வேகமான தொழில் வளர்ச்சி இன்று பட்டணங்களில் இருக்கின்றன. சென்னை இன்றையதினம் ஒன்றுக்கு மூன்றாகப் பெருகியிருக்கிறது. 20 லட்சம் பேர்கள் இருக்கிறார்கள். கோயம்புத்தூரம் அப்படித்தான். ஒன்றுக்கு மூன்றாகப் பெருகியிருக்கிறது. 2 லட்சம் மக்கள் இன்று 6 லட்சமாக ஆகியிருக்கலாம். இந்த மக்களெல்லாம், கிராமங்களிலிருந்து பல்வேறு காலங்களில் வந்தவர்கள். கிட்டும் பட்டணம் போ" என்ற பொற்படி, பட்டணங்களுக்குப்படையெடுத்தார்கள் நாட்டுப்புறங்களிலிருந்து. ஆதலின் பட்டணங்களில் குடிசை வாழ் மக்களின் பிரச்சினை திரை பிரச்சினையாக இருக்கிறது. காதி, கிராமத் தொழில் இவைகளுக்கு ஒரு தனி வாரியம், ஒரு தனி இலாகா ஏற்பட்டும் ஆண்டுகள் சில ஓடிவிட்டன. கிராம மக்கள் கிராமங்களிலிருந்து கொண்டே, ஜப்பான் போல, குடிசைத் தொழில்களைச் செய்யவேண்டும். இன்றைக்கு எலெக்ட்ரிசிட்டி அபரிமிதமாகக் கிடைக்கும்போது, வீட்டுக்கு ஒரு தொழில் ஏற்பட வேண்டும். கிராமங்கள் அபிவிருத்தி அடையவேண்டும் என்றால், முன்னேற வேண்டும் என்றால், அங்கே அங்கே கிடைக்கும் மூலப் பொருள்களைக்கொண்டு கிராமத் தொழில்களை அங்கே அங்கே, அந்த அந்த ஊரிலேயே அமைக்க வேண்டும். அதைப்பற்றி அரசு ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும். ஓர் ஆய்வுக் குழுவை ஏற்படுத்தி, மூலப் பொருள்களைக்கொண்டு எங்கெங்கே முடியுமோ அங்கேயெல்லாம் தொழில்களை ஆரம்பிக்க ஆவன செய்ய வேண்டும். ஸ்விட்ஸர்லாந்தில் (வாச் இண்டஸ்ட்ரி) கழகாரத் தொழில் இப்படித்தான் குடிசைத் தொழிலாகச் செய்யப்படுகிறது. பங்குநூலில் இருக்கும் எச்.எம்.டி. நிறுவனமும், பங்குநூலில் உள்ள மக்களுக்கு, சிறு சிறு உருப்புக்களை அவரவர்கள் வீட்டில் இருந்தபடியே செய்ய வசதி அளித்திருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். அப்படி என்னென்ன தொழில்களை அவரவர்கள் வீட்டிலேயே செய்ய முடியும் என்பதைக் கண்டறிய வேண்டும். காதி-கிராமக் கைத்தொழில்கள் என்று குறிப்பிட்ட ஒரு சில தொழில்களோடு விடாமல், பல தொழில்களும் வளருவதற்கு வேண்டிய வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* திரு. கி. ஜயராமன் : பேரவை மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, தொழில் மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து ஒருசில கருத்துகளைக் கூற விரும்புகிறேன். தொழில் மானியத்தைப்பற்றிப் பேசுகின்ற நேரத்தில் நமது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் கலைஞர் அவர்களுடைய அமைச்சரவை மக்களுடைய நலனில் இதயசுத்தமான நம்பிக்கையையும் அக்கறையையும் கொண்டிருக்கிறது என்பதை எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன். 1967-லே பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் அமைதியான முறையில் புரட்சிக்கு வித்திட்டு, இன்றையதினத்தில் நம் முடைய கலைஞர் அவர்கள் அதிக தானிய உற்பத்தியின் மூலம் பசுமைப் புரட்சியையும், தொழிற் புரட்சியையும் செய்திருக்கிறார்கள். இந்திய அரசியல் அரங்கிலேயே நம்முடைய மாநிலம் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது. முதலில் பசுமைப் புரட்சி, அதையடுத்து வருவது தொழிற்புரட்சி. தொழிற்புரட்சியை நடைமுறையிலே காணவேண்டுமென்பதற்காக தமிழக அரசு பல்வேறு நடவடிக்கைகளை எடுத்து வருகின்றன. நம்முடைய தொழில் அமைச்சர் அவர்களும் அதிக அக்கறை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்காக நான் அவரைப் பாராட்டிக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். தொழில் வளர்ச்சிக்காக மொத்தமாக சென்ற ஆண்டில் ஒதுக்கப்பட்டது 372 லட்சம் ரூபாய். ஆனால் தற்போது இந்தத் தொகை 385 லட்சம் ரூபாய் அளவிற்கு உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது.

[திரு. கி. ஜயராமன்]

[1970 மார்ச் 20]

காங்கிரஸ் கட்சியினர் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு ஆங்காங்கே தொழிற்சாலைகள் மூடப்படும், எங்கு பார்த்தாலும் மூடுவிலாக்கள்தான் நடைபெறும், திறப்பு விழாவே இருக்காது என்றெல்லாம் கனவு கண்டார்கள், பேசினார்கள். அவர்களுடைய எண்ணங்களையெல்லாம் குலைக்கும் வகையில் நாம் சென்ற ஆண்டில் பொதுத் துறையில் நான்கு நிறுவனங்களையும், தனியார் துறையில் 91 தொழில் நிறுவனங்களையும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம்.

1966-67-ல் காங்கிரஸ்காரர்கள் இந்த மாநிலத்தை ஆண்டபோது தொழில் துறையில் வருவாய் மாநில மொத்த வருவாயில் 20.15 சதவிகிதமாகும். ஆனால் நாம் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றபிறகு, 1968-69-லே தொழில் துறையில் மட்டும் வருவாய் மாநில மொத்த வருவாயில் 21.93 சதவிகிதம். ஆக, இவைகளை யெல்லாம் செய்து, நாம் இந்த மாநில மக்களின் இதயசுத்தமான நம்பிக்கையைக் கொண்டவர்களாக இருக்கிறோம் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

மத்திய அரசுக்கூட தங்களுடைய தொழில் முதலீட்டை அதிகமாகச் செய்திருக்கிறது. இரண்டு வருடத்திற்கு முன்னால் மத்திய அரசு தொழில் துறையில் செய்த முதலீடு 357 கோடியாக இருந்தது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்ற இரண்டு ஆண்டுகளிலே தொழில் துறையில் மத்திய அரசு 20 கோடி ரூபாய் அளவில் அதிகமாக முதலீடு செய்திருக்கிறது. அதாவது 377 கோடிக்கு முதலீடு செய்திருக்கிறது என்பதைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

தமிழ்நாடு சிறுதொழில்கள் கழக நிறுவனம் உற்பத்தி செய்கின்ற அளவு 1967-68-ல் 562 லட்சம் ரூபாய் மதிப்புள்ளதாக இருந்தது. அந்தக் கழகத்தின் உற்பத்திப் பொருள்களின் மதிப்பு 1968-69-ல் 726 லட்சம் ரூபாயாக மாறியுள்ளது. காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள், நாங்கள் 'வடக்கு வாழ்கிறது, தெற்கு தேய்கிறது' என்று சொல்லி பதவிக்கு வந்ததாகச் சொன்னார்கள். அந்த நேரத்தில் நிலைமை அப்படியிருந்தது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றபிறகு, வடக்கு வாழ்ந்தது நிறுத்தப்பட்டு, மத்திய அரசும், மாநில அரசும் தொழில் துறையிலே அதிக முதலீடு செய்யும் நிலையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். தொழில் துறையிலே அதிக முதலீடு செய்யும் நிலைமையை நடைமுறையில் காண்கிறோம்.

மற்றும் சில நண்பர்கள், இந்த மாநிலத்தில் சட்டம், அமைதி கெட்டுவிட்டது, தொழில் அமைதி கெட்டு, தொழிற்சாலைகள் எல்லாம் மூடப்பட்டது என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். தொழில் அமைதி கெட்டுவிட்டது என்று பெருந்தலைவர்கள் எல்லாம் சொன்னார்கள். கடைசியில் 'சட்டி சுட்டதடா, கைவிட்டதடா' என்று சொல்லும் அளவுக்கு அவர்கள் பேச்சை மாற்றிக்கொண்டு, மொழி, மொழி என்று அங்கலாய்த்துக் கொண்டு, நம் தொழில் வளர்ச்சியைப் பார்க்கிறார்கள். நம் மாநிலத்தின் தொழில் வளர்ச்சியினைப் பாராட்டி இண்டியன் என்ஜினீயர் அசோசியேஷன் தலைவர் திரு. பாஸாக் அவர்கள் மனமுவந்து பாராட்டியிருக்கிறார்கள். மத்திய அரசும் தொழில்களில் அதிக அளவில் முதலீடு செய்திருக்கிறார்கள், மாநில அரசும் இரண்டு ஆண்டுகளில் தொழில் துறையில் 20 சதவீதம் வளர்ச்சியுடைய உறுதி எடுத்து வந்திருக்கிறது. இவ்வாறு பல வழிகளிலும் தொழில் வளர்ச்சியடைந்து வருகிறது.

1970 மார்ச் 20]

[திரு. கி. ஜயராமன்]

சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சேலம் இரும்பாலைக்கு முன்னோடியாக சேலம் உருக்கு உருள்கள் தயாரிப்பு தொழிற்சாலை உண்மையிலேயே வேகமாக வேலைசெய்வதைப் பார்க்கின்றோம். சேலம் இரும்பாலை இங்கே இல்லையென்று காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் சொன்னார்கள். தமிழகத்தில்தான் அந்தத் தொழிற்சாலை அமைக்கப்பட வேண்டுமென்பதற்காக திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் பாடுபட்டு வருகிறது. மேலும் தொழில்கள் சரியாக நடைபெற மின்சாரக் கட்டணத்தைக் குறைத்து பல்வேறு தொழில்கள் நசியாமல் பராமரித்து வருகின்றது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்.

அந்நியநாட்டுச் செலாவணி கிடைக்க வேண்டுமானால் ஏற்றுமதி செய்ய வேண்டும். நம் நாட்டிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்வதற்கான சாத்தியக் கூறுகளை ஆராய்ந்து செய்கிறோம். கூட்டுறவு தூழ்வு ஆலைகள் தூல் ஏற்றுமதி செய்த புதிய நிகழ்ச்சியை நாம் பாராட்ட வேண்டும். ஏற்றுமதியின் மூலமாக அந்நிய நாட்டுச் செலாவணிக்கு வழிவகை செய்திருக்கிறோம்.

மேலும், பஞ்சாலைகள் விடப்பட்டிருக்கின்றன என்று சொன்னார்கள். முடியிருந்தவைகளில் 13 ஆலைகளைத் திறந்தோம். சர்க்கார் துறையில் நான்கு ஆலைகளை மேற்கொண்டிருக்கிறோம். நாம் இந்த ஆலையே நம்பியிருந்தால் வெளி மாநிலத்திலிருந்து துணிகள் வந்து மிகவும் பாதிக்கப்பட்டுவிடும் என்ற காரணத்தினால் மின்விசைத் தறிகளையும் ஆரம்பித்திருக்கிறோம். மின்விசைத் தறியை தனிப்பட்ட முதலாளிகளுக்குக் கொடுக்கக் கூடாது என்றும், தனிப்பட்ட நெசவாளருக்கும் கூட்டுறவுக் கைத்தறிச் சங்கங்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் போதிய முயற்சிகளைச் செய்து வருகிறோம். இக்கொள்கை கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு வரப்பிரசாதமாக அமைந்திருக்கிறது. நம் தமிழகத்தை தொழில்மயமாக, சவர்க்க பூமியாக அமைப்பதற்கு இந்த அரசு பாடுபடுகிறது என்று சொல்லிக்கொண்டு, மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து அமர்கிறேன்.

திரு. என். சங்கரய்யா : பேரவை மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, தொழில் மானியக் கோரிக்கையின்மீது மார்க்ஸிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பாக சில கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு தமிழ்நாட்டிலே மத்திய அரசாங்கத்தின் பொறுப்பிலே நடைபெற்றுவரும் சில கேந்திரத் தொழில்கள் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. அதேபோல மாநில அரசாங்கத்தின் கீழ் நடைபெறக்கூடிய தொழில்களும் முக்கியமாக வளர வேண்டுமென்று கம்யூனிஸ்ட் கட்சி விரும்புகிறது. இன்றைக்கு அரசாங்கத்தின் முடிவு, தூத்துக்குடி திட்டம், இரும்பாலை, உருக்காலை போன்றவைகளை கூட்டுத் துறையில் செய்யவேண்டும் என்றிருக்கிறது. சதர்ன் இண்டியா கார்ப்பொரேஷன் என்ற நிறுவனத்துடன் சேர்த்து கூட்டுத் துறையில் ஆரம்பிக்கலாம் என்று முடிவு செய்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. இது சரியான முடிவாக இருக்காது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். 12 கோடி ரூபாய் முதலீடு போட்டு செய்வதாக அரசாங்கத்தினுடைய தொழில் இலாகா குறிப்பிலே சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இதில் 2 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு அரசு முதலீடு செய்வதாக உத்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மத்திய அரசாங்கத்தின் உதவியை நாம் பெறக் கூடிய இந்த நேரத்தில் இது முக்கியமான தொழிலாக இருக்கிற காரணத்தால், யாருடைய குறுக்கிடும் இல்லாமல் அரசே இதை ஏற்று நடத்துவதற்குத் தேவை

[திரு. எஸ். சங்கரய்யா]

[1970 மார்ச் 20]

யான கூடங்களை மத்திய அரசிடமிருந்து பெற வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் அதனுடைய வருமானம் நம் மாநிலத்திற்கே சேரும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆகவே, அரசாங்கத்தினுடைய கூட்டுத் தொழில் கொள்கையைப்பற்றி மீண்டும் பரிசீலனை செய்வது அவசியம்.

அடுத்தபடியாக, மேட்ரோலே உள்ள அலுமினியத் தொழிற்சாலையைப் பற்றி நாங்கள் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறோம். ஒரு கோடி ரூபாய் அளவிற்கு தமிழக அரசு மின்சார மானியமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்றைக்கு மின்சாரம் என்பது அலுமினியத் தொழிலுக்கு மூலப்பொருள் என்று சொல்லப் பட்டது. நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறோம். இன்றைக்கு இவ்வளவு பெரிய அளவிற்கு மானியம் கொடுக்கின்ற நிலவரத்தில், அரசே இந்தத் தொழிலை எடுத்துக்கொண்டால் நமது மாநில அரசாங்கத்திற்கு வருமானம் அதிகம் சேரும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதிலே நம்முடைய அரசுக்கு ஒரு பங்கு இருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே தவிர அது எந்த அளவுக்குப் பங்கு என்று சொல்லப்படவில்லை. அலுமினியத் தொழில் மிக முக்கியமான தொழிலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கும் மிகப் பெரிய அளவில் நாம் மானியம் கொடுத்து வாக்கடிய நேரத்தில் லாபம் மட்டும் தனியார் துறைக்கு, இழப்பு மட்டும் மாநில அரசுக்கு என்ற நிலை சரியல்ல. அரசாங்கத்துறையிலேயே அது ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும்.

பொதுவாக, பொதுத்துறையில் ஒரு தொழிலை ஏற்படுத்துவது என்றால் முக்கியமாக தொழிலதிபர்கள்—முதலாளிகள் சொல்வார்கள்—பொதுத்துறையில் ஏற்படுத்தினால் நஷ்டம் தான் வரும் என்பார்கள். அதே சமயத்தில் அவர்களே சொல்வார்கள் தமிழ் நாட்டில் தான் அரசாங்க நிர்வாக இயந்திரம் மிகவும் செம்மையாக நடைபெறுகிறது என்பதாக. நிர்வாக இயந்திரம் துறையில் எடுத்தால் நஷ்டம் தான் வரும் என்று சொல்கிறார்கள் என்றால் நிறமையாகச் செயல்படுகிறது என்கிறவர்கள்—தொழில்களை மட்டும் பொதுத் துறை எங்களால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது.

நாட்டில் மேலும் மேலும் தொழில்கள் வளர்ந்தாகவேண்டும். அது முக்கியம். பெரிய முதலாளிகள் வளர்ந்தாகவேண்டும் என்பது அல்ல. நம்முடைய தொழில் கொள்கை தனிப்பட்ட அயல்நாட்டு முதலாளிகள், உள்நாட்டு முதலாளிகளின் வளர்ச்சிக்கு வகை செய்வதாக இருக்கக் கூடாது.

இன்றைக்கு அகில இந்திய அரசாங்கம் நம்முடைய தொழில்கள் எல்லாம் பொதுத்துறையில்தான் வளர்ந்தாகவேண்டும் என்பதை கொள்கை அளவில் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் நடைமுறைக்கு வருகிறபோது பல சிரமங்களை எடுத்துரைக்கிறார்கள்.

சென்னையிலே மணலியில் பாறை எண்ணைத் தூய்மைத் தொழிற்சாலையை மத்திய அரசு ஏற்படுத்தியது. அதேநேரத்தில் பாறை எண்ணையைப் பயன்படுத்தி ரசாயன உரம் தயாரிக்க 'மெட்ராலஸ் பர்டிஸர்' என்ற கம்பெனியை மத்திய அரசாங்கம் ஏற்படுத்துகிறார்கள். மணலியிலே பாறை எண்ணை, உரத் தொழிற்சாலை ஏற்படக்கூடிய நேரத்திலே--மாநில அரசு கூடுமான வரையில் அந்நியநாட்டு முதலாளிகளின் ஒத்துழைப்பு இல்லாமலேயே பலபல சிறுசிறு தொழில்களை அந்தப் பகுதியில் ஏற்படுத்த முன்வருவது நல்லதாக இருக்கும்.

1970 மார்ச் 20]

[திரு. எஸ். சங்கரய்யா]

தொழில் துறையில் அந்நியநாட்டு முதலீடுகளின் காரணமாக நம்முடைய நாட்டின் பொருளாதார சுதந்திரத்திற்கே ஆபத்து வளர்ந்திருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறோம். தொழில் வளர்ச்சி என்ற பெயரால் மேலும் மேலும் அந்நியநாட்டு முதலாளிகளுக்கு ஊக்கம் அளிப்பதும், நம்முடைய நாட்டு தனிப்பட்ட முதலாளிகளுக்கு ஊக்கம் அளிப்பதும் சரியான கொள்கையாக இருக்காது.

திராவிட முன்னேற்றக் கழக தேர்தல் அறிக்கையில் கூட பெரும் முதலாளிகளின் பிடிப்பில் இருந்து நம்முடைய நாட்டுத் தொழில்களை படிப்படியாக விடுவிப்பது என்கிற கொள்கையைக் கூறியிருந்தார்கள். அந்த அடிப்படையில் பார்க்கும்போது நமது மாநிலத்தில் புதியதாக ஆரம்பிக்கிற எல்லா முக்கிய தொழில்களையும் அரசாங்கப் பொறுப்பில் நடத்துவதுதான் பல்ன் அளிக்கும் என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

உதாரணமாக, சர்க்கரை ஆலைகளை எடுத்துக்கொண்டால் உத்தரபிரதேசில் அரசாங்கமே அவைகளை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. பீகார் மாநிலத்திலும் அப்படியே முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். அதுபோல இங்கும் செய்வதற்கு நம்முடைய அரசும் பரிசீலனை செய்யவேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. அந்நியர்களுக்குச் சொந்தமான தேயிலை, ரப்பர் தோட்டங்களையும் தேசிய உடமையாக்கவேண்டும்.

ஒரு நாடு சுதந்திரமான முறையில் வளர்ச்சி அடையவேண்டுமென்று சொன்னால் அது தன் சொந்த முதலீட்டையே பெரிதும் நம்பியிருக்கவேண்டும். அந்நிய ஆதிக்கம் நம் தொழில்துறையில் அதிகரிக்க அதிகரிக்க அது நம்முடைய தொழில் வளர்ச்சியைப் பெரிதும் பாதிக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். கிழக்கு நாடுகளின் அனுபவம் நமக்கு அதைத்தான் காட்டுகிறது.

நம்முடைய மாநிலத்தில் சிறுதொழில் கார்ப்பரேஷன் செயல்படுகிற தன்மையைப் பார்க்கிறபோது பெரும் தொழில்களையும் எடுத்து நடத்தலாம் என்றே தோன்றுகிறது. விரும்பாசலத்தில் இருக்கிற பிங்கான் தொழிற்சாலை என்பது—சிறுதொழில் கார்ப்பரேஷன் மூலமாக நடைபெறுகிற தொழில்கள் நல்லமுறையில் நடக்கின்றன. அவைபற்றி பொதுக் கணக்குக் குழு ஆராய்ந்தது. உற்பத்தியைப் பலதுறைகளில் மாற்றியிருக்கிறார்கள். வருமானம் உயரத் தொடங்கி இருக்கிறது. உற்பத்தியும் அதிகரிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது. இந்த நிலையில் மேலும் மேலும் அவர்களுக்கு ஊக்கம் அளிக்கிற வகையில் அரசாங்கம் உதவி செய்ய வேண்டும்.

மேலும் சிறு தொழில் கார்ப்பரேஷன் கீழ் வேலை செய்கிற தொழிலாளர்களுக்கு குறைந்தபட்ச ஊதிய நிர்ணயம் செய்யப்படவேண்டும். அதன் அவசியத்தை தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் தொழிலாளர் நல இலாக்கா அமைச்சராக இருந்தபோதே ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆயினும் இன்றைக்கும் அது செய்யப்படவில்லை. அதைச் செய்து, சிறு தொழில் கார்ப்பரேஷனுக்கு ஊக்கம் அளிக்கக் கூடிய வகையில் ஒரு ஏற்பாட்டைச் செய்து அது நல்லமுறையில் வளர்வதற்கு வேண்டிய எல்லா முயற்சிகளையும் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. எஸ். சங்கரய்யா]

[1970 மார்ச் 20]

கைத்தறிகளை எடுத்துக்கொண்டால் இன்றையதினம் 5 லட்சம் பேர்கள் இருக்கிறார்கள். இருபத்தையாயிரம் விசைத்தறிகளைப் புகுத்தும் திட்டம் இருக்கிறது. கூட்டுறவு சொஸைடிகளுக்குத்தான் தரப்போகிறோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்றாலும் கூட்டுறவு சொஸைடிகள் உற்பத்தி செய்திருக்கிற துணிகளே தேங்கிக் கிடக்கிறபோது அவர்கள் விசைத்தறிகளை ஏற்றுக் கொள்ள முன்வருவார்களா என்பது சந்தேகம். நான் அறிந்த வரையில் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயங்குகிறார்கள். அதன்காரணமாக என்ன ஆகும்? வசதி படைத்த மற்றவர்களுக்கு இவை கொடுக்கப்படும். இந்த விசைத்தறிகளின் மூலம் உற்பத்தி செய்யப்படுகிற துணிகள் இந்த 5 லட்சம் நெசவாளர்களுக்குப் போட்டியாகத்தான் வந்து அமைவதாக இருக்கும். கைத்தறியாளர்களுக்குப் பாதகம் ஏற்படாத வகையில் மாற்று ஏற்பாடுகள் செய்வதாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். அதை வரவேற்கிறேன். ஆயினும் நடைமுறையில் விசைத்தறிகளைப் புகுத்துவது கைத்தறியாளர்களைப் பாதிப்பதாகத்தான் இருக்கும். நாம் விசைத்தறிகளை இந்த நேரத்தில் புகுத்துவது என்பதை புனர் பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து இன்றைக்கு காஞ்சிபுரம், ஆரணி போன்ற இடங்களில் உள்ள பட்டுத் தறியாளர்கள் மிகவும் சிரமப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். முன்பெல்லாம் மைசூரில் இருந்து கோரா வந்துகொண்டிருந்தது. இப்போது அவர்களுடைய ராஜ்யத்திலேயே பட்டு நெய்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை அதிகமாகச் செய்திருப்பதனால் இங்கே வருவது இல்லை. ஆகவே ஓசூர் போன்ற இடங்களில் கோரா தயாரிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்வதுடன், திடீரென்று அனுப்பு வதை நிறுத்திவிடாமல் படிப்படியாக நிறுத்தவேண்டுமென்று மைசூர் அரசாங்கத்தையும் நமது அரசு கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும்.

அதுபோலத்தான் நாம் பஞ்சாலைக் கழகம் ஒன்றை நிறுவி—கோவையில் மூடப்பட்ட 4 மில்களை எடுத்து நடத்துகிறோம். துயர் தணிப்பு நடவடிக்கையாக இதை மேற்கொண்டபோது நாங்கள் அப்போதே—தனியார் துறையில் இன்றைக்கு இருக்கிற ஊதியம், பஞ்சப்படிக்குக் குறைவாக இங்கே ஏற்படுத்தக் கூடாது என்று வற்புறுத்தினோம். ஆனால் இன்றைக்கு இந்தக் கழகம் எடுத்து நடத்துகிற 4 மில்களிலும் தனியார் மில்களில் கொடுக்கக்கூடிய சம்பளத்தை விடக் குறைவாக, பஞ்சப்படியைவிடக் குறைவாக கொடுக்கிறார்கள். ஆகவே, அரசு உடனே இதைக் கவனித்து மற்ற மில் தொழிலாளர்களுக்குக் குறையாத அளவுக்காவது கூலி நிர்ணயம் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இல்லையென்றால் இதுவே நம் அரசாங்கத்திற்குக் களங்கம் ஏற்படுத்துவதாக இருக்கும்.

அடுத்தபடியாக, பல இண்டஸ்ட்ரியல் சொஸைடிகள் நடத்தப்படுகின்றன. அரிசன் இலாக்கா நடத்துகிறது. தொழில் இலாக்கா நடத்துகிறது. பொதுக் கணக்குக் குழு இவற்றைப் பரிசீலித்தது. இங்கெல்லாம் மூலப்பொருள்கிடைக்காத தேக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. உற்பத்தி செய்யப்படுகிற பண்டங்களும் தேங்கிக்கிடக்கிறது. இதைக் கவனித்து இவர்களுக்கு வேண்டிய மூலப்பொருள், மார்க்கெட்டிங் பெசிஸிடி போன்ற உதவிகளை எல்லாம் செய்துதர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1970 மார்ச் 20]

[திரு. எஸ். சங்கரய்யா]

மற்றொரு பெரிய பிரச்சினை உலகம் பூராவிலும், நாடு பூராவிலும் ஏற்பட்டு வருவது—இண்டஸ்ட்ரியல் பொல்யூஷன். புதியதாக தொழில்கள் அமைகிற போதே அவை பொதுமக்களுடைய சுகாதாரத்திற்குப் பாதகம் இல்லாத முறையில் திட்டமிட்ட இடங்களில் அமைய வேண்டும். மக்களது குடிக்கும் தண்ணீருக்கும், காற்றுக்கும் கேடுவிளைவிக்கக்கூடியதாக ஆகிவிடக் கூடாது. மேட்ரீவில் ஆர். லி. கெமிகல் ப்ளான்ட் காரணமாக இன்றைக்குப் பல கிராமங்களில் உள்ள மக்கள் வாழ்வதற்கு சங்கடமாக, விவசாயம் செய்வதற்குச் சங்கடமாக கிளறுகள் பாதிக்கப்பட்டுவிட்ட காரணத்தினால் தவிப்பதைப் பார்க்கிறோம். ஆகவே இதை ஒரு பெரிய பிரச்சினையாகவே கருதி நாட்டுமக்களுடைய சுகாதாரத்திற்கு கேடுவிளைவிக்காத முறையில் ஆங்காங்கே புதுத்தொழில்கள் அமைய வகை செய்யவேண்டும்.

மேலும் மெஷின் டீல் ப்ளான்ட் பொன்றவைகளை தமிழ்நாட்டில் ஆரம்பிக்க இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். நல்ல முயற்சி பாரின் கொலாபரேஷனோடு இவற்றை ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்பது இல்லை. தனிப்பட்ட முதலாளிகள் யாருடைய உதவியும் இல்லாது மத்திய அரசாங்கம், மாநில அரசாங்கத்தின் சார்பிலேயே ஆரம்பிக்கலாம். நம்முடைய சொந்தப்பொறுப்பில் எடுத்து நடத்துவதையே நாட்டு மக்கள் வரவேற்பார்கள் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய தொழில் கொள்கையில் புதுத்திருப்பம்—பொதுத்துறையிலே எடுத்து நடத்தவேண்டும் என்பது. இந்த நோத்தில் விசைத்தறிகளைப் புகுத்தாது இருப்பது, பட்டு நெசவாளர்களுக்கு வேண்டிய கோரா கிடைக்கச் செய்வது, சிறுதொழில்களுக்கு ஊக்கம் அளிப்பது ஆயிவையாக அமையவேண்டுமென்று சொல்லி என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. எம். கந்தசாமி: சட்டப் பேரவை மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, தொழில் துறை மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து எனது சில கருத்துக்களை நான் இந்த மன்றத்திலே முன்வைக்க விரும்புகிறேன். பொதுவாக தொழில்கள் பெருகவேண்டும், தொழிற்சாலைகள் வளரவேண்டும், வேலையில்லாத திண்டாட்டம் குறையவேண்டும் என்று இந்தியாவிலே உள்ள அத்தனை கட்சிகளும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாலும் கடந்த நான்கு ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களைச் சரிவர நிறைவேற்றாததின் விளைவாக தமிழகம் மட்டுமல்ல, பல மாநிலங்களில் தொழில்கள் பெருகவில்லை.

அது மட்டுமல்ல, வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இன்னும் அதிகமாகிக் கொண்டே வந்திருக்கிறது. என்றாலும் கூட திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு தமிழகத்தில் ஆளுங்கட்சியாக வந்த பிறகு முன்பு இருந்த நிலைமைகள் மாறி இன்றைய தினம் மத்திய அரசின் உதவிகூட அதிகமாகிவருகிறது என்பதை காங்கிரஸ்காரர்களே ஒத்துக்கொள்வார்கள். மறைந்த பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஆளுங்கட்சியாக திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வருவதற்கு முன்பே கிராவிட முன்னேற்றக் கழகம் எதிர்க் கட்சியாக இருப்பதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்—மத்திய அரசு போராட்டத்தை வைத்துக்கொண்டு நல்ல சலுகைகளை, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் மத்திய அரசுக்கு விடுகின்ற கண்டனங்களைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு தமிழகத்திலே தொழில் முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்துங்கள் என்று அப்பொழுது சொன்னார்கள்.

[திரு. எம். கந்தசாமி]

[1970 மார்ச் 20]

சிந்திரி சிரிக்கிறது வடக்கே, முந்திரி சிரிக்கிறது தெற்கே என்று பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சொல்லிய நேரத்தில் அவர்கள் சிரித்தார்கள். அதன் காரணமாக அன்றைக்கு அவர்கள் சொன்னதன் காரணமாக சென்னையிலே உரத் தொழிற்சாலை, தூத்துக்குடியிலே ஒரு உரத்தொழிற்சாலை இன்னும் பல தொழிற்சாலைகள் திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு வந்தபிறகு அத்தனை எதிர்ப்புகளைத் தெரிவித்ததன் விளைவாக இன்றைக்கு அங்கே காங்கிரஸ் ஆளுங்கட்சியாக இருந்தாலும் இப்படிப்பட்ட பல நல்ல காரியங்களைச் செய்யமுடிகிறது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆளுங்கட்சியாக இருந்தும் கூட—மத்திய அரசினைக் கேட்டு சேலம் உருக்காலை, தூத்துக்குடி உரத் தொழிற்சாலை இவற்றை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று எதிர்க்கட்சியாக இருந்தபொழுது எழுச்சி நாளைக் கொண்டாடியதுபோல—இன்றைக்கும் எழுச்சிநாளைக் கொண்டாடவேண்டிய சூழ்நிலை இருக்கிறது.

காங்கிரஸ்காரர்கள் சென்ற ஆண்டு எப்படி இருந்தார்களோ இந்த ஆண்டு மத்திய அரசை ஆதரிக்கிறார்களோ என்னவோ தெரியவில்லை, மௌனமாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஆளுங்கட்சியாக இருந்தாலும்சரி, எதிர்க்கட்சியாக இருந்தாலும்சரி, தமிழகத்திலே தொழில்கள் பெருகவேண்டும், தொழில் வளர்ச்சி பெருகவேண்டும், பெரும்பாலும் வேலைவாய்ப்புகள் பெருகவேண்டும் என்று மறைந்த பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களானாலும்சரி, அவர்கள் வழிநடக்கும் கலைஞர் அவர்களானாலும்சரி, நம் முடைய தொழில் அமைச்சராக இருக்கின்ற திரு. மாதவன் அவர்களானாலும்சரி செல்லியுடன் வாதாடுவோம், இல்லாவிட்டால் போராடியே நீருவோம் என்ற முறையிலே யாருக்கும் பயப்படாத முறையிலே உரிமைக்குக் குரல் கொடுப்போம், உறவுக்குக் கை கொடுப்போம் என்ற முறையிலே கலைஞர் அவர்கள் “மத்தியிலே கூட்டாட்சி மாநிலத்திலே சுயாட்சி” என்று சொன்னார்களே அந்த முறையிலே நடந்து வருகிறோம். அவர்கள் சுயாட்சியென்றால் புரியவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் முடிந்த அளவிலே மாநில தொழில் வளர்ச்சியிலே அக்கறை காட்டி அரசுக்கோனத்திலே உருக்கு தொடர்பு வார்ப்படத் தொழிற்சாலை, அருங்குளத்திலே ஒரு சிமிண்ட் தொழிற்சாலை, திருச்சியிலே ஒரு சிமிண்ட் தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். மத்திய அரசு பாங்குகளைத் தேசியமயமாக்கி இருக்கிறார்கள். பூராவும் ஆக்காவிட்டாலும் 14 பாங்குகளை ஆக்கி இருக்கிறார்கள். பெரிய பெரிய தொழிலதிபர்கள் பணம் பெறுவதைவிட சாதாரணமாக உள்ள சிறு தொழில் செய்யக்கூடியவர்களுக்குக் கடன் வசதிகள் கொடுப்பதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது. மத்திய அரசு நிர்வாகத்திற்கு உட்பட்டதானாலும் சரி, மாநில தொழில் வளர்ச்சி நிறுவனமானாலும் சரி, சிறுதொழில் வளர்ச்சி நிறுவனமானாலும் சரி மத்திய அரசின் மூலமாக, மாநில அரசின் மூலமாக, சிறு தொழில்கள் மூலமாக பல நல்ல காரியங்கய்களை திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு செய்து வருகிறது என்பதை மாற்றுக் கட்சிக்காரர்கள் கூடப் பாராட்டுகிறார்கள்.

கோயம்புத்தூரிலே ஆலைகள் மூடப்பட்டன என்று சொல்கிறார்கள். மறைந்த பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இரவு பகல் பாராமல் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களைச் சந்தித்துப் பேசி, கூடுமான வரையில் ஆலைகளைத் திறந்துவைத்தார்கள் ஆலை

1970 மார்ச் 20]

[திரு. எம். கந்தசாமி]

களை நாட்டுடைமையாக்க வேண்டுமென்று சொல்லி தமிழ்நாடு பஞ்சாலைக் கழகம் என்ற ஒன்று சென்ற ஆண்டு நிறுவப்பட்டு, ஏறத்தாழ நான்கு ஆலைகளைத் திறக்க வேண்டுமென்ற முறையில் 2 ஆலைகளைக் கோயம்புத்தூரிலே திறந்து, பணிகள் செவ்வனே நடைபெற்று வருகின்றன. இதைவேலூர் எதற்காகக் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால், காங்கிரஸ்காரர்கள் தமிழகத்திலே உள்ள ஆளுங் கட்சி ஏற்படுத்தி வருகின்ற சாதனைகளைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமென் பதற்காகத்தான்.

திருச்சி மாவட்டத்திலே உள்ள பாயிலர் பிளாண்டை விரிவுபடுத்துவதற்காக மத்திய அரசு ஒப்புதல் அளித்திருப்பதாக இந்த ஆய்வுரையில் கண்டேன். நாளை மறுநாள் திரு. சுவான் அவர்களும் நம்முடைய முதலமைச்சர் கலைஞர் அவர்களும் அந்த இடத்தைப் பார்வையிட்டு, ஹெவி பாய்லர் பிளாண்ட் இன்னும் விரிவுபடுத்துவதற்கு முயற்சிகளை மேற்கொள்ள இருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கும்பொழுது இந்த அரசை நாம் நிச்சயம் பாராட்டித்தான். ஆக வேண்டும். திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இருந்தவர்கள் எப்படியிருந்தாலும் சரி, மத்திய அரசு தொழிற்சாலைகளானாலும் சரி மாநில தொழிற்சாலைகளானாலும் சரி, முடிந்த அளவிலே அமைதியோடு நல்லமுறையிலே எல்லோரும் ஒன்றுபட்டு சிறப்பாக நடத்தக் கூடிய முறையிலே வேலை வாய்ப்புகளை அதிகப்படுத்தக்கூடிய முறையிலே செய்யக்கூடிய இந்த அரசை பாராட்டிக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. ஆர். கருப்பையா : பேரவை மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, என்னுடைய கட்சியினர் கொடுத்திருக்கின்ற வெட்டுத்தீர்மானங்களை ஆதரித்து சில கருத்துக்களைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். குறிப்பாக இந்த ஆட்சி ஏற்பட்டு மூன்று ஆண்டுகளாக ஆகியும் பல தொழிற்சாலைகள் மூடப்பட்டிருக்கின்ற நிலைமையினை வருத்தத்தோடு சொல்லிக்கொள்கிறேன். சில தொழிற்சாலைகளை திறந்தாலும் பெரும்பாலான தொழிற்சாலைகளை மூடுவதென்பது வாடிக்கையாகவே இருக்கிறது. தொழிற்சாலைகள் கிராமப்புறங்களிலே வளர்ந்தால்தான் தொழில் வளர்ச்சி, பொருளாதார வளர்ச்சி நாட்டிலே வெகுவாக பெருக முடியும்.

குறிப்பாக பின்தங்கியுள்ள பகுதிகளாக இருக்கின்ற அரியலூர், உடைபார் பாளையம் போன்ற பகுதிகளிலே தொழிலவாய்ப்பு ஏற்படுத்தினால் அந்தப் பகுதி மூற்போக்கு அடையும். அந்தப் பகுதிகளிலே தொழில்கள் ஏற்படுத்துவதற்குச் சாத்தியக் கூறுகள் இருக்கின்றனவா என்று அமைச்சர் அவர்கள் கேட்கலாம். விளங்குடிப் பகுதியிலே அதிகமான அளவிலே சிமிண்ட் செய்வதற்கான மூலப் பொருள்கள் கிடைக்கிறது. அங்கே இருக்கின்ற மூலப்பொருள்களை குறிப்பாக சுண்ணாம்புக்கல்லை லாரியிலே கொண்டபோய் டால்மியாபுரத்தில் சேர்த்து சிமிண்ட் தயாரிக்கிறார்கள். விளங்குடிக்கு அருகில் தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்க முன்னால் இருந்த அரசாங்கம் யோசனை செய்தது. இந்த யோசனையை இந்த அரசாங்கம் கைவிட்டுவிட்டது என்று அறிகிறேன். விளங்குடிப் பகுதியிலே ஒரு சிமிண்ட் தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும். அப்படி அமைத்தால் அந்தப் பகுதியிலே உள்ள மக்கள் விவசாய மக்கள் ஆறு மாதத் திற்குத்தான் விவசாயம் செய்ய முடிகிறது; மீதியுள்ள நாட்களில் அவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்புக் கொடுப்பதற்கு முடியும். அந்தப் பின்தங்கிய பகுதி பொருளாதார வளர்ச்சியால் முற்போக்கு அடைய முடியும்.

[திரு. ஆர். கருப்பையா]

[1970 மார்ச் 20]

திருமானூர் பகுதியில் ஏலாக்குரிசியிலே ஓடு செய்வதற்கு சிறந்த மண் இருப்பதாக ஆராய்ச்சியாளர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். கள்ளிக்கோட்டை ஓடுகளை கோளாவிலிருந்து நாம் அதிகமாக வரவழைத்து, இப்பொழுது அதனுடைய விலை கூட 40 சதவீதம் அதிகமாகியிருக்கிறது. ஏலாக்குரிசியில் ஒரு ஒட்டித் தொழிற்சாலை அமைத்தால் போக்குவரத்துச் செலவும் குறையும், நம்முடைய மாநிலத்திலே ஓடு செய்யும் தொழிற்சாலை இருப்பதற்கு வாய்ப்பும் கிட்டும். எனவே கள்ளிக்கோட்டை ஓடு தொழிற்சாலை அங்கே அமைக்க வேண்டுமென்று தங்கள் மூலமாக அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

புள்ளம்பாடியில் காட்டீர் பகுதியில் சர்க்கரை ஆலை இருப்பதால் காகிதம் செய்வதற்கான மூலப்பொருட்கள் அதிகமாகக் கிடைக்கின்றன. அங்கே காகிதம் செய்யக்கூடிய அளவிற்கு சருகுகள், சக்கைகள் இன்னும் பல பொருட்கள் கிடைக்கின்றன. எனவே அங்கே காகிதம் செய்யக்கூடிய தொழிற்சாலை நிறுவுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது. அதை ஏற்படுத்துவதற்கு முயற்சிகள் எடுக்க வேண்டும்.

கூட்டுறவு துறப்பாலைகளிலே கட்டுக்காரர்களை அதிகமாகப் போடுவதற்கான ஏற்பாடுகள் நடந்து வருகின்றன. திருச்சி மாவட்டத்திலே கூட்டுறவு துறப்பாலை இருக்கிறது, அங்கே மாவட்டச் செயலாளர் அதற்குத் தலைவராக போடப்பட்டிருக்கிறார்.

குறிப்பாக ஒரு ஆலை இருக்கிறது என்றால், அதற்கு அந்தப்பகுதி சட்டமன்ற உறுப்பினரைத் தலைவராக நியமிக்கலாம். ஆனால் அதற்கு அங்குள்ள அவர்களுடைய கட்சிச் செயலாளரைத் தலைவராகப் போட்டிருக்கிறார்கள். எங்களுடைய வட்டாரத்தில் ஒரு அரிசன செங்கல் சூலை இருக்கிறது. அதற்கு அரிசன சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்தான் தலைவராக வருவது முறை. அதை மாற்றி அவர்களுடைய கட்டுக்காரரையே தலைவராகப் போட்டிருப்பது வருந்தத்தக்க ஒன்றாகும்.

பின்தங்கிய பகுதிகளாக உள்ள பெரம்பலூர், அரியலூர் ஆகிய பகுதிகளில் கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலையை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கூட்டம் கூட்டி, கலெக்டரைக் கேட்டு அவர்கள் தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்து தரவேண்டுமென்று ஆர்.டி.ஓ.விடம் அனுப்பினார்கள். விவசாயிகள் எல்லாம் சேர்ந்து கூடிப் பேசி வேண்டிய உறுப்பினர்களை எல்லாம் தேர்ந்தெடுத்து கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலையை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று சர்க்காருக்கு மனு அனுப்பினோம். அதற்கு இதுவரை எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. காட்டீர் சர்க்கரை ஆலைக்கு ஏரியா எது என்றும் நிர்ணயிக்க வேண்டும். ஏரியாவை நிர்ணயிக்காத காரணத்தால் எட்டியிருக்கும் கரும்பை எடுக்கிறார்கள், பக்கத்தில் உள்ள கரும்பை எடுக்க மறுக்கிறார்கள். இன்றுள்ள நிலைமையில் சர்க்கரை ஆலைகள், சிமெண்ட் தொழிற்சாலைகள் ஆகியவற்றை நாட்டுடைமை யாக்கினால்தான் நாடு நல்ல முறையில் வாழ வாய்ப்பு இருக்கும்.

தொழில் இலாகாவில் சிறு தொழில் கார்ப்பரேஷன் பணியாளர்களை வேலைக்கு மாற்றும்போது 1965-ல் அவர்களுடைய உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படும் என்ற சட்டம் இருந்தது. 1969-ல் அந்தச் சட்டத்தை மாற்றி அந்தத் தொழிலாளர்களை இரு பிரிவாகப் பிரித்து, நிரந்தரமானவர்களுக்குச் சலுகை உண்டு,

1970 மார்ச் 20]

[திரு. ஆர். கருப்பையா]

திரந்தாமற்றவர்களுக்குச் சலுகை இல்லை என்று ஏற்படுத்தியதன் காரணமாக, அந்தத் தொழிலாளர்கள் ஷேனைக்குள்ளாகியிருக்கிறார்கள். திரந்தாமற்றவர்களுக்கும் முன்போல் அந்தச் சலுகையைக் கொடுக்க அரசு முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. ஏ. சி. நாகிம்மன் : மாண்புமிகு சட்டப் பேரவை மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்துள்ள தொழில் மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் இரண்டு சர்க்கரை ஆலைகளை நிறுவுவதற்கு எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிக்காக அந்த மாவட்டத்தின் சார்பாக நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். அரக்கோணத்தில் உருக்கு வார்ப்படத் தொழிற்சாலையை ஆரம்பிப்பதற்காகவும் நன்றி. இன்று தொழிலில் மந்த நிலை இந்தியா பூராவும் இருக்கிறது என்பதை நாம் அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். குறிப்பாக, நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை அமலுக்குக் கொண்டு வராதபோதே தொழிற்சாலைகளிலே ஆண்டுத் திட்டங்கள் வாயிலாக தொழில்களை ஏற்படுத்தி வருகிறது என்பதை அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தான் வேண்டும். மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களை சுமார் 20,000 கோடி ரூபாய் செலவு செய்து நிறைவேற்றிய பிறகு 1960-61-ல் தொழிற்சாலைகளில் வந்த வருமானம் ஏறத்தாழ 16.9 சதவிகிதமாகும். ஆனால் 1968-69-ல் 21.93 சதவிகித வருமானம் வந்திருக்கிறது. 1960-61-ல் தொழிற்சாலையில் நிகர உற்பத்தி 181 கோடி மதிப்பாகும். ஆனால் 1968-69-ல் அது 317 கோடி மதிப்பாகும். மேலும் 1969-ல் நாம் பல பெரிய தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பித்து வைத்திருக்கிறோம். தொழில்களைத் துவங்கி இதற்கு முன்பு மத்திய சர்க்காருக்கு மாநில சர்க்கார் எவ்வளவு மனுக்களை அனுப்பினாலும் ஒன்றிரண்டு மனுக்களைத்தான் அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பார்கள். மகாராஷ்டிராவுக்கு 16, 20 என்று கொடுப்பார்கள்; குஜராத்துக்கு 10, 15 என்று கொடுப்பார்கள். சென்னைக்கு ஒன்றிரண்டுதான் கொடுப்பார்கள். ஆனால் எட்டு பெரிய தொழிற்சாலைகளை 1969-ல் ஆரம்பித்திருக்கிறோம் என்பது பெருமைப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

மத்திய சர்க்கார் துறையிலே சென்னையிலே பாறை எண்ணெய்த் தூய்மைத் தொழிற்சாலையை 45 கோடி ரூபாயில் துவக்கியும், சென்னை உரத்தொழிற்சாலையை 63 கோடி ரூபாயிலும் ஆரம்பிக்கவும் இருக்கிறார்கள். அதை 1971-ம் ஆண்டுக்குள்ளாக முடிக்க இருப்பது இந்தச் சர்க்கார் எந்த அளவுக்குத் தொழிற்சாலைகளில் முயற்சிகளை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதாக இருக்கிறது. மாநிலத் துறையில் அரக்கோணத்தில் உருக்கு வார்ப்படத் தொழிற்சாலையும், ஆலங்குளத்தில் சிமென்ட் தொழிற்சாலையும் டால்பியாபுரத்தில் முன்னோடி சிமென்ட் தொழிற்சாலையும் ஆரம்பித்து நடத்த இருக்கிறார்கள். தமிழ்நாடு தொழில் வளர்ச்சிக் கழகமும், தென்னிந்திய கார்ப்பரேஷனும் சேர்ந்து 'தென் பகுதி பெட்ரோ கெமிகல் தொழில் கழகம்' என்ற புதிய அமைப்பின் கீழ் தூத்துக்குடி உரத் தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்க இருக்கிறார்கள் என்று அரசு அறிவித்திருப்பது எந்த அளவுக்கு தொழிற்சாலைகளில் முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதாக இருக்கிறது.

[திரு. ஏ. சி. நரசிம்மன்]

[1970 மார்ச் 20]

சேலம் உருக்குத்தொழிற்சாலைத் திட்டத்திற்காக முன்னோடி சாங்கத்தை வெட்ட 3.5 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். சேலம் இரும்புத் தொழிற்சாலைத் திட்டத்திற்கு மத்திய அரசு வினாவில் ஆதரவு கொடுக்க இருக்கிறது என்பதையும் இந்த அரசு அறிவித்திருக்கிறது. இயந்திர துணைக் கருவிகள் செயல் திட்டம், இயந்திரக் கருவித்தொழிற்சாலை, துணைக்கு இரும்புத் தொழிற்சாலை, சோடியம் ஹைட்ரோ சல்பைட் தொழிற்சாலை, துணைக் கருவிகள் தொழிற்சாலை ஆகியவற்றையும் ஆரம்பிக்க இருக்கிறார்கள்.

அதே மாதிரி கூட்டுறவுத் துறையிலே உள்ள நற்பாலைகளின் உற்பத்தித் திறனை அதிகப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். மூன்று புதிய சர்க்கரை ஆலைகளைத் திறக்க திட்டமிட்டிருப்பதுடன் ஏற்கனவே உள்ள ஆலைகளின் உற்பத்தித் திறனையும் அதிகப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். மத்திய சர்க்காரிடத்தில் இருந்து நிதி உதவி பெறுவதில் கூட தமிழகம் மகராஷ்டிராவுக்கு அடுத்தபடியான நிலையில் இருக்கிறது. தமிழகம் பூராவும் நல்ல முறையில் தொழில் வளர்ச்சியைச் சீராக்க தமிழகத்தின் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் கனி வள ஆராய்ச்சியை நடத்தி வருகிறார்கள்.

வட ஆற்காடு மாவட்டம் கடந்த 20 ஆண்டு கால கால்கிரஸ் ஆட்சியின் தொழில் வளர்ச்சியில் பின்தங்கிய நிலைக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருக்கிறது. பெரிய அளவு தொழில்கள் எதுவும் அங்கு இல்லை. அங்கே உள்ள பெரிய தொழில் பீடித் தொழில் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கும் வாரத்தில் மூன்று நாட்கள்தான் வேலை கிடைக்கும் நிலை இருக்கிறது. ஆகவே, அந்தப் பகுதி மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்பை அளிக்கும் வகையில் பல தொழில்களை ஆரம்பிக்க வேண்டும். தஞ்சைக்கு அடுத்தபடியாக வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் நெல் உற்பத்தி அதிகம். அங்குள்ள விவசாயிகளுக்கு நல்ல பயன்தரக் கூடிய வகையில் அக்ரோ இண்டஸ்ட்ரிசை ஏற்படுத்த வேண்டும். வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் மூங்கில் காடுகள் அதிகம். அங்கு ஒரு பேப்பர் தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்த வாய்ப்பு இருக்கிறது. வாலாஜாவில் சோடியம் டைக்ரோபைட் அதிகமாகக் கிடைப்பதால் அங்கு ஒரு தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தமிழகத்தில் மருந்து விலைகள் அதிகமாக விற்கின்றன. மருந்துத் தொழிற்சாலை மிக மிகக் குறைவு. 25 பைசாவில் தயாரிக்கப்படக்கூடிய Tetracycline Hydrochloride மருந்துகள் எல்லாம் 1½ ரூபாய் விலையில் விற்கிறது. இந்த மருந்துகளின் தயாரிப்பு அதிக அளவில் வட நாட்டுப் பகுதியில்தான் இருக்கிறது. அவற்றை இங்கே தயாரிப்பதற்கு வேண்டிய அளவுக்குப் பொருள்களை இறக்குமதி செய்ய வழி செய்யவேண்டுமென்று சர்க்காரை வலிப்புறுத்தி வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். வட ஆற்காட்டில் தோல் பதனிடும் தொழிற்சாலை ஒன்று வைத்திருக்கிறார்கள். அது நல்லமுறையில் செயல்படவில்லை. அது நல்லமுறையில் செயல்பட தக்க நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

(மனியடிக்கப்பட்டு திரு. பூவராகன் அவர்கள் பேசுவதற்கு அழைக்கப்பட்டார்)

1970 மார்ச் 20]

திரு. கோ. பூவராகன் : கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த மன்றத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற மானியக்கோரிக்கை மீது என் கட்சி சார்பாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள வெட்டுப் பிரேரணையையொட்டி ஒருசில கருத்துக்கள் சொல்ல விழைகிறேன்.

தொழில் வளம் பெருகவேண்டுமென்றால் தொழிலுக்கு உண்டான ராமெட்டியில்லக் கிடைக்க வேண்டும். தல்லமுறையில் தொழில் றுணுக்கம் தெரிந்த பயிற்சி பெற்ற ஆட்கள் கிடைக்கவேண்டும். போதுமான அளவிற்கு மின்சார வசதி இருத்தல் வேண்டும். இதற்கு மேல் பொருளாதாரம் இருக்க வேண்டும். நம் மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில் முன்னால் சொன்ன மூன்றும் இருக்கின்றன. பயிற்சி பெற்றவர்கள் இருக்கிறார்கள், மின்சார வசதி இருக்கிறது. மாவட்டங்களையொட்டி சிறு சிறு தொழில்கள் ஆரம்பிக்கக்கூடிய அளவிற்கு ராமெட்டியில்லக் கிடைக்கும் அளவிற்கு நிலைமை இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். ஆனால் இவற்றிற்காகப் போதுமான அளவிற்கு நிதி ஒதுக்குகிறோமா என்று பார்த்தால் 1967 தேர்தலுக்கு முன்னால் எந்த அளவிற்கு சொல்லிக் கொண்டிருந்தோமோ அந்த அளவிற்குத்தான் மூன்று ஆண்டுகள் கழிந்த பிறகும் அதைத்தான் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம். மூன்று ஆண்டு களில் நம் நிதி நிலை எவ்வளவோ வளர்ந்திருக்கிறது. அந்த வளர்ச்சிக்குத் தக்கவாறு தொழில்களுக்கு வேண்டிய மூலதனத்தை நாம் போட்டிருக்கிறோமா, தொழில்கள் வளர்ந்துள்ளனவா, அந்த வளர்ச்சிக்கான காரண சாரியங்கள் காட்டப்பட்டிருக்கிறதா என்று பார்க்கும்போது அவ்வளவாக இல்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

தொழில் வளர்ச்சிக்கான மூலதனச்செலவுக்கு என்று 1967-68-ல் 9 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருந்தோம். 1968-69-ல் ரூ. 11 கோடி, 1969-70-ல் 12 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி அதில் எட்டு கோடி ரூபாய்தான் செலவிட்டிருக்கிறோம். நான்கு கோடி ரூபாய் செலவழிக்கப்படவில்லை. நாம் ஒதுக்கிய பணத்திற்குக் குறைவாகவேதான் செலவிட்டிருக்கிறோம். ஆகவே நாம் தொழில் வளர்ச்சியில் அவ்வளவு கவனம் காட்டியிருக்கிறோமா என்றால் அப்படி நாம் கொள்ளமுடியாதா என்றுதான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். 1970-71-ல் நாம் எட்டு கோடி ரூபாய் கேட்டிருக்கிறோம். இது போதுமா என்று பார்க்கவேண்டும். போதாது என்றுதான் நான் சொல்கிறேன்.

தொழில் றுணுக்கம் தெரிந்தவர்கள், பயிற்சிபெற்றவர்கள் இன்றையதினம் ஏராளமான பேர்கள் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். அப்படி வேலையில்லாமல் இருப்பதன் காரணமாகச் சென்ற ஆண்டு தொழில் பயிற்சிப் பள்ளிகளில் சேர்த்திருக்கிற மாணவர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவாக இருந்திருக்கிறது. இன்று என்ஜினியரின் கல்லூரிகளில் படிக்கிற மாணவர்கள் உற்சாகம் குறைந்த நிலையில் இருப்பதைக் காண்கிறோம். இதற்குக் காரணம் என்ன என்று பார்க்க வேண்டும். குறிப்பாக பயிற்சிபெற்ற மாணவர்களுக்கு வேலை கொடுத்தே தீர வேண்டும். தொழில் றுணுக்கம் தெரிந்தவர்களோடு தொடர்பு கொண்டு நாம் தொழில்களை ஆரம்பிக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

ஏற்கனவே மாவட்டங்கள்தோறும் தொழில் சம்பந்தமாக ஒரு கருத்தாங்கு வைத்தார்கள். எல்லா மாவட்டங்களிலும் கருத்தாங்குகள் வைக்கப்பட்டு அந்த அந்த மாவட்டங்களில் என்னென்ன தொழில்களை ஆரம்பிக்க முடியும் என்பது

[திரு. கோ. பூவாரகன்]

[1970 மார்ச் 20]

அச்சடித்த புத்தகங்கள் வாயிலாக அந்தந்த மாவட்ட அலுவலகங்களில் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இது எந்தஅளவிற்கு நடைமுறைக்கு வந்திருக்கிறது, தொழில் தொடங்குவது சம்பந்தமாகச் சொல்லப்பட்ட ஆக்க பூர்வமான யோசனைகளைக் கவனத்தில் எடுத்து அரசாங்கம் புதுத் தொழில்களில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்களா என்று பார்த்தால் மிகக் குறைவாகவே இருக்கிறது.

தொழில் வளர்ச்சிக்காக அரசாங்கம் செலவிட்டிருக்கிற தொகை மிகக் குறைவாகவே இருக்கிறது. சென்ற ஆண்டு ஒதுக்கப்பட்ட தொகை கூட சரியான முறையில் செலவு செய்யப்படவில்லை. சென்ற ஆண்டு 12 கோடி ரூபாய் கேட்கப்பட்டு எட்டு கோடி ரூபாய்தான் செலவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆண்டு நான்கு கோடி ரூபாய்தான் கோரியிருக்கிறார்கள். இப்படி நாம் ஒதுக்கப்பட்ட தொகையைக் கூடச் சரியாக செலவு செய்யாமல் இருந்தால் நம் நாட்டில் தொழில் வளம் எப்படிப் பெருகும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும்.

மீனளத்தை எடுத்துக்கொண்டால் 1967-68-ல் 34 லட்சம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். 1968-69-ல் 22 லட்சம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். 1969-70-ல் 20 லட்சம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இதைப் பார்க்கும்போது ஆண்டுக்கு ஆண்டு ஒதுக்கப்படும் தொகை குறைந்துகொண்டே வந்திருக்கிறது. 1970-71-க்கு ஒரு ஆயிரம் ரூபாய்தான் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஏன் மீனளம் அவ்வளவு வளர்ந்திருக்கிறது? மீனள அபிவிருத்தியில் நாம் செய்யவேண்டிய காரியங்கள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. மீனளத்துறையில் நாம் எவ்வளவோ அபிவிருத்திகள் செய்யவேண்டியிருக்கிறது நமக்குள்ளே வாய்ப்புக்கூறுகள் எல்லாம் விவசாயத்தையொட்டியும், கடற்கரையையொட்டியும்தான் இருக்கின்றன. நமக்குச் சிறு சிறு தொழில்களை ஆரம்பிக்க நல்ல—வாய்ப்புக்கூறுகள் இருக்கின்றன. அதை நாம் எந்தஅளவிற்கு பயன்படுத்துகிறோம் என்று பார்த்தால் அதில் அதிகக் கவனம் செலுத்தியதாகத் தெரியவில்லை.

1967-68-ல் தொழில்கள் ஆரம்பிக்க 20 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள், ஆனால் 1968-69-ல் ஒரு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது. 1969-70-ல் 4 லட்சம் ரூபாய்தான் ஒதுக்கப்பட்டது. இந்த ஆண்டு மூன்று லட்சம் ரூபாய்தான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி ஒவ்வொரு இடத்திலும் ஆண்டுக்கு ஆண்டு குறைத்துக் கொண்டே வந்தால் அவ்வளவு சரியாக இருக்காது.

அரசாங்கம் அறிவிக்கப்பட்ட மூன்றுதொழில்கள், ஒவ்வொரு ஆண்டும் இவை வரப்போகின்றன, வரப்போகின்றன என்று சொல்லிவருகிறார்கள் மூன்று ஆண்டுகளாக. அவையாவன, அரக்கோணத்தில் இரும்பு வார்ப்புத் தொழிற்சாலை, ஆலங்குளத்தில் சிமென்ட் தொழிற்சாலை, டால்மியாபுரத்தில் ஒரு சிமென்ட் தொழிற்சாலை இவையாகும். இப்படி இந்தத் தொழிற்சாலைகள் வரப்போவதாக மூன்று ஆண்டுகளாகச் சொல்லிக் கொண்டே வருகிறார்கள். இவைகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ள தொகை எவ்வளவு? எந்த ஆண்டுக்குள்ளே இவை தொடங்கப்படவிருக்கிறது எந்த ஆண்டில் இவை தொடங்கப்படவிருக்கின்றன என்பதைத் தெளிவாகச் சொல்லவேண்டும்.

நூற்று பதினொன்று லட்சம் ரூபாய் அளவிற்குள்ள உள்நாட்டுக் கருவிகளை வாங்கவேண்டியிருக்கிறது என்று கணக்கிட்டிருக்கிறோம். ஆனால் 14 லட்சம் ரூபாய் அளவிற்குள்ள கருவிகள்தான் வாங்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏன் இந்தக் காலதாமதம் என்று தெரியவில்லை. வெளி நாட்டுச் சாமான்கள் வாங்குவதில்

[திரு. கோ. பூவராகன்]

[1970 மார்ச் 20]

காலதாமதம் ஏற்படுகிறது என்றால், வரப் போக பல சங்கடங்கள் இருக்கின்றன என்று சொன்னால் ஓரளவிற்குப் புரிந்துகொள்ளலாம். ஆனால் உள்நாட்டுக் சாமான்களை வாங்குவதில் ஏன் இந்தத் தாமதம் என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. இன்னொரு வேடிக்கை என்னவென்றால் அந்தத் தொழிற்சாலைகளுக்கு நில ஆர்ஜிதம் செய்வதிலும் தாமதம் ஏற்படுகிறது. இப்படி நாம் நிறுவ இருக்கின்ற தொழில்களை, நாம் முழுக்க முழுக்க அர்ப்பணித்துக் கொண்டுள்ள தொழில்களைத் துவக்குவதில் ஏன் இவ்வளவு காலதாமதம் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். இந்த வருடம் ஒரு கோடி மூலதனம் போடுவது, அடுத்த ஆண்டு ஒரு கோடி மூலதனம் போடுவது என்றும், அதற்கடுத்த ஆண்டு மூலதனம் ஒன்றும் இல்லை, அடுத்த வருடம் இவ்வளவு என்று இப்படிச் சென்று கொண்டிருந்தால் நாம் போடுகிற முதலையும் அதற்காகிற வட்டியையும் சேர்த்துக் கிடுகிறபோது அதை லாபகரமாக நடத்தமுடியவில்லை என்ற நிலைதான் ஏற்படுகிறது. ஆகவே அரசாங்கம் நடத்துகிற தொழில்கள் எல்லாம் நஷ்டத்திலேயே அமைகின்றன என்ற ஒரு சூழ்நிலையை நாம் ஏற்படுத்தக்கூடாது.

டால்மியாபுரத்தில் அமைக்க இருக்கிற சிமென்ட் தொழிற்சாலை ஏற்படுவதில் ஏன் இவ்வளவு காலதாமதம்? இவற்றையெல்லாம் உடனடியாக ஏற்படுத்த அரசாங்கம் தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும்.

நெய்வேலியை எடுத்துக்கொண்டால் மின்சார உற்பத்தி செய்கிறோம், உர உற்பத்தியையும் செய்கிறோம், ப்ரிக்கட் உற்பத்தி செய்கிறோம். சிறு சிறு தொழில்கள் ஏற்படுத்துவதற்கான வாய்ப்புக்கூறுகள் நம் மாநிலத்தில் இருக்கின்றன. அவற்றைச் செயல்படுத்தவேண்டும். அவற்றை ஏன் அரசாங்கமே ஏற்றெடுத்து நடத்தக்கூடாது? 100 கோடி ரூபாய்க்கு ஒரு பெரிய தொழில் ஆரம்பித்து நடத்துவதைவிட, ஐந்து கோடி, பத்து கோடி ரூபாய் என்ற அளவில் சிறு சிறு தொழில்களை ஆரம்பிப்பது சாலச் சிறந்ததாகும்.

சேலம் இரும்பாலைத் திட்டம் வரவேண்டும், அது வருவதற்கான வாய்ப்புக்கூறுகள் இருக்கின்றன. மத்திய அரசு எங்கெங்கெல்லாம் கேட்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் கொடுப்பது என்ற முடிவிற்கு வந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. அது வரட்டும், வரவேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. வரவேண்டியதுதான். தூறு கோடி ரூபாய் மூலதனம் போட்டு ஒரு தொழில் நடத்தும்போது அது லாப கரமாக அமையுமா என்று பார்க்கவேண்டும். முன்னாலேயே அறிவித்து விட்டோம் இரும்புத் தொழிற்சாலை வந்தே நிரும் என்று. ஆகவே அது வந்து தான் ஆகவேண்டும் என்று அப்பிரச்சினையை ஒரு கௌரவப்பிரச்சினையாக எடுத்து நாம் அதில் பணம் போடுவதற்கு முன்னால் அது எந்த அளவிற்கு பயனுள்ளதாக அமையும், எந்த அளவிற்கு அதன் சாத்தியக்கூறுகள் இருக்கின்றன என்று பலவகைகளிலும் நாம் கவனம் செலுத்தி ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். சேலம் இரும்பாலை வேண்டியதுதான், வேண்டாம் என்று நான் சொல்லவில்லை.

அதேபோல் படி அரிசித் திட்டம். ஆண்டுதோறும் எட்டு கோடி, பத்து கோடி ரூபாய் என்று செலவுசெய்தோம். இப்போது அதை நிறுத்தியிருக்கிறோம். முன்கூட்டியே இதைச் செய்திருந்தால் அந்த எட்டு அல்லது பத்து கோடி ரூபாயைத்தொழில் துறையில் செலவு செய்து ஆங்காங்கு தொழில் வாய்ப்புகள் ஏற்படுத்தியிருந்தால் நம் மாநிலத்தில் இருப்பவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பும் கிடைத்திருக்கும், அதோடு தொழில் துட்பம் தெரிந்தவர்களுக்கு ஒரு சந்தர்ப்பமும் கொடுத்திருக்க முடியும். அவர்களே செய்திருக்கவேண்டும்.

[திரு. கோ. பூவராகன்]

[1970 மார்ச் 20]

அதேபோன்றுதான் இன்றையத் தினம் பல தொழில்களுக்கு லைசன்ஸ் வழங்கப்படுகிறது. லைசென்ஸ் கொடுக்கிறோம். லைசன்ஸ்கொடுத்துவிட்டு ஓராண்டு பார்க்கலாம். அடுத்த ஆண்டு அந்த தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்கப்படவில்லை என்றால் அடுத்தாற்போல் இருக்கிற அப்ளிகேஷனை கன்சிடர் செய்ய வேண்டும். லைசென்ஸ் வாங்கி வைத்துவிட்டு, உரிமை வந்துவிட்டது, எப்போது வேண்டுமானாலும் ஆரம்பிக்கலாம் என்று இருக்கிறார்கள். ஏன் ஆரம்பிக்கவில்லை என்று அரசாங்கம் கேட்டால் கடன் தாராங்கள் என்று கேட்கிறார்கள். கடனைக் கொடுத்தால் அதை வைத்துக்கொண்டு புழக்கத்தை ஏற்பாடு செய்து கொண்டு கடன் வசதி மேலும் இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். இந்த முறையை ஓரளவுக்குக் கட்டுப்பாடு செய்யவேண்டும். குறித்த காலத்துக்குள் அந்தத் தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்கப்படாவிட்டால் அந்த லைசென்ஸ் ரத்து செய்யப்படும் என்று அரசாங்கமே அறிக்கைவிடவேண்டும். தொழிலை ஆரம்பிக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

மேலும் புதியதொழில்களை ஆரம்பிப்பதற்கு வாய்ப்புக் கூறுகளை அறிவிக்க வேண்டும். அதற்கு ஒரு சர்வே இருக்கவேண்டும். மத்திய அரசாங்கத்தில் ஜியலாஜிகல் சர்வே இருக்கிறது. நமது அரசாங்கத்திலும் அதுமாதிரி இணையான சர்வே இருந்து ஆங்காங்கே எந்த எந்த ரா மெட்டிரியல்ஸ் கிடைக்கின்றன, எந்த எந்தத் தொழில்கள் ஆரம்பிக்கலாம் என்பதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்து அந்த அந்த தொழில்களை ஆரம்பிப்பதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்பவர்களுக்கு வாய்ப்புக்கூறுகள் தரவேண்டும்.

தொழில் பயிற்சி பெற்றவர்கள் இருக்கிறார்கள். தொழில் ஆரம்பிப்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். இவ்விருவர்களும் இணைந்து செயல்பட அதிகாரிகளும் இணைந்து இருக்க ஏதாவது நிறுவனம் வைக்கமுடியுமா என்று நாம் பார்க்க வேண்டும். தொழிற்சாலைகளிலே செய்யப்படுகிற பொருள்களை வெளி மார்க்கெட்டிலே விற்பனை செய்ய அரசாங்கம்தான் முயற்சி செய்யவேண்டும். உற்பத்தி செய்யப்படுகிற பொருள்கள் தவக்கப்படுகின்றன.

நத்தம்பாக்கத்திலே இருக்கிற அறுவை சிகிச்சைக் கருவி தொழிற்சாலை மத்திய அரசாங்கத்தாலே நடத்தப்படுகிறது. என்றாலும் அங்கே உற்பத்தி செய்யப்படுகிற கருவிகள் வரவேற்கப்படத்தக்க அளவிலே இல்லாத காரணத்தால், அவைகளுக்கு விற்பனை இல்லாத காரணத்தாலே உற்பத்தி குறைக்கப்படுகிறது. இதுமாதிரி இடர்ப்பாடுகள் ஏற்படுகிறபோது, ஆராய்ச்சி செய்து மாற்று ஏதாவது செய்ய முடியுமா என்று பார்க்க வேண்டும். உற்பத்தி செய்யப்படுகிற பொருள்கள் விற்பனை ஆகாத காரணத்தால் உற்பத்தியை சிறிது சிறிதாகக் குறைத்து கடைசியிலே அவை தேவையில்லை என்று முடுகின்ற அளவுக்குப் போகக்கூடாது. அந்தஅளவுக்கு வந்துவிடாமல் நடைமுறையிலே மாற்று ஏதாவது செய்யவேண்டுமா என்று பார்க்கவேண்டும்.

இப்பொழுது தென்னாற்காடு பகுதியில் மாமண்டூர் பகுதியில் செம்பு கிடைக்கிறது என்று அறிக்கையிலே காணப்படுகிறது. தென்னாற்காடு மாவட்டம், பின்தங்கிய மாவட்டம். வெளிநாட்டின் உதவியோடு அந்த செம்பை எடுத்து நல்ல தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்க ஏற்பாடு செய்ய முடியுமா என்று பார்க்கவேண்டும்.

1970 மார்ச் 20]

[திரு. கோ. புவராகன்]

செஞ்சியிலே தூம்பு ஆலைக்கு லைசென்ஸ் வழங்கப்பட்டது. அந்த லைசென்ஸ் வாங்கியவர் இறந்துவிட்டார். அதற்குப் பிறகு அடுத்தது யார், ஏன் ஆரம்பிக்கப்படவில்லை. ஆரம்பிக்காததற்கு என்ன காரணம்? பின் தங்கிய பகுதியிலே தொழிற்சாலைக்கு லைசென்ஸ் வழங்கப்பட்டு அது ஆரம்பிக்கப்படாமல் இருந்தால் அந்தப் பகுதி எப்படி வளரும் என்றே தெரியவில்லை.

திண்டிவனம் தாலுகாவிலே சிமென்ட் செய்வதற்கு வேண்டிய ராமெட்டி சியல்ஸ் கிடைக்கின்றன. எனவே, அங்கே ஒரு சிறிய தொழிற்சாலையை, டால்மியாபுரத்திலே துவங்குவது போன்ற சிறிய தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்த வதற்கு அரசாங்கம் இப்பொழுது முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நமது அரசாங்கம் மூன்று சர்க்கரை ஆலைகள் வைக்கவேண்டும் என்று யோசனை செய்திருக்கிறது. அவற்றிலே ஒன்றை திருவேண்டையநல்லூரிலே வைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்தப் பகுதியிலே அதிக சர்க்கரை சத்து வாய்ந்த கரும்பு உற்பத்தியாகிறது. வட ஆற்காடு மாவட்டத்திலே இரண்டு சர்க்கரை ஆலைகள் ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். அங்கே கொடுக்கப் போவதைக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்கவில்லை. அதுவும் பின்தங்கிய மாவட்டந்தான். தென் ஆற்காடு மாவட்டத்திலேயும் ஒரு சர்க்கரை ஆலை நிறுவ வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விருத்தாசலத்திலே உள்ள பிங்கான் தொழிற்சாலையில் உற்பத்தி செய்யப் பட்ட பொருள்கள் தேங்கிக்கிடக்கின்றன. என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அந்தப் பொருள்கள் தேங்கி இருப்பதற்கு பல காரணங்கள் உண்டு. அமைச்சர் அவர்களுக்கும் தெரியும் வடலூரிலே இதேபோன்று ஒரு தொழிற்சாலை தனியார் துறையிலே ஆரம்பிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. இந்தத் தொழிற்சாலை அந்த அளவுக்கு தரத்திலும் சிக்கனத்திலும் ஒப்பிட முடியாத அளவுக்கு இருப்பதால் பொருள்களின் விலை அதிகமாக இருக்கிறது. ஆகவே தரத்தையும் சிக்கனத்தையும் ஏற்படுத்தி அந்த தொழிற்சாலை நன்றாக செயல்படச் செய்ய வேண்டும். அப்படி இல்லை என்றால் வீட்டிலே பயன்படுகிற பொருள்கள் செய்வதற்கு மாற்ற முயற்சி ஏதாவது செய்ய முடியுமா என்று பார்க்கவேண்டும்.

நெய்வேலியிலே கழிவு சாம்பல் அதிகமாகக் கிடைக்கிறது. இந்தக் கழிவு சாம்பலைப் பயன்படுத்தி தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்கவேண்டும். நெல் உரிமையிலே யிருந்து எண்ணெய் எடுக்கவேண்டும் என்று நடைமுறையிலே ஒரு தொழிற்சாலை தொடங்கி இருக்கிறார்கள் என்று பார்க்கும்போது அது பாராட்டப் பட வேண்டியதொன்று, அதேமாதிரி கழிவுச் சாம்பலிலே இருந்து சிமென்ட் தயாரிக்கலாம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அந்தக் கழிவுச் சாம்பல் அளவசியமாக பயன்படாமல் இருக்கிற நிலையைப்பார்க்கிறோம்.

அதேபோன்று கரும்பிலே இருந்து சர்க்கை இன்றைய தினம் வினாகப் பெர்கிறது. அதைக் காட்டு போர்டாகச் செய்யலாம், வேறு விதமாகப் பயன்படுத்தலாம். என்று சொல்கிறார்கள். ஏற்கனவே ஒரு ஆலைதான் இருக்கிறது செய்ய முடியவில்லை என்று சொல்லலாம். இன்றைக்கு பதின்மூன்று ஆலைகள் இருக்கின்றன. ஆகவே, அவைகளிலே கிடைக்கிற கரும்பு சர்க்கையிலே பெருள்கள் செய்ய தொழிற்சாலைகள் ஆரம்பிக்க வேண்டும். அதேபோல் மணிலா தோலிலேயிருந்தும் பொருள்கள் தயாரிக்கவும், தொழிற்சாலை

[திரு. கோ. பூவராகன்]

[1970 மார்ச் 20]

அமைக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். முந்திரிக் கொட்டை இருக்கிறது. அது இன்றைக்கு அரசாங்க உடமையாக இருப்பதாலே அதற்காகவும் தொழிற் சாலை யை ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. சு. துரைசாமி : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு தொழிலமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்த மானியக் கோரிக்கைகளை ஆதரித்து எனது கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

இந்த மன்றத்திலே எனக்கு முன்னால் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் சங்கரய்யா அவர்கள் விசைத் தறியைப் புகுத்துவதால் கைத்தறி நெசவாளர்கள் பாதிக்கப் படுவார்கள் என்ற கருத்தை இங்கே எடுத்துச் சொன்னார்கள். நீர்ஸ் உள்ளபடியே அந்தக் கருத்தை மறுக்க விரும்புகிறேன். நமது தமிழ்நாட்டிலே தயாரிக்கப்படுகின்ற நூல், இங்கே இருக்கின்ற கைத்தறிகளுக்கு தேவைப் பட்டதுபோக மீதம் இருக்கிற நூல் எல்லாம் வடக்கே இருக்கிற பம்பாய்க்கும் அகமதாபாத்துக்கும் சென்று அங்கு துணியாக நெய்யப்பட்டு இங்கே வியாபாரப் பொருள்களாக வருவதை பார்க்கிறோம். அப்படி நம்முடைய பகுதியிலே உள்ள கைத்தறி நெசவாளர்களுக்குத் தேவையான நூலுக்கு அதிகமான நூல் வேறொரு மாநிலத்திற்குச் சென்று துணியாக நெய்யப்பட்டு மீண்டும் வியாபாரப் பொருளாக வருகிறபோது, இங்கே நமக்குத்தான் பொருளாதாரத்தில் பாதிப்பு ஏற்படுகிறதே தவிர இதனால் கைத்தறியாளர்கள் யாருக்கும் பாதிப்புவர நியாயம் இல்லை என்பதை உங்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதேபோல முன்னாள் அமைச்சர் மாண்புமிகு உறுப்பினர் பூவராகன் அவர்கள் இந்த அரசாங்கம் பொதுத் துறைக்கு குறைவாக ஒதுக்குகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். உள்ளபடியே நமது அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த வரையில் தொழில் துறையை விரிவு படுத்துவதற்கு பணம் ஒதுக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறோம். ஆனால் நமக்கு வருகின்ற வருமானத்தை வைத்துத்தான் அந்த காரியத்தைச் செய்ய வேண்டியவர்களாக இருக்கின்ற அவசியத்திலே இருக்கிற காரணத்தாலேதான் குறைவாக ஒதுக்குகிறோமே தவிர வேறு —காரணம் கிடையாது. இன்றைக்கு அவர்களைச் சார்ந்த மத்திய அரசாங்கம் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே ஏறத்தாழ 3,500 கோடி ரூபாய் தொழில் துறைக்கு ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். நியாயமாக நமது தமிழ்நாட்டின் மக்கள் தொகைக்கு 250 கோடி ரூபாய் தொழிற் துறைக்காக ஒதுக்க வேண்டும். ஆனால் தமிழ்நாட்டுக்கு ஒரு கோடி ரூபாய்கூட பணம் ஒதுக்க வில்லை இந்தக் கருத்தை அவர்களெல்லாம் தயவுசெய்து சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று மிகப் பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இதே நேரத்தில் இன்னும் ஒரு கருத்தைக் கூற விரும்புகிறேன். நமது தொழிலமைச்சர் அவர்கள் மத்திய அரசாங்கத்திலேயிருந்து பல்வேறு தொழில்களைத் தொடங்குவதற்காக இடங்களையெல்லாம் ஒதுக்கி, நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட டிராப்ட் புத்தகத்தில் 254-ஆவது பக்கத்தில் 3 புதிய தொழிற்சாலை பற்றி குறிப்பிடுகிறார்கள். (1) 45-வது தொழில், அக்ரிகல்ச்சரல் டிராக்டர்ஸ் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். அதற்கு எந்தவிதமான இடமும் அரசாங்கத்தால் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. அதேபோல பம்பாய் கம்பரசர்ஸ் பிராஜக்ட் என்ற தொழிற்சாலை ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். அதே போல மூன்றாவதாக காஸ் சிலிள்

1970 மார்ச் 20]

[திரு. சு. துரைசாமி]

டாஸ் பிராஜக்ட் என்ற தொழிற்சாலை ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். இந்த மூன்று தொழிற்சாலைகளுக்கும் ஏறத்தாழ 14 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மூன்று தொழிற்சாலைகளுக்கும் மத்திய அரசாங்கத்திலே எந்த இடங்கள் என்று முடிவு செய்யப்படாமல் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். அதன் காரணமாக நமது தொழிலமைச்சர் அவர்கள் மத்திய அரசை வற்புறுத்தி இந்தத் தொழிற்சாலைகளை தமிழ்நாட்டிலே எடுக்க வேண்டும் என்று பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு கோவை மாவட்டத்தில் இன்ஜினியரிங் தொழிற்சாலைகள் செழிப்புற்று இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். அங்கே திறமையான தொழிலாளர்கள் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள். எனவே இப்படிப்பட்ட தொழிற்சாலையை அந்தப் பகுதியிலே துவங்குவோமேயானால் அங்கே தொழில்கள் வளர்வதற்கான வாய்ப்புகள் ஏற்படும். அதற்கான வாய்ப்பை நமது அமைச்சர் அவர்கள் செய்து தரவேண்டும் என்று பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னும் ஒரு கருத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பாதுகாப்புத் துறையின் மூலமாக ஜப்பல்பூரிலே ஒரு டிராக் பாக்டரி இருக்கிறது. இனி டிராக் பேக்டரியை மத்திய அரசு தோவை போன்ற நகரத்திலே ஆரம்பிக்கவேண்டும். நமது நாட்டுக்கே பாதுகாப்புத் துறைக்கு கோவை நகரம் மையமானது. எந்தக் கடலோரப் பகுதியும் இல்லாத மையப்பகுதியிலே இருக்கிற காரணத்தால் அந்த தொழிற்சாலை அங்கே அமைவது கூட மிகச் சிறப்பாக இருக்கும். அதற்கும் அமைச்சரவர்கள் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று மிகவும் பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோன்று கோவையில் மசல் என்ஜின்கள் ஏராளமாகத் தயாரிக்கிறார்கள். நம்முடைய அரசாங்கத்திற்கு புதுவிலிருந்து மசல் என்ஜின்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட மசல் என்ஜின்களை நம்முடைய மாநிலத்திலே தயாரிப்பதற்கான முயற்சிகளிலே ஈடுபட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

இதைத் தெரிவிக்கும் அதே நேரத்தில், நம்முடைய தமிழ்நாட்டில் இரண்டு தொழில்கள் சிறந்து விளங்குகின்றன. ஒன்று பஞ்சாலைத்தொழில், இரண்டாவது இன்ஜினியரிங் தொழிற்சாலை பஞ்சாலைத்தொழிலில் இன்றையதினம் பருகுக்கடியான நிலைமை நிலவிக் கொண்டிருக்கிறது. நம்முடைய நாட்டில் பஞ்சாலைத்தொழில் சிறந்தோங்க வேண்டுமென்றால், அந்தத் தொழிலுக்குத் தேவையான மூலப்பொருளாகிய பஞ்ச நிறைய கிடைக்கவேண்டும். பஞ்சாலைக்குத் தேவைப்படும் பஞ்ச 10 இலட்சம் பேல் ஆகும். ஆனால் நம்முடைய மாநிலத்தில் உற்பத்தியாகும் பஞ்சின் அளவு 3½ இலட்சம் பேல்தான். ஏறக்குறைய 6 இலட்சம் பேல் பஞ்ச வெளி இடங்களிலிருந்து நமக்கு வரவேண்டும். பஞ்ச அங்கிருந்து வந்து போகக் கூடியதற்கான போக்கு வரத்துச் செலவு பஞ்சாலைகளுக்கு ஒரு சுமையாக இருக்கிறது. எனவே இந்தப் பஞ்சை இங்கேயே உற்பத்தி செய்வதற்கான முயற்சிகளை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். காட்டன் 'ஸிபெட்ரேஷன்' என்ற அமைப்பைக்கொண்டுவந்து அதிகமான உற்பத்தியைப் பெருக்கவும், நல்ல தரமுள்ள பஞ்சை உற்பத்தி செய்யவுமான முயற்சியில் ஈடுபட்டார்கள். இன்றையதினம் கோவை மாவட்டத்திலே சில இடங்களில் அந்த முயற்சிகையாளப்பட்டு நல்ல விளைச்சல் ஏற்படுவதைப் பார்க்கிறோம், தரமுள்ள பஞ்ச

[திரு. சு. துரைசாமி]

[1970 மார்ச் 20]

கிடைக்கிறது. அப்படிப்பட்ட ஒரு முயற்சியை விவசாயத்துறையின் மூலம் எடுத்தால் தொழில் வளர்ச்சி பாதிக்காது. எனவே, விவசாயத்துறையிலே அந்த முயற்சிக்கான முறையிலே ஈடுபட்டு, ஒரு புதிய திட்டத்தை வகுத்து பஞ்ச உற்பத்தி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

காட்டன் சிட்ஸ் நல்ல தரமுள்ளதாக இருக்க வேண்டும். அதைக் கிடைக்க அமைச்சரவர்கள் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன். (மணியடிக்கப்பட்டது) தலைவரவர்களே, இன்னும் 5 நிமிடங்கள் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். வளர்த்திருக்கும் தொழில்கள் உள்ள இடம் கோவைதான் என்ற சிறப்பைப் பெற்றிருக்கிறது. எனவே, அவைகளுக்குள்ள இடர்பாடுகளைப்போக்க வேண்டும்.

என்ஜினியரிங் தொழிற்சாலையை எடுத்துக்கொண்டால் 200, 250 டிரிவுகள் இருக்கின்றன. அவைகளுக்குத் தேவையான இரும்பு மட்டும் 4,000 டன். ஆனால் கிடைக்கும் இரும்போ ஏறக்குறைய 20 சதவீதத்திற்கு குறைவாக இருக்கிறது. அங்கேயிருக்கும் தொழிற்சாலைகளுக்குத் தேவையான இரும்பு கிடைக்காத காரணத்தால் பல தொழிலாளர்களுக்கு வேலை இழப்பு ஏற்படுகிறது. அதுமட்டுமல்ல, தொழில்துறை முன்னேற்றத்திற்கும் அது முட்டுக்கட்டையாக இருக்கிறது. எனவே, நம்முடைய அமைச்சரவர்கள் ஜாயின்ட் பிராஸிங் கமிட்டியைக் கலந்து, தமிழ்நாட்டிற்குத் தேவையான இரும்பு கிடைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்து தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

கோவையிலே இன்று இரும்பு ஸ்டாக் வைக்கும் முறையிலே, இந்துஸ்தான் ஸ்டீல் யார்ட் என்ற முறையிலே ஒரு அமைப்பு உருவாக்கித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். சென்னை, எர்ணாகுளம், பங்களூரில் அப்படி இருக்கிறது. அந்த அமைப்பை விஸ்தரித்துத் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

எலக்ட்ரிக்கல் ஸ்டீல்ப் பொறுத்தவரையில், மேட்டூர் அணைக்குத் தேவையான ஸ்டீல் ஷீட்ஸ் கிடைக்கவில்லை. அது கிடைப்பதற்கான முயற்சிகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

இன்னும் ஒரேயொரு கருத்தைக் கூறி என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்ளுகின்றேன். திருப்பூர் தொழில் வளர்ச்சி பெற்றுவரும் ஒரு நகரமாகும். அதை இன்டஸ்ட்ரியல் நோட்டிஃபைட் ஏரியா என்று குறிப்பிட்டு, சிறு தொழில்களுக்கு அதாவது பனியன் ஃபேக்டரி மற்றும் வேறுபல தொழில்களுக்கு ஸ்டேட் பேங்கின் மூலம் கடன் வாங்க வேண்டுமென்றால் கோயம்புத்தூர் சென்று செக்யூரிட்டி முறையில் பத்திரம் கொடுக்க வேண்டி இருக்கிறது. அதை மாற்றி, திருப்பூர் ஸ்டேட் பேங்கிலேயே தருவதற்கு ஏற்பாடு செய்து தந்தால் சிறு தொழில் வளர்ச்சிக்கு அது உதவிகரமாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

மக்கா சோளம் பொள்ளாச்சி, உடுமலைப்பேட்டை ஆகிய இடங்களில் ஏராளமாக விளைகிறது, அங்கு ஒரு ஃபேக்டரி ஏற்படுத்துவதற்கான முயற்சிகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

DR. H. V. HANDE: Hon. Chairman. Sir, in support of my cuf motion I wish to offer a few remarks. We are a little alarmed at the serious unemployment problem that is facing our

1970 மார்ச் 20]

[Dr. H. V. Hande]

State in spite of the efforts of the Government. Sir, the most important point that I wish to stress is unless we improve our industries, the employment problem or the unemployment problem can never be solved and that is why we have been saying in season and out of season that the permit licence quota business should be completely put an end to. I am glad that the present State Government are also veering round to that view. I am happy to find that the Hon. Minister for Industries has also stated that so far as the present Central licence quota method is concerned, it is very, very harmful to Tamil Nadu and to that extent I am glad that he agrees with us.

Sir, with regard to the industrial development of our State I wish to state that licences for certain industries which were available before have been revoked recently. I wish to know from the Hon. Minister for Industries why they were revoked. This will set in industrial stagnation in our State. I wish to point out a few examples. The industrial licence given to the Stainless Steel Project of Rs. 15 crores at Katpadi has been revoked. The licence given for the Rs. 4 crore Tyre Project at Madras has been revoked. The Rs. 15 crore Terylene Project for which an industrial licence was given five years ago has not started functioning. The Letter of Intent was given for it by the Government of India long, long ago. This is a serious matter which I want to bring to the attention of the Hon. Minister.

Next I come to the crisis in the Handloom industry which has reached new heights. In the recent All-India Handloom Board Meeting held on 25th March 1968 under the chairmanship of the Textile Commissioner, the President of the Madras State Handloom Weavers' Co-operative Society represented that out of the twelve Co-operative Spinning Mills, eight are on the verge of closure on account of huge accumulation of yarn. This is a very serious matter, which I want to bring to the notice of the Hon. Minister.

Then I come to the other point viz., the Continuous Casting Plant. I referred to that point when our late revered Anna was here and now I would like to point out some more facts to the Hon. Minister for analysis and necessary action in the matter. With regard to scrap, I have been told—I do not know how far it is correct and I am speaking subject to correction—that there is non-availability of scrap in Tamil Nadu. Even the entire Southern India will not be able to supply the requirements of scrap and that is the information that I have got. This is a project to manufacture 50,000 tonnes and what is the investment per tonne and that is the point. In this connection, I wish to point out the cost per tonne in the case of the Mukund Iron Works in the Maharashtra State is less and I hope the Hon. Minister would have gone there. That Iron Works was undertaken by a Swiss Company. Our project was undertaken by the Russian Government. By mentioning this, I should not be misunderstood as being anti-Russian. Let us forget our politics.

[Dr. H. V. Hande]

[1970 மார்ச் 20]

The Russian equipment was available even for the Bhilai Steel Plant and also for the Bokaro Steel Plant at a less cost on a rupee-payment basis. In the case of the Swiss equipment, the cost is less than half. But in the case of our Plant supplied by the Russians the cost is double that of the Maharashtra Project and perhaps devaluation has affected it. I request the Hon. Minister to examine this matter.

Then with regard to the availability of scrap, I do not know whether Tamil Nadu and other Southern States put together can supply the necessary scrap to the continuous casting plant. Recently a report has appeared in the 'Financial Times' of Bombay that the production in the Iron and Steel Works at Bhadravati has been affected due to difficulties in regard to the availability of steel scrap. So, I request the Hon. Minister to look into this aspect of this matter.

Then I come to the Southern Petro-Chemical Industries Corporation which proposed to manufacture urea fertilisers. It is proposed to invest a capital of about Rs. 45 crores on this Project and the equity share capital is Rs. 14 crores. Half of the amount is to be financed by the Government institutions like the Industrial Finance Corporation, Madras Industrial Financial Corporation and the Madras Investment Corporation. I want to know, how much money the State Government are going to invest in this project. As the financing institutions of both the State and the Central Governments are investing 80 or 90 per cent of the capital for this project, what is the control that the Government are going to have on this project? According to our Party theory whenever a private company starts a particular organisation, they should have some stakes and fears with regard to it. It is not as if that they should try to borrow somebody's money and start it and then do not bother about it. They must have stakes and fears. Otherwise, there is a great risk of the money being wasted. That is why we have been pressing for competition amongst the promising entrepreneurs. In this connection, I would like to know from the Government, what exactly is the project, whether the Government have a hand in it, whether they have any control over it and whether it is in the joint sector or public sector or private sector. I would like the Hon. Minister to clarify the position. My theory is unless private entrepreneurs or private companies have a stake in them, the money is wasted.

(Mr. Chairman sounded the gong)

I shall touch upon only one or two points and then I will finish. I have a number of points but due to lack of time, I shall just briefly explain one or two points.

I shall bring one particular point to the attention of the Hon. Minister for Industries, with regard to small-scale industry; we have been crying in season and out of season about small-scale

[Dr. H. V. Hande]

industry. Here is a letter written by one S. Balakrishnan, Hon. Secretary, Coimbatore District Small Scale Industries Association. I shall read, not his full letter but only an extract :—

'To start a small-scale industry in a region like Coimbatore, the entrepreneur has to obtain more than eight licences or approvals from the Department of Panchayat Board, the Factory Inspector, the District Health Officer, the Town Planning Officer, the Excise Duty Officer, the Sales-Tax Officer, the Assistant Director of Industries, the National Small Industries Corporation Limited, the Electricity Board etc. One can understand the frustrations of the entrepreneur when he shuttles from one office to another to get the licences and approvals. Is it necessary to compel the entrepreneur to get so many licences to start his industry? Our humble suggestion is that the Assistant Director of Industries at district level can issue one complete licence, which may be sufficient to start an industry. Otherwise only an experienced industrialist can start now Industries.

This is the position. When such is the case, there is no point in saying that we should advance like the Punjab. In the Punjab, it is slightly different. I am sure the Hon- Minister for Industries knows the details. It is much easier to start a small industry in the Punjab. Unless we give these people incentive, how can we expect small industries to come up?

Finally a word about administration of Industries Department. The Tamil Nadu Small Industries Corporation has incurred a loss of Rs. 58.40 lakhs in two years, Rs. 33.88 lakhs in 1968 and Rs. 24.52 lakhs in 1969. That has been the practice since a number of years. But the people manning it do not bother since they have no stake and they are not going to pay for the losses from their pockets.

I shall read a few lines from the Audit Report. It is very important. It is as follows:—

The Report disclosed that physical verification conducted in 37 units during the year brought to light shortages of Rs. 26.78 lakhs and excess of Rs. 4.16 lakhs of which shortages of Rs. 23.52 lakhs pertain to three units alone'.

The verification itself shows that there has been a lot of discrepancy. I would request the Hon. Minister to take note of this. The matter is very serious.

In spite of all the assurances, have we solved the unemployment problem? Have we increased production to the extent we wanted to increase? Have we achieved the target which we originally set for ourselves? These are the questions which I want the Hon. Minister to put to himself and see that the alarm that I am expressing is ill-founded. I wish he will prove that it is not well-founded. Thank you.

[1970 மார்ச் 29]

திரு. ஆலடி அருணா : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு தொழில்துறை அமைச்சரால் கோரப்பட்டிருக்கிற மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து எனது கருத்துக்களை இந்த மேலான அவையின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர ஆசைப்படுகிறேன். தொழில் துறையிலே முன்னேற்றம் காணவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடும், வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை நீக்கவேண்டும் என்ற உயர்ந்த எண்ணத்தோடும், தமிழக அரசு மேற்கொண்ட தீவிர முயற்சிகளின் பலனாக இந்த நாட்டில் பல்வேறு புதிய தொழிற்சாலைகள் திறக்கப்பட்டிருப்பதை நாம் கண்கூடாகக் காண்கிறோம். 1966-ம் ஆண்டில் சுமார் 6,939-ஆக இருந்த தொழிற்சாலைகள், 1969 முடிய 7,725 ஆக தமிழகத்தில் உயர்ந்திருக்கிறது. இன்னும் மத்திய சர்க்காருடைய துணையோடும், தனியாருடைய துணையோடும், தமிழக அரசின் இண்டஸ்ட்ரியல் டெவலப்மெண்டு கார்ப்பரேஷன் துணையோடும், பல்வேறு புதிய தொழிற்சாலைகளைத் திறந்தும், புதிய தொழிற்சாலைகளைத் திறப்பதற்கு திட்டமிட்டும் இந்த நாட்டின் தொழில் வளர்ச்சி ஏற்படுவதற்கு இந்த அரசாங்கம் தீவிர முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருக்கிறது. எல்லோருக்கும் பெருமை அளிக்கின்ற வகையில் சேலத்தில் உருக்காலை தொடங்கும் பிரச்சனை குறித்து தமிழக அரசு மிகவும் உறுதியாக இருக்கிறது என்பதை தமிழக மக்கள் தல்ல முறையில் அறிவார்கள்.

சேலம் உருக்காலைப் பிரச்சனை சுமார் 13 ஆண்டு காலமாக இந்த மாமன்றத்தில் ஒலிக்கப்பட்டு வருகிறது என்பதும், சேலம் இரும்பாலை தியாயத்தைப்பற்றி புதிய விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்ட தேவையில்லை என்பதும் நாடறிந்த உண்மை யாகும். ஆனால், மத்திய சர்க்கார் என்ன காரணத்தினாலோ சேலம் என்று சொன்னவுடன், புதிய காரணங்களைச் சொல்லி, தேவையில்லாமல் காலத்தை கடத்தி வருவது தமிழக மக்களை ஏமாற்றிவருவதாகும் என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சுட்டிக்காட்ட கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். சேலம் உருக்காலை என்று சொன்ன நேரத்தில், சேலத்தில் இரும்பு இருக்கிறதா என்று கேட்டார்கள். இரும்பு இருக்கிறது என்று உறுதிப் படுத்தப்பட்டது. இரும்பு தாமாக இரும்பா என்று கேட்டார்கள். அதுவும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. அப்படி துவக்கப்படுகிற தொழிற்சாலை ஒரு வயபிள் யூனிட்டாக இருக்குமா என்று கேட்டார்கள். அதுவும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. அதன்பின்னர் விசாகப்பட்டினத்தில் துவக்குவதா, ஹாஸ்பெட்டில் துவக்குவதா, சேலத்தில் துவக்குவதா அந்த இரும்புத் தொழிற்சாலையை என்று தென்னகத்திற்குள்ளே மோதவிட்டு, அதிலும் கொஞ்சம் காலத்தைக் கடத்தினார்கள். இன்றையதினம் வரையில் அவர்கள் முடிவு சொல்லாமல் இருப்பது, தமிழக மக்களை வஞ்சிக்கின்ற நிலை நீடித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை நம்மால் சுட்டிக்காட்டாமல் இருக்க முடியாது. இன்றையதினம் சேலம் இரும்புத் தொழிற்சாலை துவக்கப்படுமானால், எதிர்காலத்தில் தமிழகத்தினுடைய வளர்ச்சி எப்படி பலனடையும் என்பதை நாம் அதிகமாக விளக்கத் தேவையில்லை. எனக்கு முன்னால் பேசிய பெருமதிப் பிற்குரிய புவராகன் அவர்கள் அதைப்பற்றி மீண்டும் பரிசீலிக்க அரசு கடமைப்பட்டிருக்கிறது என்ற அடிப்படையில் தன்னுடைய கருத்தைச் சொன்னார்கள்.

இந்த மன்றத்தில் விளக்க ஆசைப்படுகிறேன். 1973-74-ல் இந்திய துணைக் கண்டத்தில் இரும்புத் தேவை எப்படி இருக்கும் என்பதைப்பற்றி அரசாங்கத் தால் வெளியிடப்பட்ட புள்ளி விவரங்கள் இருக்கின்றன. அந்தப் புள்ளிவிவரங்களின் அடிப்படையில் பார்த்தால், சேலம் இரும்புத் தொழிற்சாலை கோடிக்க

1970 மார்ச் 20]

[திரு. ஆலடி அருணா]

கணக்கான ரூபாய் நமக்கு ஆதாயம் தாக்கூடிய அளவுக்கு, ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களுக்கு வேலை அளிக்கக் கூடிய அளவுக்கு பயனுள்ள ஒரு தொழிற்சாலையாக அமையும் என்பதில் யாருக்கும் சந்தேகம் இருக்க முடியாது. இந்திய துணைக்கண்டத்தில் இருக்கிற அத்துனை இரும்பாலைகளை எடுத்துக்கொண்டு, அவைகளுடைய உற்பத்தியை கணக்கெடுத்துப் பார்த்து, 1973-74-ம் தேவைகளைக் கணித்து மத்திய சர்க்கார் ஒரு அறிக்கை வெளியிட்டிருக்கிறது. அதில் அவர்கள் தெளிவாகச் சொல்கிறார்கள். பார்ஸ் அண்டு ராட்ஸ் 1974-ல் தேவைப்படுகிற அளவு 22,36,000 டன்களாக இருக்கும், இன்றைக்கு இருக்கிற உற்பத்தித் திறன் 19,18,000 டன்களாக இருக்கிறது. ஸிம்ஸன் டியூப்ஸ் 27,000 டன்கள் தான் நமக்கு இன்றைக்கு உற்பத்தி திறன் இருப்பது. ஆனால் தேவை, 1973-74-ல் ஒரு லட்சம் டன்களாக உயரும், டிராக் மெமரியல்ஸ் இப்பொழுது உற்பத்திக்கான எந்த வாய்ப்பும் இன்றைக்கு இந்த துணைக்கண்டத்தில் இல்லை. 1973-74-ல் இதனுடைய தேவை 84,000 டன்களாக இருக்கும். ஆனால், எந்த இரும்புத் தொழிற்சாலையும் ஒரு டன் டிராக் மெமரியல்ஸ் கூட உற்பத்தி செய்யக்கூடிய சூழ்நிலையில் இன்றையதினம் இல்லை. இப்படி ஒவ்வொரு துறையாக எடுத்துக்கொண்டாலும், காலத்தினுடைய வேகமும், தொழிலுடைய முன்னேற்றமும் எதிர்காலத்தில் இரும்புக்கு பெரிய தேவை இருக்கிறது என்பதை நமக்கு வெளியிட்டுகிறது. எனவே, இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை இருந்தும், மிகவும் வாய்ப்பான நிலை இருந்தும், மத்திய சர்க்கார் காலம் கடத்துவது நியாயத்திற்கு விரோதமானது, தாமதத்திற்கு எதிரானது என்பதை நான் மிக விளக்கமாகச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். தொழில் அதிபர்கள் கூட இந்தக் கருத்தை மிகத் தெளிவாக விளக்கியிருக்கிறார்கள். இன்டியன் சேம்பர் ஆஃப் காமர்ஸ் தலைவர் இதை மிகத் தெளிவாகச் சொல்கிறார்கள்.

The revival of industry, particularly the consumer goods sector, created a large demand for products like steel, paper, etc., the production of which did not rise fast enough to catch up with the demand. As a result there has been acute shortage of steel which has not only led to a decline in exports of steel but also of other steel-based industries. The market prices of a number of items are nearly fifty per cent higher than the J.P.C. prices.

இந்தியன் சேம்பர்ஸ் ஆஃப் காமர்ஸ் சங்கத்தின் தலைவரே மிகத் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார். எனவே நியாயங்களைச் சொல்லுகிறோம். நெஞ்சைத் திறக்கும் மார்க்கம் ஏற்படவில்லை.

முன்னாலே காங்கிரஸ் நண்பர்கள் ஒரு கருத்தைச் சொன்னார்கள். தொழில்களில் முன்னேற்றம் காணவில்லை, அதிகமான வளர்ச்சி ஏற்படவில்லை என்று சொன்னார்கள். ஏதோ அவர்கள் காலத்தில் பெரிய பெரிய வளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டது போலவும், இப்பொழுது இல்லை என்பது போலவும் ஒரு கருத்தைச் சொன்னார்கள் இந்த மன்றத்திலே. ஆனால் இந்த மன்றத்தின் கவனத்திற்கு கொண்டு வர விரும்புகிறேன். எதிர்பார்த்த அளவு நாம் ஆசைப்படும் அளவு, திட்டம் தீட்டிய அளவு தமிழ் நாட்டில் தொழில் முன்னேறவில்லை என்பதை ஒத்துக்கொள்கிறேன். ஆனால், கடந்த காலத்தில் புள்ளிவிவரப்படி பார்த்தால், தொழில்கள் மூலம் சர்க்காருக்கு கிடைத்த வருமானம் பரிசீலிப்பதில் காட்டுகிறது. 1961-ல் நமக்குத் தொழில்கள் மூலம் கிடைத்த வருவாயின் சதவிகிதம் 16.03. அதனே 1962-ல் 17.13, 1963-ல் 17.30 இப்படி ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஒவ்வொரு சதவிகிதம் தான் உயர்ந்திருக்கிறது. எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும்

[திரு. ஆலடி அருணா]

[1970 மார்ச் 30]

3 சதவிகிதம், 4 சதவிகிதம் என்று உயர்ந்துவிடவில்லை. அப்படி உயர்ந்ததாக புள்ளிவிவரம் தெரிவிக்கவில்லை. மாநில சர்க்கார் எவ்வளவு தான் முயற்சித்தாலும், எவ்வளவு தான் முதலீடு செய்தாலும், எவ்வளவு தீவிரமான நடவடிக்கைகள் எடுத்தாலும், எதிர்பார்த்த அளவு தொழில் முன்னேற்றம் அடையமுடியவில்லை. அதன் அடிப்படைக் காரணத்தை நான் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன், கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இதற்குக் காரணம் மத்திய சர்க்காரிலிருக்கிற ஏற்றுமதி, இறக்குமதி சம்பந்தப்பட்ட கொள்கை, உரிமம் வழங்கும் அதிகாரம் இவற்றின் காரணமாக புதிய தொழிற்சாலைகளை உருவாக்க முடியவில்லை. இந்த மாநிலத்திற்கு என்னென்ன தொழில்கள் வேண்டும் என்பதை இந்த மாநில சர்க்கார்தான் தெரிந்திருக்க முடியுமேயல்லாது, அதை நிர்ணயிக்கும் அதிகாரமும், உரிமம் வழங்கும் அதிகாரமும் மத்திய சர்க்கார் வைத்துக் கொண்டிருந்தால், தொழில்கள் எப்படி முன்னேற முடியும். ஆகவே, அந்த அதிகாரத்தை மத்திய சர்க்கார் தன் கையில் வைத்திருப்பது, நாடுக்கும் சீராக தொழில் வளரவும், மந்த நிலை ஏற்படாமல் தடுக்கவும், இது தேவை என்று சொல்லுகிறார்கள். இது வரையில் நடந்த காலத்தில் மத்திய சர்க்கார் இந்த வகையில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறதா என்று கேட்டால் இல்லை.

இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் நெசவாளர்கள் தொழில்கள் 650 மில்கள் இருக்கின்றன. தூற்பாலைகள், காம்போசிட் மில்கள், பம்பாய் மில்கள், குஜராத், தமிழ் நாடு ஆக மூன்று மாநிலங்களில்தான் இருக்கின்றன. எனவே, கடந்த காலத்தில் மத்திய சர்க்காரால் கைக்கொள்ளப்பட்ட கொள்கை எந்த நோக்கத்திற்காக வைத்திருக்கிறார்களோ, அந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. அந்த அதிகாரம் மாநில சர்க்காருக்கு வரவேண்டும். நான்காவது திட்டத்தில் தொழில்களுக்கு 178 கோடி ரூபாய் மட்டும் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். கனரக தொழில்கள் நீங்கலாக. இந்த 178 கோடியை வைத்துக்கொண்டு எப்படி தொழில்களை பெருக்க முடியும்?

இன்னொன்றையும் சொல்ல விரும்புகிறேன். பாங்கிகளின் வட்டியளவு உச்சம் 9½% என்று இருந்தது. ரிசர்வ் பாங்கி அதை ரத்து செய்துவிட்டு, பாங்கிகள் சந்தர்ப்பத்திற்கு தக்கமுறையில் வட்டியை வாங்கலாம் என்கிற சூழ்நிலையை உருவாக்கியிருக்கிறது. இது தொழில்களுக்கு ஊக்கம் ஊட்டாது. இதில் மாற்றம் கண்டாகவேண்டும்.

மற்றபடி, பல்க் இண்டஸ்ட்ரிஸ்களுக்கு இண்டஸ்ட்ரியல் கார்ப்பொரேஷன் ஆரம்பிக்க வேண்டும். பீடித் தொழிலுக்கு, சிறு சிறு தொழில்களுக்கு உதவி கொடுக்க வேண்டும். மேலும் மேலும் தொழிற்சாலைகளை இந்த மாநிலத்திற்கு கொண்டு வரவேண்டும், அதன் மூலம் வேலையில்லாத திண்டாத்தத்தைப் போக்க வேண்டும், அந்த வகையில் தொழில் வளர்ச்சிக்கு உதவியாக இருக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு முடிக்கிறேன்.

. திரு. என். மருதாசலம்: தலைவர் அவர்களே, இன்று இந்த மானியத்தின் மீது பேச வாய்ப்பு அளித்ததற்கு நன்றி தெரிவிக்கிறேன்.

தொழில் மானியத்தின் மேல் பேசும்போது, சென்ற ஆண்டு 16 ஆலைகள் நின்று இருந்தன. இன்றைக்கு தொழில் கார்ப்பொரேஷன் ஏற்படுத்தி அதன் மூலமாக சில மில்களை ஓட்டியிருக்கிறார்கள். அப்படி ஓட்டினாலும், இந்த

[திரு. என் மருதாசலம்]

கார்ப்பொரேஷன் மூலமாக திறக்கப்பட்ட கமலா மில் மூடப்பட்டு விட்டது. என்ன காரணத்திற்காக மூடப்பட்டது என்று விசாரணை செய்து, கார்ப்பொரேஷன் கொடுத்த பணத்தை என்ன செய்தது என்று பார்க்க வேண்டும். மூடியிருக்கிற பல மில்களின் முதலாளிகள் இப்படிச் செய்வது உண்டு. அதே மாதிரித்தான் காளேசுவரா மில்லில் ஒரு சில பகுதிகளை மூடிக் கொண்டு வருகிறார்கள். ஏனென்றால் பஞ்சு இல்லை, மற்ற. மற்ற சாதனங்கள் இல்லை என்று படிப்படியாக மூடிக்கொண்டு வருகிறார்கள். இதையெல்லாம் அரசாங்கம் கவனித்து கார்ப்பொரேஷன் மூலமாக எவ்வளவு பணம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதைக் கொண்டு உடனடியாக மில்லை நடத்துவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யவும், அதற்கான தக்க நடவடிக்கைகளை முதலாளிகள் மேல் எடுக்கவும், அரசாங்கம் முற்படவேண்டும்.

அதோடு கூட, இந்த நகரத்தில் இரண்டு மில்கள் மூன்று வருஷமாக மூடியிருக்கின்றன. ஒன்று பங்கஜா மில், இன்னொன்று முருகன் மில். இந்த இரண்டு மில்களையும் அரசாங்கம் ஏற்று நடத்துவதற்கு மத்திய சர்க்காரை நிர்ப்பந்தம் செய்ய வேண்டும். அப்படி மத்திய சர்க்காரை நிர்ப்பந்தம் செய்து, அரசாங்கம் பண உதவி செய்து இரண்டு மில்களை நடத்தவும், தொழிலாளர்களுக்கு வாழ்வு அளிக்கவும் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

இன்றைக்கு தொழில்களை ஏற்படுத்துவது நகர்ப் பகுதிகளில்தான் ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். நகர பகுதியில் ஏற்படுத்தும்போது, அதிகமான விலைவாசிகள் இவற்றால் பாதிக்கப்படுகிறது. அதே நேரத்தில் கிராமப் பகுதிகளில் தொழில்களை ஏற்படுத்தினால், நாடு முன்னேறுவதற்கும், வேலையில்லாத மக்களுக்கு வேலை கொடுக்கவும் உதவியாக இருக்கும். அது தனியார் துறையிலா குடும்பசரி, அரசுத் துறையில் ஆனாலும்சரி, ஆரம்பிக்கும் தொழில்கள் கிராமப் புறங்களில் ஏற்படுத்தப்படவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

பீடித் தொழில் சம்பந்தமாக 1962-லேயே பீடித் தொழிலாளர்களுடைய சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. அந்தச் சட்டம்தான் இதுவரையில் அமுல்படுத்தப்படவில்லை. என்ன காரணம் என்று தெரியவில்லை. காங்கிரஸ் ஆட்சியில்கொண்டு வந்த அந்தச் சட்டத்தை, இன்றைக்கு தமிழக அரசாங்கம் தொழிலாளர்களின் நன்மையைக் கவனத்தில் எடுத்துக் கொண்டு, அதை அமுலாக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

கைத்தறி நெசவாளர்கள் பற்றிச் சொல்லும்போது, விசைத்தறியை அதிகரிப்பதால், கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு தொல்லையாக இருக்கும். வேலையில்லாத தினாடாட்டம் அதிகரித்து வருகிறது. கைத்தறி நெசவாளர்கள் மில்லில் இருந்து தூலை வாங்கி நெய்ய வேண்டியிருக்கிறது. மில் தூலின் விலை ஏறியிருக்கிறது. மில் தூலை வாங்கி துணி நெய்து வெளிச்சந்தையில் விற்கவேண்டிய நிலையில் அவர்களுக்கு கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆகவே, கைத்தறித் துணிகளை அரசாங்கமே எடுத்துக்கொண்டு, அந்நிய நாடுகளுக்கோ, அல்லது மற்ற மற்ற தேசங்களுக்கோ, அனுப்பி, கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு வாழ்வு அளிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். கைத்தறித் துணிக்கு ரிபேட் கொடுப்பதைக் கூட இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாகக் கொடுத்தால் நலமாக இருக்கும். எல்லோரும் வாங்க வசதியாக இருக்கும்.

[திரு. என் மருதாசலம்]

[1970 மார்ச் 20]

இன்றைக்கு இருக்கிற நிலையில் அநேகமாக தொழில் கேஸ்களை சீக்கிரத்தில் முடிப்பதில்லை. அதற்குக் காரணம், லேபர் டிபார்ட்மெண்டில் லேபர் கமிஷனர், அவருக்குக் கீழ் படிப்படியாக அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு கமிஷனரை எடுத்துக் கொண்டால், ஒரு கேஸ் விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொண்டால், 6, 7 மாதங்கள் ஆகின்றன. தொழிலாளர்கள் அதைச் சமாளிக்க முடியவில்லை. முதலாளிகள் லேபர் கமிஷனர், லேபர் போர்டு, அட்ஜஸ்டிக்ஷன், ஹை கோர்ட்டு வரையில் கூட போகிறார்கள். அவர்களால் முடியும். ஆனால் தொழிலாளியால் அப்படிச் செய்ய முடிவதில்லை. ஒரு கேஸ் முடிவதற்குள்ளாக அவன் இறந்துவிடுகிறான். ஆகவே, உடனடியாக கேசுகளை முடிக்க, குறைந்த பட்சம் 3 மாதங்களில் முடிக்க, அதிக பட்சம் 6 மாதங்களுக்கு மேல் போகாமல் இருக்கத் தக்க வகையில் அரசாங்கம் ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வரவேண்டும். அப்படியில்லை யென்றால், தொழிலாளர்கள் அவதிக்குள்ளாவார்கள். 1962-ல் தொடங்கிய கேஸ் இன்றைக்கும் முடியவில்லை.

இன்றைக்கு லேபர் கமிஷனர், கோர்ட்டு இவைகளெல்லாம் முதலாளிகளைச் சார்ந்திருக்கின்றனவே யன்றி, தொழிலாளர்களுக்கு சாதகமாக இயங்கவில்லை. இதை நான் என் அனுபவத்திலிருந்து சொல்லுகிறேன். ஆகையினால், இந்த மாதிரி இருக்கக் கூடிய நிலைமைகளையெல்லாம் மாற்றி, சட்டங்களை தொழிலாளர்களுக்கு சாதகமாக இருக்கும் வகையில் அரசாங்கம் கொண்டு வருவதோடு, தொழிலாளர்களுக்கு அபிவிருத்தி ஏற்பட, படிப்படியாக இன்றைக்கு இருக்கிற கிராமப் பகுதிகளில் தொழில்களைக் கொண்டு வந்து, அந்த வகையில் தொழிலாளர்களுடைய நிலைமையை அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு முடிக்கிறேன்.

திரு. சி. வீரமணி: பேரவை மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, “தமிழன் என்றொரு இனம் உண்டு; தனியே அவர்க்கொரு குணம் உண்டு” என்று நாமக்கல் கவிஞர் வெ. ராமலிங்கம் அவர்கள் பாடியிருக்கிறார்கள். அந்தத் தனிக் குணத்தின் அடிப்படையில்தான், தனிச் சிறப்பின் அடிப்படையில்தான் இந்த ஆட்சி மக்களுக்கு நன்மை செய்து வந்திருக்கிறது. கடந்த மூன்று ஆண்டிக் காலமாக நாங்கள் செய்த திட்டங்கள், விரைந்து செய்த முயற்சிகள், எடுத்துக்கொண்ட சுறுசுறுப்பான வேலைகள் இவைகளையெல்லாம் தெள்ளத் தெளிவாக சுட்டிக்காட்டும் முகத்தான் இன்றைக்கு தொழில் அமைச்சர் அவர்கள், தொழில் மானியத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். தமிழன் என்ற தனிக் குணத்தோடு, தனிச் சிறப்போடு எப்படி எப்படி பணியாற்றினார்கள் என்பதையும் நாம் பார்க்கிறோம். அவர் ஆற்றிய தொண்டுக்கு ஆதரவாக, அவர் செய்த பணிகளுக்கு ஆதரவாக இரண்டொரு புள்ளிவிவரங்களை மட்டும் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

கடந்த மூன்றாண்டுகளாக நாம் திறமையாக வேலை செய்து உற்பத்திப் பொருள்களைச் செய்திருக்கிறோம். 1966-ல் சிமென்ட் உற்பத்தி 18,79,131 டன் களாக இருந்தவை 1969-ல் 22,39,085 டன்கள் என்ற அளவில் உயர்ந்திருக்கின்றன. அதேபோல் மிதிவண்டிகள் 1966-ல் 2,75,514 ஆக இருந்தவை, 1969-ல் 3,76,947 என்ற அளவில் உயர்ந்திருக்கின்றன. மற்றும் டீசல் என்ஜின்கள் 1966-ல் 8,859 என்று இருந்தன. அவை 1962-ல் 13,042 என்ற அளவில் உயர்ந்திருக்கின்றன. ரசாயன உரங்கள் 1966-ல் 2,49,442 டன்கள், 1969-ல் 2,55,950 டன்கள் என்ற அளவில் உயர்ந்திருக்கின்றன. மோட்டார் சைக்கிள்கள்,

1970 மார்ச் 20]

[திரு. சி. வீரமணி]

ஸ்கூட்டர்கள் 1966-ல் 8,298 ஆக இருந்தன. 1969-ல் 10,143 என்ற அளவில் உயர்ந்திருக்கவது. சரக்கரை 1966-ல் 2,25,907 டன்கள் என்ற அளவில் இருந்தது 1969-ல் 3,35,829 டன்கள் என்ற அளவில் உயர்த்திருக்கிறது. மோட்டார் வண்டி டயர்கள் 1966-ல் 4,23,123 ஆக இருந்தவை 1969-ல் 6,32,360 ஆக உயர்த்திருக்கின்றன. 1966-ல் மோட்டார் வண்டி டியூப் 22,306 ஆக இருந்தது 1969-ல் 3,46,434 ஆக உயர்த்திருக்கிறது. சைக்கிள் டயர்கள் 1966-ல் 3,94,696 ஆக இருந்தது 1969-ல் 51,63,235 ஆக உயர்த்திருக்கிறது. இவைகள் எல்லாம் நாங்கள் பெற்றுப்பு ஏற்றுக்கொண்டவுடன் எப்படி திட்டமிட்டுச் செயல்பட்டோம் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்திருக்கிறது.

தொழில்துறையிலே எப்படி வேலைவாய்ப்புக்களை பெற்றிருக்கிறது என்பதை இந்த மானியம் குறிப்பிடுகிறது. 1969-ல் பல்வேறு தொழில்களுக்கு 12 உரிமங்கள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதற்கான செலவு 12.63 கோடி. இதனால் 2500 பேர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு கிடைக்கிறது. இனி வருங்காலத்தில் 60 கோடி ரூபாய்க்கான மூலதனத்தில் ஒரு திட்டம் தட்டப்பட்டு 22 உரிமங்கள் வழங்கப்பட்டு, அதனால் 5000 பேர் வேலைவாய்ப்பு கிடைக்க இருக்கிறது. 1969-ல் 8 பெருந்தொழில்கள், செயற்கை கிரை யோலைட், கருவிகளுக்கு உறையிடுதல், கரையும் கூழ், கோதுமைப் பொருள் உற்பத்தி, எண்ணெய் தூய்மை மருந்து தயாரிக்கும் தொழில்கள் உற்பத்தி தொடங்கப்பட்டுள்ளது பாராட்டுதற்குரியது.

அடுத்து, சிறுதொழில்களைப் பொறுத்தவரையில், தமிழ்நாடு சிறு தொழில்கள் கழக நிறுவனத்தின்கீழ் பொறியியல் துறையில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டது 1967-68-ல் 562 லட்சம் ரூபாய் மதிப்புடையது, 1968-69-ல் 625 லட்சம் ரூபாய் மதிப்புள்ளது. 64 லட்சம் ரூபாய் அதிக மதிப்புள்ளதை அதிகப்படுத்தியிருக்கிறோம். பொதுநோக்குப் பொறியியல் பட்டறையில் 1967-68-ல் 56 லட்சம் ரூபாய் உற்பத்தி செய்யப்பட்டது. 1968-69-ல் 76 லட்சம் ரூபாய் மதிப்புள்ள பொருள்கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. இந்த ஆண்டு 29 லட்சம் ரூபாய் அதிகம் உற்பத்தி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறாக பல்வேறு வகைகளிலும் அபிவிருத்தி செய்தும், நாம் இன்னும் பின்னடைந்த நிலையிலேயே இருக்கிறோமே இதற்குக் காரணம் என்ன? உலகின் பல நாடுகள் தொழில் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கும்போது இந்தியாவில் ஏன் வளர்ச்சி குன்றி இருக்கிறது என்பதன் காரணத்தை அறிய வேண்டும்? மேலை நாடுகளுடன் போட்டி போட்டுக் கொண்டு நாம் உற்பத்தி செய்யவில்லையென்பதை நாம் உணர வேண்டும்.

சின்னஞ்சிறு நாடுகளெல்லாம் பொருளாதாரத் துறையில் முன்னேறி இருக்கும்போது, இந்தியா மட்டும் ஏன் இவ்வளவு பின்தங்கி இருக்கிறது? அதற்கு என்ன காரணம்? நம்மிடம் என்ன குறை? எப்படி அந்தக் குறையைப் போக்கிக் கொள்வது என்பதில் நாம் கவனம்செலுத்த வேண்டும். நான் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நாம் விஞ்ஞானிகளுக்குப் போதிய ஊக்கம் காட்டவில்லை, உற்சாகம் தரவில்லை. நாம் இன்றைக்கு கலைஞர்களுக்கு, அரசியல்வாதிகளுக்குத் தருகின்ற முக்கியத்துவத்தை விஞ்ஞானிகளுக்குக் காட்டவில்லை என்பதுதான். விஞ்ஞானிகளுக்கு நல்ல வாய்ப்புக்களை ஏற்படுத்தித் தர வேண்டும். விஞ்ஞானிகளுக்கு தடையாக இருக்கின்றவைகளை அகற்றி, விஞ்ஞான வளர்ச்சிக்கு வழி செய்ய வேண்டும். விஞ்ஞானிகளின் பணிகளில் நாட்டம் செலுத்த வேண்டும். விஞ்ஞானிகளின் சேவையை, நாம் நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு ஏற்றதாக அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்த விஞ்ஞான

[திரு. சி. வீரமணி]

வளர்ச்சிக்குக் குறுக்கே இருப்பவைகளை ஒதுக்கித் தீர வேண்டும். நாம் இன்னும் பழைய முறையிலேயே 'ரூல்களின்' பிடிப்பிலும், செக்ஷன் சிக்கலிலும், சிவப்பு நாடாவின் கட்டிலும் வாழ்கிறோம். ஒரு குறிப்பு ஒரு செக்ஷனில் அகப்பட்டுக்கொண்டு படாத பாடு படுவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். விஞ்ஞானக் குறிப்பு ஒன்றைப்பற்றி ஒரு துறைக்கு அனுப்பினால், அந்தத் துறை அதிகாரி செக்ஷனுக்கு அனுப்புவார். நாம் ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரியை அதைப் பற்றிக் கேட்கிற நேரத்தில், அவர் செக்ஷனிலுள்ள கிளார்க்கைப் பார்த்து அந்தக் காகிதம் என்ன ஆனது என்று பார்த்துச் சொல்வார். விஞ்ஞானி தன் அறிவையெல்லாம் உபயோகித்து, கண்டெடுத்து குறிப்பை ஒரு காகிதம் என்று சொல்வதைக் கேட்டால் அந்த விஞ்ஞானி மிக்க வேதனைப்படுவார். ஆகவே, விஞ்ஞானம் நல்ல முறையில் வளருவதற்கு, விஞ்ஞானிகளுக்கு வேண்டிய மதிப்பு கொடுத்து விஞ்ஞானிகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து அவர்களுடைய சேவையை பெறுவதில் நாட்டம் கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தமிழ்நாடு முழுவதிலும் 55 லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட அருந்ததியர்கள் வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் செருப்பு தைக்கும் தொழிலிலும், பரி தைக்கும் தொழிலிலும் ஈடுபட்டிருந்தவர்கள். தற்போது பம்புசெட் வந்த காரணத்தினால் அவர்கள் வேலை போய்விட்டது. அவர்கள் போதிய வேலைவாய்ப்பு இல்லாமல் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். கடந்த இருபது ஆண்டுகாலமாக இந்த இனமக்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்தார்கள். இந்த அரசாங்கமாவது கருணையோடு இவர்களுடைய குறைகளைக் கண்டறிந்து அவர்கள் வேலைவாய்ப்பு பெறுவதற்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்துகொடுக்க வேண்டும். கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு பொருக்கொல்லர்களுக்கு நிவாரணம் கொடுத்து உதவியதைப்போல இந்த அருந்ததியர்கள், மாதாரிகள், சக்கிலியர்கள், பகடைகள் என்ற பெயரில் உள்ள 55 லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட மக்களுக்கும் அரசு உதவி செய்ய வேண்டும். தோல்பதனிடும் தொழில்களிலும், மிதியடிகள் செய்யும் தொழிலிலும் இவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும். மாண்புமிகு தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் கருணையோடு, தர்மத்தின் அடிப்படையில் இவர்களுடைய குறைகள் பரிசீலித்து தக்க நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, விடை பெறுகிறேன். வணக்கம்.

* திரு. ஏ. அ. சுப்பராஜா: பேரவை மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மான்யத்தின்மீது ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நமது அரசாங்கம், முதலிலே மக்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் வேலைவாய்ப்பு அளிப்பதிலே அக்கறை காட்டவேண்டுமென்பது அதன் கடமையாகும். இன்றைக்கு நாட்டிலே கிராமப்புறத்திலே வாழ்கின்ற மக்கள் 75 சதவிகிதத்தினர் விவசாயத்தையே நம்பி வாழக்கூடிய மக்கள் என்பதை நாம் மறக்க முடியாது. அந்த வகையிலே என்னென்ன முறைகளில் தொழில் வளத்தைப் பெருக்க வேண்டும் என்பதைப் பார்க்காமல் மத்திய அரசும் மாநில அரசும் திட்டங்களைப் போடுவதால் ஏற்படக்கூடிய குறைபாடுகளை நாம் பார்க்கிறோம். இந்த அறிக்கையிலே சென்ட்ரல் செக்டார் என்றும், ஸ்டேட் செக்டார் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. டெலிவிஷன் செய்யக்கூடிய, ரயில் என்ஜின்கள் செய்யக்கூடிய பெரிய இண்டஸ்ட்ரீஸ்களை ஏற்படுத்தி அவற்றிலே பெரிய அளவில் இன்வெஸ்ட்மென்ட் செய்தாலும்கூட

1970 மார்ச் 20]

[திரு. ஏ. அ. சுப்பராஜா]

மக்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு எல்லோருக்கும் அளிக்க முடியுமா என்றால் முடியாது. அந்தப் பெரும் தொழில்களிலே லாபம் வருகிறதா என்றால், நஷ்டம்தான் ஏற்படுகிறது. ஏன் நஷ்டம் வருகிறது என்பதை உற்று நோக்கினால், மத்திய சர்க்காரானாலும் சரி, மாநில சர்க்காரானாலும் சரி, திட்டம் போடுவதில் “பாலன்ஸ் பிளானில்” போடுவதில்லை. அக்கிரகல்ச்சரல் இம்ப்ரூப்மெண்ட் செய்வதற்கு பணத்தை ஒதுக்காமல் திட்டம் போடுவது தான் குறைபாடு. மேலும் நாம் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய பொருள்களை 75 சதவிகித பெரும்பான்மையான விவசாய மக்கள் வாங்கக்கூடிய சக்தியில்லாமல் இருக்கிறார்கள். உற்பத்தியான பொருள்களை யார் தலையில் கட்டுவது என்ற நிலையில், எங்கு பார்த்தாலும் ரிசஷன் இருக்கிறது. பெரிய நகரங்களிலே இன்பிளேஷன் வருகிறது. வேலை கிடைக்கும் என்ற வகையில் நகரங்களுக்கு வரப் பார்க்கிறார்கள். ஆனால் சர்க்காருக்கும் தலைவலி வருகிறது. தொழிற் சாலையை எந்த முறையில் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்பதைப்பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். ரூரல் இண்டஸ்ட்ரீஸ் ப்ராஜக்ட் ப்ரொகிராம் என்பதைப்பற்றி இங்கே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

With a view to encourage the growth of Village and Small-Scale Industries in the Rural Areas and in small towns, Government of India sanctioned in 1962. Pilot Projects for the incentive development of small scale industries in rural areas in 40 selected areas in the whole of India, out of which 3 Projects were allotted for Tamil Nadu.

As the primary objective is to bring about a Co-operative Agro-Industrial Economy by an all-round development of Agriculture, irrigation, communications, etc., industries will have to be stimulated and mobilised to the fullest extent for raising the level of living and productivity, for providing larger employment opportunities to the landless and weaker sections of village communities.

அருமையான வாசகம், அதற்கு மேலான வாசகம் ஒன்றும் இல்லை. ஆனால் இந்த வாசகத்தில் கண்டுள்ளபடி செயலாற்ற போட்டியிருக்கிற திட்டங்களில் என்ன திட்டம் இருக்கிறது? ஒன்றமே கிடையாது.

மனிதாபிமானத்தோடு பார்க்க வேண்டிய ஒன்றாகும் இது. கிராமப்புற மக்களின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு நாம் என்ன செய்திருக்கிறோம்?

கைத்தறிக்களை எடுத்துக்கொண்டால் நாம் இப்போது விசைத்தறிக்களைப் புகுத்த இருக்கிறோம். அதையும் புகுத்தினால் எத்தனை அன்எம்பிளாய்மெண்டு வரும் என்பதை ஊகித்துக்கொள்ளலாம். நாம் விசைத்தறிக்களை கூட்டுறவு சங்கங்களுக்குத்தான் கொடுப்பது, இரண்டாவது நெசவாளர்களுக்கும் கொடுப்பது, மூன்றாவதாகத் தான் தனியார்களுக்குக் கொடுப்பது என்று வரையறுத்திருக்கிறோம். ஆனால் எத்தனை கூட்டுறவு நெசவாளர் சங்கங்கள், சம்பந்தப்பட்ட நெசவாளர்கள் எக்கனாமிகலி சவுண்டாக இருக்கிறார்கள்? பணத்திற்கு அவர்கள் எங்கே போவார்கள்? அவர்களால் வாங்க முடியவில்லை என்று சொன்னால் தனிப்பட்டவர்களுக்குத்தான் கொடுக்கப் போகிறோம். ஆக வருகிற விசைத்தறிகள் எல்லாம் வெளியார்களுக்கே செல்லும். அப்பேர்ப்பட்ட நிலை காரணமாக வேலையில்லாத திண்டாட்டம் என்ற

[திரு. ஏ. அ. சுப்பராஜா]

அளவுக்குப்பெருகும் என்பதை சர்க்கார் சிந்திக்கவேண்டும். ஆகவே இந்த நேரத்தில் விசைத்தறிகளை புருத்த வேண்டுமா என்பதை சர்க்கார் சிந்திக்க வேண்டும்.

கிராமப்புறங்களில் சிறுசிறு தொழில்களை ஏற்படுத்த சர்க்கார் அதிகமாகப் பணம் ஒதுக்கவேண்டும். விவசாயக் கருவிகள், டிராக்டர் சர்வீஸ் சென்டர், பம்பு செட்டுகள் சர்வீஸ் சென்டர் என்பன போல் பலபல சிறு தொழில்களை ஏற்படுத்தி பெரும்பான்மையான விவசாய மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்பை ஏற்படுத்தினால்தான் சர்க்காருடைய உண்மையான நலவலி தீரும். இப்பேர்ப் பட்ட பெரிய அறிக்கை கொடுத்திருந்தாலும் ரூரல் ஸ்மால் ஸ்கேல் இண்டஸ்ட்ரி பற்றி எதுவுமே கவனம் செலுத்தப்படாததற்காக வருந்துகிறேன். இன்றைக்கு கிராமப் புறங்களில் தான்—கூட்டுறவு முறையிலோ, தனிப்பட்ட முறையிலோ சிறுசிறு தொழில்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டாகவேண்டும். வேலையில்லாத பட்ட தாரிகள், டிப்ளமோ ஹோஸ்டர்ஸ், என்ஜினியர்கள்—இவர்களுக்கு எல்லாம் ஆங்காங்கே வேலை வாய்ப்பு கிடைக்க வழிவகை செய்யவேண்டுமென்று சொல்லி முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. க. இராமமூர்த்தி: இந்த மானியக் கோரிக்கையின் மீது என் சட்சியின் சார்பில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற வெட்டுத் தீர்மானங்களை ஆதரித்து எனது கருத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய மாநிலம் தொழில்துறையில் இதுவரை கண்டிருக்கிற முன்னேற்றம் கடந்த காலத்துடன் தொடர்புடையது. கடந்த காலத்தில் எந்த எந்த வகையில் தொழில்களுக்குத் திட்டமிட்டார்கள், என்ன என்ன முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தன என்பதனை எல்லாம் தெளிவாக அமைச்சர் அவர்கள் தம் அறிக்கையில் கூறியிருக்கிறார்கள். கடந்த 20 ஆண்டுகால காங்கிரஸ் ஆட்சியில்—தமிழகத்தைத் தொழில் மயமாக்குவது என்கிற திட்டம் வகுக்கப்பட்டு பல்வேறுவிதமான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை எல்லாம் நாங்களே சொல்லிக்கொள்வதற்குப் பதிலாக, நாங்கள் உட்கார்ந்திருந்த இடத்தில் இப்போது உட்கார்ந்திருக்கிற நீங்கள் சொல்வது பெருமைப்படக்கூடியதாகும். அதனை அமைச்சர் அவர்கள் தம் உரையில் குறிப்பிட்டிருப்பதற்காக திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசைப் பாராட்டுகிறேன். அதை வரவேற்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

தமிழகத்தைத் தொழில் மயமாக்குவதற்கு அடிப்படையாக மின்விசை அமைக்கப்படுத்தல், போக்குவரத்து சாலைகள், சாதனங்களை அபிவிருத்தி செய்தல் ஆகியவை ஆகும். இந்த இரண்டு துறைகளிலும் முந்தைய காங்கிரஸ் அரசாங்கம் திட்டமிட்டு நல்லமுறையில் செயல்பட்டு மாபெரும் வெற்றியைக் கண்டிருக்கிறது. அவர்களது வழியிலேயே தொடர்ந்து செயல்பட்டு இந்த அரசும் ஓரளவு வெற்றி பெற்றிருக்கிறது என்றாலும் இன்றையதினம் நாட்டை எதிர் நோக்கியுள்ள பெரிய பிரச்சினைகளைச் சிந்தித்தாகவேண்டும்.

விவசாயத்துறையை எடுத்துக்கொண்டால் மிக வேகமாக இயந்திரமயமாக்கிக் கொண்டு வருகிறது. விவசாயத்துறையில் எத்தனையோ கோடி மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு இருந்தது. ஆனால் இன்றைக்கு அந்த வாய்ப்பு வேகமாகக் குறைக்கப்பட்டு வருகிறது. விவசாயத்துறை இயந்திரமயமாக்கப்படுவது தேவை என்றாலும் வேலை இழக்கிறவர்களுக்கு மாற்று வேலைத் திட்டம் சரியான

1970 மார்ச் 20]

[திரு. க. இராமமூர்த்தி]

முறையில் அமையவில்லை என்றால் நாட்டில் வேலையில்லாத் தினாட்டம் தான் பெரும் அளவுக்குப் பெருகிவிடும். படித்து வேலையில்லாமல் இருக்கிறவர்கள், வேலை இழக்கக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறவர்கள் இவர்களுக்கு எல்லாம் வேலை கிடைக்கும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க இந்த அரசு எந்தவிதத்தில் செயல்பட இருக்கிறது என்பதைப் பொறுத்தே எதிர்கால வாழ்வு அமையக்கூடும்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைமை)

இன்றையதினம் இந்த அரசு வந்தபிறகு புதியதாகத் திட்டமிட்டு என்ன தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது? வடக்கு வாழ்கிறது, தெற்கு தேய்கிறது என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் வடக்கே சித்தாரஞ்சன், தெற்கே ரயில் பெட்டித் தொழிற்சாலை என்று பேசியவர்கள் இன்றையதினம் 750 ரயில் பெட்டிகளை இங்கே கட்டுகிறோம் என்று சொல்கிறார்களே தவிர புதியதாக என்ன பெரிய தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்த வகை செய்திருக்கிறார்கள்; ஒன்றும் இல்லை என்பதை வருத்தத்துடன், வேதனையுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். செய்திருப்பது எல்லாம் காங்கிரஸ் ஆட்சியில் திட்டமிட்டிருந்தவைகள் தான்.

அதோடு கடந்த காலத்தில் இருந்த ரிசர்வ் இப்போது குறைந்திருக்கிறது. தொழில்துறையில் இருந்த மந்த நிலை அகற்றப்பட்டிருக்கிறது. பொருளாதார ரீதியில் நிலைமை சீர்திருந்தியிருக்கிறது என்றாலும் கூட இந்த நிலைமையை எந்த அளவுக்கு இந்த அரசு பயன்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்.

இவற்றை எந்த அளவிற்குப் பயன்படுத்துகிறோம் என்பதைப் பார்க்கிற நேரத்திலே புதியதாகச் செயல்படுகின்ற தொழிற்சாலைகளைப்பற்றி இந்தத் துறையினர் ஒரு அறிக்கையைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஒரு கோடி ரூபாய் அளவிற்கு மூலதனம் போட்டு நடத்தக்கூடிய புதிய தொழிற்சாலைகளுக்குச் சர்க்கார் எந்தவிதமான நிபந்தனையுமின்றி உடனடியாக லைசென்ஸ்கள் வழங்கும் என்றும் 10 சதவீதத்திற்கு மேற்படாத அளவிற்கு அன்னியச் செலாவணி தேவையில்லை என்ற நிலைமை இருக்குமானால் 5 கோடி ரூபாய் அளவிற்குக் கூட தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிப்பதற்கு லைசென்ஸ்கள் தரப்படும் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இருபத்தைந்து இலட்சத்திற்கு மேற்பட்டால் லைசென்ஸ் தேவை என்று முன்பு இருந்த நிலைமை மாற்றப்பட்டு அரசு தாசாளமாக லைசென்ஸ்கள் வழங்கப்படும் என்று அறிவித்திருப்பது வரவேற்கத்தக்கதென்றாலும்கூட புதியதாக துவங்கப்பட இருக்கின்ற, தொழிற்சாலைகளுக்கு எப்படிச் சலுகைகள், பாதுகாப்பு இவையெல்லாம் தரப்போகிறார்கள் என்பதையும் பார்க்கவேண்டும். புதிய தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிப்பதற்கு அன்னிய மூலதனம் கூடாது, கூடாது என்று சொன்னாலும்கூட அன்னிய மூலதனம் இல்லாவிட்டாலும் வடநாட்டு மூலதனம் என்ற பெயரிலே டாட்டாக்கள், பிரிவாக்கள் இவர்களை வலுவிலே அழைத்துப் புதிய தொழிற்சாலைகளை எங்கள் மாநிலத்திலே ஆரம்பியுங்கள் அதற்கான சலுகைகளையும் பாதுகாப்பையும் நிச்சயம் தருகிறோம் என்று சொல்கிற அளவிலே அரசு முன்வந்திருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. தொழிற்சாலையிலே இப்படிச் செய்தால் தொழில் துறையில் மாநிலம் முன்னேற்றமடையும் என்பது மட்டுமல்ல, மற்ற மாநிலங்களோடு நம்முடைய மாநிலம் போட்டியிடவும் முடியும்.

[திரு. க. இராமமூர்த்தி]

[1970 மார்ச் 20]

தொழிற்சாலைகளுக்கு மின்விசைக் கட்டணத்தில் சலுகைகள் காட்டுகிறோம். மேட்டூர் அலுமினியம் தொழிற்சாலை இப்பொழுது பெரும் அளவிலே லாபத்திலே நடந்துகொண்டிருக்கிறது. அந்தத் தொழிற்சாலை லாபத்திலே நடக்கவேண்டுமென்ற அளவிலே தான் குறைந்த அளவிலே மின்விசைக் கட்டணம் விதிப்போம் என்று நாம் ஒப்புக்கொண்டிருந்தோம். இன்றைய தினம் லாபம் பெருவாரியாக வருகிற காரணத்தினாலே அந்த அளவுக்கு மின்விசைக் கட்டணத்தைக் குறைத்துத் தரவேண்டுமா என்பதை அரசு பரிசீலிக்க வேண்டும். மின்விசைக் கட்டணத்தைப் பொறுத்தவரையில் தொழிற் கூடங்களுக்குக் குறைந்த அளவுக்குத் தரவேண்டுமென்று சிபாரிசு செய்கிற நேரத்திலே விவசாயத்திற்கு மின் கட்டணத்தை உயர்த்தி விட்டு தொழிற்சாலைக்குக் குறைத்துக்கொடுக்கலாமா என்ற வாதம் எழுப்பப்படும். தொழிற் துறையை முன்னேற்றுவதற்கு அதிலே யிருந்து வருகின்ற வருவாய் அதிகமாகின்ற வரையிலே சில நடவடிக்கைகள் ஏற்பட்டாலும் குறைந்த கட்டணத்தை விதிப்பதிலே தவறு இல்லை என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். எனவே அரசு நல்ல முறையிலே மின்விசைக் கட்டணத்தை நிர்ணயிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மூடப்பட்டிருக்கின்ற நூற்பாலைகளைப் பொறுத்தவரையில் டெக்ஸ்டைல் கார்ப்பரேஷன் மூலமாகத் திறந்திருக்கிறார்கள் என்றாலும் திறப்பதற்கான முயற்சிகளைப் பாராட்டுகின்ற அதே நேரத்திலே இன்னும் மூடப்பட்டிருக்கின்ற ஆலைகளைத் துரிதமாக திறப்பதற்கு அரசு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். அந்த நடவடிக்கைகளை யாரோ செய்வது என்ற முறையிலே இல்லாமல் செய்வதை மற்றவர்கள் பாராட்டவேண்டுமென்ற காரணத்திற்காகக் காத் திராமல் துரிதமாகத் திறப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்.

கூட்டுறவு துறையிலே 12 நூற்பாலைகள் இருந்து கொண்டு இருக்கின்றன. சர்க்கரை ஆலைகள் 7 இருக்கின்றன, இன்னும் மூன்று புதிய ஆலைகள் நிறுவ இருக்கின்றார்கள். நூற்பாலைகளானாலும்சரி, சர்க்கரை ஆலைகளானாலும்சரி, இந்த இரண்டுமே தேசியமயமாக்குகின்ற கொள்கையின் அடிப்படையிலே தொழிலை விருத்தி செய்ய வேண்டுமென்ற அடிப்படையிலே இன்றைய தினம் நிர்வாகம் அமைத்திருக்கின்றதா என்று பார்த்தால் ஏமாற்றம் தருகின்ற நிலைமைதான் இருக்கின்றது. பெருவாரியான நூற்பாலைகளைப் பொறுத்தவரையில் ஆளுங்கட்சியோடு தொடர்புடையவர்கள் அல்லது அந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களிடத்திலே விடப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படிச் சொல்கின்ற நேரத்திலே கடந்த காலத்திலே உள்ளதைச் சுட்டிக் காட்டுவதெல்லாம் தொழிற் முன்னேற்றத்திற்குச் சாதகமாக எந்தவிதத்திலும் இருக்காது. நாம் செய்து கொண்டிருப்பது நல்ல சூழ்நிலையை உண்டாக்குமா என்பதை யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். கூட்டுறவு நூற்பாலைகளைப் பொறுத்தவரையில் அமல்படுத்துகின்ற நிர்வாக முறை பொதுமக்களுக்கு அதிலே இருக்கிற நம்பிக்கையைக் குறைத்துவிடும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய மாநிலத்திலே தூத்துக்குடித் துறைமுக விஸ்தரிப்பு, உர்த் தொழிற்சாலை இவைபற்றி பெருமை கொள்ளுகின்ற அளவிலே அமைந்து இருக்கின்றது. இருந்தாலும் நம்முடைய மாநிலத்திற்குப் பயன் உண்டாக்க வேண்டுமானால் போக்குவரத்து விஸ்தரிக்கப்பட வேண்டும். அதற்காக ஆக்கப் பூர்வமாக திட்டமொன்றை கடந்த கால காலங்கிரஸ் சர்க்கார் சொல்லிச் சொல்லி வந்தது. இந்த அரசு அதனைச் செய்துமுடிக்க வேண்டும். தூத்துக்குடியிலிருந்து கோவைக்குப் போக்குவரத்து விஸ்தரிக்கப்பட வேண்டும். கோவை யிலிருந்து ஈரோடு, திருச்சி வழியாக தூத்துக்குடிக்கு ஒரு பிராட்கேஜ் ரயில்

1970 மார்ச் 30]

[திரு. க. இராமமூர்த்தி]

பாதை அமைத்தாக வேண்டும். தூத்துக்குடி வரையிலும் அப்படியொரு பிராட்கேஜ் ரயில்பாதை அமைந்தால் அங்கே விஸ்தரிக்கப்பட இருக்கின்ற துறைமுகம், ஏற்படுத்த இருக்கின்ற உர்த் தொழிற்சாலை இவற்றின் மூலமாகத் தமிழகம் முன்னேறுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கும். எனவே முதல்படியாக இந்தப் பாதையைப் போடவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் தூத்துக்குடியிலிருந்து திருவனந்தபுரத்திற்கும் பிராட்கேஜ் அமைப்பதைச் சுலபமாகச் செய்துவிடலாம், இதன்மூலம் நாட்டினுடைய வியாபாரம் சிறப்பாக இருக்கும். தூத்துக்குடியில் முன்பே விமானக் கூட்டம் இருந்திருக்கிறது. அருகிலே கயத்தாறு என்ற இடத்திலே விமான நிலையம் ஒன்று இருந்தது. அங்கே புதியதாக ஒரு விமான நிலையத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும். அல்லது விரிவுபடுத்த வேண்டும்.

தென் ஆற்காடு மாவட்டத்திலே நான்கு சர்க்கரை ஆலைகள் பெரிய ஆலைகள் இருக்கின்றன. அங்கே காகிதத் தொழிற்சாலை துவங்குவதற்கு எல்லாச்சாதகமான நிலைமைகளும் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. காகிதத் தொழிற்சாலை துவக்குவது மட்டுமல்ல, மாநிலத்திலே ஆங்காங்கு சர்க்கரை ஆலைகள் உண்டாக்கப் போகிறேமோ அதையும் கணக்கில் எடுத்து அப்படிப்பட்ட இடங்களில் காகிதத் தொழிற்சாலையும் தோற்றுவிக்க வேண்டும்.

ஸ்மால் ஸ்கேல் இண்டஸ்ட்ரீஸைப் பொறுத்தவரையில் அதுபற்றி தெளிவாக அறிக்கையிலே கொடுத்திருக்கிறார்கள். பெரும்பாலும் இவையெல்லாம் தரப்படுகின்ற வேலைகளை எதிர்பார்த்தே இயங்க வேண்டியிருக்கிறது. தேவைக்குப் போதுமான அளவிற்கு புதிய ஆர்டர்கள் கொடுத்தால்தான் தொழிற்கூடங்கள் இயங்க முடியும், இல்லாவிட்டால் இயங்க முடியாது என்ற நிலைமைதான் இருக்கிறது, அந்த நிலைமையை மாற்றியமைக்கவேண்டும். இந்தத் தொழிற்கூடங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்ட நேரத்திலே இருந்த நிலைமை வேறு, இப்பொழுதுள்ள சூழ்நிலை வேறு. எனவே சிறு தொழில்களைப் புதிய முறையிலே மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்படிப்பட்ட தொழிற்சாலைகளைப் பொறுத்த வரையிலும் வேறு ஒரு முறையிலே செயல்படுத்துவது நல்லது என்று நினைக்கிறேன்.

இன்றைய தினம் பெருமளவிலே எஞ்சினியரிங் படித்தவர்கள் பட்டதாரிகள் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். அதுமட்டுமல்ல, எஞ்சினியரிங் பட்டம், டிப்ளமா படித்தவர்கள் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். தொழில் நுட்பக் கல்விக்கு முன்னால் இருந்த ஆர்வமும், வேகமும் குறைந்துவிட்டது. இன்றைய தினம் படித்தவர்களுக்கு வேலை கிடைக்காததன் காரணமாக உள்ள ஏமாற்றமும் இதற்குக் காரணம் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த அரசைப் பொறுத்த வரையிலும் சில இடங்களிலே தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பித்து நடத்தி வருகின்ற தொழிற்சாலைகளை அந்த எஞ்சினியரிங் படித்தவர்களிடம் ஒப்படைப்பது நல்லது என்று நினைக்கிறேன். அப்படிச் செய்தால் எஞ்சினியர்கள் கூட்டுறவு முறையிலோ அல்லது ரிஜிஸ்ட்டர் கம்பெனியாகப் பதிவு செய்து கொண்டோ அப்படிப்பட்ட லாபத்தில் நடக்கக்கூடிய அரசாங்கத் தொழிற்சாலைகள் ஏற்று நடத்த முன்வந்தால் அவர்களிடம் அரசாங்கத் தொழிற்சாலைகள் ஏற்று நடத்த முன்வந்தால் அவர்களிடம் தொழிற்சாலைகளைத் துவங்குவதில் தப்பில்லை. புதியதாக முதலீடு அவர்கள் செய்து ஆரம்பிக்கலாமா அண்டாமா என்று யோசித்து ஆரம்பித்தால் லாபம் வருமா வராதா என்று தயங்கிய நிலையில் ஆரம்பித்தால் வரவேற்பு

[திரு. க. இராமமூர்த்தி]

[1970 மார்ச் 30]

இருக்கும் இரக்காதா என்ற எண்ணத்தில் இருப்பதால் தொழிற்சாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட முடியவில்லை. எனவே ஏற்கனவே நல்லமுறையிலே வரவேற்கப்பட்டிருக்கின்ற தொழிற்சாலைகளை அவர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு அரசு நல்ல முறையிலே புதிய தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பித்து நடத்துவது தொழில் தேசியமயக் கொள்கைக்கும் தொழில் வளர்ச்சிக்கும் உதவும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த நேரத்திலே புதிய ஒரு வரி விதிப்பைச் செய்திருக்கிறார்கள். டர்ன் ஓவர் பேரில் சர்சார்ஜ் விதித்திருக்கிறார்கள். இந்த வரி நம்முடைய தொழிற் கொள்கையை முறியடித்துவிடும். வியாபார ரீதியாகப் பார்க்கும்போது பொருள்களின் விலையை அண்டை மாநிலங்களில் தயாராகும் பொருள்களின் விலையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது நம்முடைய விலை கூடியிருக்கும் நிலைமை ஏற்படும்.

பல்புகளைத் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலைகளை அமைப்பதில் சிக்கல் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இதை மின்சார வாரியம் ஆரம்பிப்பதா அல்லது இண்டஸ்ட்ரீஸ் டிப்பார்ட்மெண்ட் ஆரம்பிப்பதா என்பதிலே இவ்விருக்குள்ளே உள்ள போட்டியில் இந்தத் தொழில் துவங்கப்படாத நிலையில் இருப்பதாக அறிகிறேன். இந்த நிலை மாற வேண்டும். இதை உடனடியாக அமைக்க வேண்டும். மின்சார வாரியம் மின்விசையைப் பெருக்கியிருக்கிறது. இங்கு மின்சாரப்பொருள்களைத் தயாரிக்கும் நிலைமை ஏற்படுமானால் அதற்கான மார்க்கெட் நம்முடைய மாநிலத்திலேயே இருந்தும் இன்னமும் அந்தத் தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிக்காமல் இருப்பது ஏமாற்றத்தைத் தருவதாக இருக்கிறது. அதை அமைப்பதன் மூலம் தமிழகத்தில் வேலை வாய்ப்பு ஏற்படும்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் நாங்கள் விட்டுச் சென்றதைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற அளவில் வரவேற்கிறேன் என்றாலும் கூட புதிய தொழில்களுக்கு ஆக்கமும், ஊக்கமும் காட்டவில்லை என்பதைச் சொல்லாது இருக்க முடியவில்லை. மாறி வருகின்ற சூழ்நிலைக்கேற்ப, புதிய சமுதாயத்திற்கு புதிய உலகத்திற்கு வழி காட்டுபவர்களாக அவர்கள் இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லி, தொழிற்துறையில் அதற்கான முன்னேற்றத்தைக் காண வேண்டுமென்று சொல்லி வெட்டுத் தீர்மானங்களை ஆதரித்து முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : தலைவர் அவர்களே, தொழிற் துறை மானியத்திலே சட்டமன்றத்திலே உள்ள பலத்தரப்பில் உள்ள அங்கத்தினர்கள் எல்லாம் நல்ல ஆலோசனைகளை, தமிழகத்தில் தொழில் வளம் பெருகவேண்டும், தொழில் வாய்ப்புகள் பெருக வேண்டும், வேலைவாய்ப்புகள் பெருகவேண்டும், வேலையில்லாத திண்டாட்டம் குறைய வேண்டும் என்ற எண்ணங்களை எல்லாம் சொன்னார்கள். அவர்களுக்கு முதலில் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். பல்வேறு துறைகளைப் பற்றி அவர்கள் சொன்ன கருத்துக்களை எல்லாம் நம்முடைய தொழிற் துறையினர், அதிலே பணியாற்றக்கூடிய அலுவலர்கள் கவனமாகக் குறிப்பெடுத்து குறைகளை எல்லாம் போக்கக்கூடிய முயற்சியை எடுப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. தமிழ்நாட்டுத் தொழில் வளத்தைப் பெருக்குவதற்காகத் தொழிற் துறையினர் மிக உயர்வதமான முறையில் ஆர்வத்தோடு பணியாற்றுகிறார்கள் என்பதை நான்

1970 மார்ச் 70]

பெருமையோடு எடுத்துச் சொல்லலாம். அவர்களுக்கெல்லாம் இந்த மன்றம் நன்றி செலுத்த கடமைப்பட்டுள்ளது. கனம் அங்கத்தினர்கள் கூறிய கருத்துக்களை எல்லாம் மேலும் கவனத்தில் எடுத்துக் கொண்டு தமிழகத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற திட்டங்களை அவர்கள் உருவாக்குவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது.

கடைசியாக, காங்கிரஸ் கட்சித் தரப்பில் பேசிய அங்கத்தினர் அவர்கள் இதுவரை அவர்கள் ஆற்றி வந்த பணியை நல்ல முறையில் நாங்கள் தொடர்ந்து ஆற்றுவதாகவும், இன்னும் நல்ல முறையில் புதிய தொழில்களைத் தொடங்க வேண்டுமென்றும் சொன்னார்கள். அவர்கள் மிக அமைதியாகச் சொன்னார்கள். ஒருவேளை கனம் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்குத் தொழிற்சாலை மானியத்திலே ஆர்வம் இல்லாது இருக்கிறாரோ என்று அவர் பேசியதில் இருந்து ஊகித்தேன். ஆனால் அப்படி இருக்காது என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கு உண்டு. சென்ற வருஷம் இருந்த காரம் இந்த வருஷம் இல்லை என்பதால் நானே ஊகித்துக் கொண்டேன்—இந்த ஆண்டு நடைபெற்றிருக்கும் அருமையான முயற்சிகளையும், திட்டங்களையும் பேசினால் வரவேற்றுப் பேச வேண்டியிருக்குமே என்று நினைத்ததால் அவர்கள் பேசாது விட்டு விட்டார்களோ என்று எனக்குத் தோன்றியது. இன்னும் புதிய முறையில் தொழில் வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட வேண்டுமென்ற கருத்தை அரசாங்கம் வரவேற்கிறது. இந்த முயற்சிகளில் கொஞ்சம் கூடப் பின்வாங்காது நடத்துவோம் என்பதை உறுதியோடு கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

தொழில் வளர்ச்சியைப் பொறுத்தவரை பொதுத் துறை, தனியார் துறை, கூட்டுறவுத் துறை, இரண்டும் சேர்ந்த கூட்டுத் துறை என்ற கொள்கைப் பிரச்சினைகள் நாட்டிலே இருக்கின்றன. நம்முடைய அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரை எல்லாத் துறைகளும் வளர வேண்டுமென்பதுதான் கொள்கை. அந்தக் கொள்கையின் அடிப்படையில் பல துறைகளும் வளர்ச்சியடைய ஆக்கபூர்வமான நல்ல உதவிகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று அரசாங்கம் முயற்சி எடுக்கிறது. தனியார் துறையே இருக்கக் கூடாது, எல்லாமே பொதுத் துறையில் இருக்க வேண்டுமென்பதைத் திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு எந்தக் காலத்திலும் ஒப்புக் கொண்டதில்லை. எல்லாத் துறைகளுக்கும் ஊக்கம் தர வேண்டுமென்பதுதான் ஜனநாயக ஆட்சி முறையில் தேவை என்று கருதுகிறோம்.

புதிதாக எடுக்கப்படக்கூடிய முயற்சிகளில் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பற்றி யெல்லாம் சொன்னார்கள். தாதுக்குடியில் 52 கோடி ரூபாயில் தொடங்க இருக்கின்ற உரத் தொழிற்சாலையை முழுக்க பொதுத் துறையிலேதான் தொடங்க வேண்டுமென்று கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அங்கத்தினர் சொன்னார். சுதந்திராக் கட்சி அங்கத்தினர் டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் 'இதைத் தொடங்கியிருக்கிறீர்களே, ஏராளமான முதலைப் போட்டிருக்கிறீர்களே, எந்த அளவுக்குக் கண்ட்ரோலை, கட்டுப்பாட்டைச் செலுத்தப் போகிறீர்கள்?' என்று கேட்டார்கள். எனக்கு அதிலே மகிழ்ச்சி. சுதந்திராக் கட்சி அங்கத்தினர் அவர்கள் அரசாங்கம் போடுகின்ற முதலுக்குத் தேவையான அளவுக்குத் தனியார் துறையில் கட்டுப்பாட்டை வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று வெளிப்படையாகச் சொன்னதில் மகிழ்ச்சி. அப்படிப்பட்ட முறைகளைத்தான் இந்த அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. முழுக்க முழுக்க

[திரு. செ. மாதவன்]

[1970 மார்ச் 20]

உரத் தொழிற்சாலை அரசுத் துறையில் நடைபெற வேண்டுமென்பதை இந்த அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இதிலே ஆழ்ந்து சிந்தித்த பிறகுதான் அந்த முடிவு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. 52 கோடி ரூபாயில் தொடங்கப்பட இருக்கக்கூடிய தொழிற்சாலையில் முழுவதும் நம்முடைய அரசாங்கமே பணம் போடாமல், இந்தத் துறையில் ஈடுபடக் கூடியவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்களையும் இணைத்துக் கொண்டு செயல்பட வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு அரசாங்கம் வந்தது. இதிலே நம்முடைய முதலையும் போட்டிருக்கக் கூடிய நிலையில் தனியார் துறையினர் இடையில் ஓடிவிட்டால் என்னாவது என்ற அருமையான கேள்வியை டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் கேட்டார்கள். அதற்காகத்தான் போர்டு ஆப் டைரக்டர்ஸ் குழுவில் அரசாங்கத்தின் சார்பில் இடம் கொடுத்திருக்கிறோம்; கூட்டுறவுத் துறையில் போடப்படுகின்ற பணத்திற்கு அவர்களுக்கு இடம் கொடுத்திருக்கிறோம்; தனியார் துறையில் நிபுணர்களுக்கு இடம் கொடுத்திருக்கிறோம்; தனியார் துறையில் முதல் போடக் கூடியவர்களுக்கு இடம் கொடுத்திருக்கிறோம். இவ்வளவு பேரும் இணைந்து இந்தத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்த முடியுமென்ற நம்பிக்கையோடு திட்டமிட்டிருக்கிறோம். இதிலே ஏதாவது தடையேற்படுமானால் உடனடியாக அரசாங்கமே இதிலே தலையிட்டு நடத்த முயற்சிக்கும் என்ற திட்டத்தின் அடிப்படையிலே தான் அரசாங்கம் இந்தத் திட்டத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. துத்துக்குடி உரத் தொழிற்சாலை ஏற்படுவதன் மூலம் அதைச் சுற்றி ஏராளமான உப தொழில்கள்-- பெட்ரோ கார்பென்கள், பெட்ரோ கெமிகல் கார்ப்பொன்கள் என்ற முறையில் வளருவதற்கும் நல்ல திட்டங்களைப் பற்றி அரசாங்கம் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

தொழிற் துறை, தனியார் துறை என்று சொல்லிக் கொண்டே நம்முடைய நாட்டில் தொழில் வளராமல் போய்விடுமோ என்ற அச்சத்தை அங்கத்தினர்கள் தெரிவித்தார்கள். அந்தக் கருத்தை நான் வரவேற்கிறேன். எந்தத் துறை என்ற சித்தாந்தப் போராட்டங்களினால் நம்முடைய நாட்டுக்குத் தொழில் வளம் வராது போய்விடக் கூடாது என்ற அச்சத்தையும் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ளுகிறோம். அதே சமயத்தில் நாட்டினுடைய சமுதாய அமைப்புக்கு, சமதர்ம எண்ணங்களுக்கு அடிப்படையாக அமைக்க வேண்டுமென்ற கருத்தை எல்லாத் தரப்பினரும் ஒத்துக் கொண்டார்கள். அந்த அமைப்பில் தனியார் துறை பெரும் ஆதிக்கத் துறையாக வளர்ந்து விடாமல் இருக்க வேண்டுமென்று என்ற கருத்தை இன்று நாட்டில் இருக்கும் பெரும்பாலானவர்கள் மென்றும் அப்படி ஏற்பட்டுவிடுமானால் அதனால் சமுதாய அமைப்பு சீர்கெட்டு விடும் என்ற கருத்தை இன்று நாட்டில் இருக்கும் பெரும்பாலானவர்கள் ஆதரிக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

அந்த முறையில் நம் அரசு ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற கொள்கை, தனியார் துறையும் அரசுத் துறையும் இணைந்து செயல்படவேண்டும். கூட்டுறவுத் துறையில் பல்வேறுபட்டவர்களை ஒன்றாகச் சேர்த்துத் தொடங்கவேண்டும். சிறு தொழில்கள் வளரவேண்டும். சிறு சிறு தொழில்களைத் தொடங்கக் கூடிய ஆற்றல் இல்லாதவர்களுக்குப் போதிய வாய்ப்புகளை அரசு கொடுக்கவேண்டும் என்ற தத்துவங்களை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். அந்த அடிப்படையில் இந்தத் தொழில் கொள்கை அரசு சார்பில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. தேசியமயமாக்கவேண்டுமென்ற கொள்கையை இங்கு சிலர் ரொன்னார்கள். கம்யூனிஸ்ட்

1970 மார்ச் 20]

[திரு. செ. மாதவன்]

கட்சிக் கொள்கையை இங்கு எடுத்துச் சொன்னார்கள். அது அவர்களுடைய கட்சிக் கொள்கை. எந்தக் காலத்திலும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக் கொள்கையை திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஏற்றுக்கொண்டதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் இருக்கிற சர்க்கரை ஆலைகளை எல்லாம் தேசியமயமாக்கவேண்டுமென்று காங்கிரஸ் கட்சித் தரப்பிலிருந்து ஒரு குரல் கேட்கப்பட்டது. நல்லவேளையாக அப்போது எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் இங்கு இல்லை. இருந்திருந்தால் என்ன சொல்லியிருப்பாரோ தெரியாது.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : அப்படி சர்க்கரை ஆலைகளை தேசியமயமாக்க வேண்டுமென்று சொல்பவர்களில் நானும் ஒருவன். எனக்கு சர்க்கரை ஆலை யோடு தொடர்பு இருந்தாலும் விவசாயிகளின் நன்மைக்காக அது தேசியமய மாக்கப்பட வேண்டும் என்ற என் கருத்தை நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : இவ்வளவு தைரியமாக சொல்ல முன்வந்தது பாராட்டுதற்குரிய செய்தியாகும். வேறு ஒரு இடத்தில் சர்க்கரை ஆலைகளை எல்லாம் தேசியமயமாக்கவேண்டுமென்று சொன்னபோது ஐயகோ, இந்த அரசாங்கத்தைக் கவிழ்ப்பதற்காக, இந்த வின்டிகேட் அரசாங்கத்தைக் கவிழ்ப்பதற்காக இப்படி ஒரு தத்துவத்தை மத்திய அரசு ஏற்றுக்கொள்கிறது, இப்படி ஒரு பயங்கரமான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த உருவாக்கி இருக்கிறது மத்திய அரசு என்று சொன்னதாக நினைவு. தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் இப்படி எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொல்ல முன்வந்தது பாராட்டத் தக்கது.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : அதை தேசம் பூராவிற்கும் பிரதம மந்திரி அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அங்கே ஒன்று, இங்கே ஒன்று என்று இருக்கக்கூடாது. நாட்டில் உள்ள எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கு தைரியம் கிடையாதே. பாராளுமன்றத்தில் உள்ள திராவிட முன்னேற்றக் கழக உறுப்பினர்கள் இதை வலியுறுத்துவார்கள் என்று தங்கள் மூலம் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : தமிழக அரசு சர்க்கரை ஆலைகளை தேசிய மயமாக்குவதை குற்றம் சொல்லவில்லை. ஆனால் இந்திய அரசு இந்தியா முழு மையமாகச் செய்தால்தான் இந்த அரசும் செய்யவேண்டுமென்ற ஆலோசனையைத் தந்திருக்கிறார்கள். நல்லவேளை இப்படி ஒரு பாதுகாப்பையும் அருமை யான கருத்தையும் சொன்னதற்காக என் பாராட்டுக்கள். தேசியமயமாக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையில் எங்களது கொள்கை, எல்லாத் தொழில்களையும் தேசியமயமாக்கினால்தான் நாட்டில் பொருளாதார வளர்ச்சி ஏற்பட முடியும், அப்போதுதான் பொருளாதார வளர்ச்சி அடையமுடியும் என்பதை நாங்கள் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. மாறாக, எந்தெந்தக் தொழில்களை கூட்டுறவுத் துறையில் அல்லது அரசுத் துறையில் தொடங்கினால் சமதர்ம சமுதாயத்தை உருவாக்க முடியுமோ அந்தத் தொழில்களை தேசியமயமாக்குவதில் இந்த அரசு அந்தக் கொள்கையை உருவாக்கும்போது தயக்கம் இல்லாமல் அதை ஏற்று நடத்தும் என்பதை சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

வெளிநாட்டு முதல் வேண்டுமா வேண்டாமா. இது ஒரு சித்தாந்தப் போராட்டம். ஒருபக்கம் வெளிநாட்டு உதவி இல்லாமல் புதுத் தொழிற்சாலைகளை புது "டெக்னிக்கல் நோ ஹௌ"வைப் பெற்றுக்கொண்டு தொடங்க

[1970 மார்ச் 20]

முடியாது என்று ஒரு வாதம் இருக்கிறது. ஆனால் வெளிநாட்டுக்காரர்கள் இந்த நாட்டை சந்தையாக்கிவிட்டால் இந்த நாட்டின் பொருளாதார வளம் சுரண்டிச் செல்லப்படும் என்ற வாதமும் இருக்கிறது. தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் திட்டவட்டமாக நாம் தெரிவித்திருக்கிறோம். இந்த அரசாங்கத்தோடு சேர்ந்து செய்வதற்கு, இங்குள்ள தனியார் துறையோடு சேர்ந்து செய்வதற்கு எந்த வெளிநாட்டுக்காரர்கள் வந்தாலும் இந்த நாட்டின் பொருளாதார நிலைக்கு குந்தகம் ஏற்படாத வகையில் கொள்கைகளை அல்லது திட்டங்களை வைத்து அவர்கள் ஒத்துழைப்போடு தொழில் வளர்ச்சிக்கு ஏற்பாடு செய்வோம் என்று உறுதி கூற விரும்புகிறேன். இந்த நாடு அந்த நாடு என்று பிரிப்பதற்கு நான் விரும்பவில்லை. பக்கத்திலுள்ள அரக்கோணத்தில் ரஷ்ய நாட்டு உதவியுடன் நடக்கிறது. ரஷ்ய நாட்டுக்காரர்களே, இந்த நாட்டின் பொருளாதாரத்தை சுரண்டி சென்று விட்டார்களே என்று சொல்ல மாட்டோம். எந்த அரசு உதவி செய்ய முன்வந்தாலும் அதை வரவேற்போம். ஹங்கேரி நாடு கம்யூனிஸ்ட் நாடு. அவர்கள் இங்கு கெமிக்கல் தொழிற்சாலைகள் தொடங்குவதற்குத் தயாராயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இங்கு வந்தார்கள். அவர்களிடம் நான் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். உங்கள் நாட்டில், பொதுவுடைமை சமுதாயத்தை உருவாக்கியிருக்கிற உங்கள் நாட்டில் தனியார் துறைக்கு உதவி செய்வதுண்டா என்று அந்தக் குழுத் தலைவர் அவர்களிடம் கேட்டேன். அவர்கள் தயக்கம் இல்லாது பதில் சொன்னார்கள். எங்கள் நாட்டு பொருளாதார வளர்ச்சிக்காக வெளி நாட்டு தனியார் துறையினர் உதவ முன்வருவார்களேயானால் அதை ஏற்றுக் கொள்வோம் என்று சொன்னார்.

எனக்கு கம்யூனிஸ்ட் தத்துவங்கள் அதிகமாகத் தெரியாது. ஒரு நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சியை மேம்படுத்த யார் உதவி செய்தாலும் நம்முடைய பொருளாதார வாழ்விற்கு குந்தகம் ஏற்படாத வகையில் நாம் அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்பதை அப்போது நான் உணர்ந்தேன். அதை இந்த அரசு தொடர்ந்து செய்யும் என்பதை இந்த சமயத்தில் தெரிவித்துக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அந்த பொருளாதார அடிப்படையில்தான் கொள்கைகளை வகுப்பதற்கு ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்.

இங்கு பேசிய ஒரு உறுப்பினர் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் புதுப்பித்துத் தொழிற்சாலைகள் தொடங்கப்பட வேண்டுமென்று தொகுதி மக்களுக்காக வாதாடினார்கள். அவர்கள் காட்டிய ஆர்வத்தை நான் மெத்தவும் பாராட்டுகிறேன். அவர்கள் காட்டிய ஆர்வத்திற்கு தகுந்தவாறு அந்தப் பக்கங்களில் வசதி இருக்கிறதா என்று சொல்வதற்கு சிறிது தயக்கமாக இருக்கிறது.

இராஜபாளையம் தொகுதி உறுப்பினர் அரசுச் சார்பில் சிறுசிறு தொழில்களை கிராமப்புறங்களில் தொடங்கக் கூடிய வகையில், ரூரல் இன்டஸ்ட்ரீஸ், தொடங்குவதற்கு இந்த அரசு அதிக உற்சாகம் எடுக்கவில்லை என்று சொன்னார்கள். எனக்குக்கூட அந்தச் சந்தேகம் உண்டு அந்த உறுப்பினர் மீது. இராஜபாளையத்திற்கு, அந்தப் பகுதிகளில் தொழில்கள் ஆரம்பிப்பதற்கான முயற்சிகளை எடுக்க வேண்டுமென்று சென்றிருந்தபோது உறுப்பினர் அவர்களை அங்கே காணோம். ஆனால் அங்கே ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் கூடியிருந்தார்கள். நான் சந்தேகப்பட்டேன். அந்த உறுப்பினர் அதில் ஆர்வம் இல்லாதிருக்கிறார்களோ என்ற சந்தேகம் ஏற்பட்டது. ஆனால் அது பொய், அது தவறு என்று அங்குள்ள

1970 மார்ச் 20]

[திரு. செ. மாதவன்]

வர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். நான் அங்கு செல்வதற்கு முதல் நாளே மிகுந்த ஆர்வத்தோடு அந்தப் பகுதி மக்களை ஒன்றாகத் திரட்டி ஏராளமான தொழில்கள் அந்தப் பகுதிகளில் தொடங்குவதற்கான பணியில் அவர்கள் பங்கு பெற்றுள்ளார்கள் என்ற செய்தியை நான் கேட்டபோது எனக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. சட்டமன்றத்தில் சொல்வதற்காக என்று சொன்னால் நான் கவலைப்படவில்லை. அவர்கள் தொழில்கள் ஏற்படுவதில் அக்கறை கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அறிய மகிழ்ச்சி. நம் நாட்டின் தேவைகள் ஏராளம். அதைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டும், இன்னும் முன்னேற்றம் அடையவேண்டும் என்ற கருத்தினை பின்னணியாகக் கொண்டுதான் சொல்லியிருக்க வேண்டும் அவர்கள். சில சமயங்களில் கொஞ்சம் கவையூட்டிச் சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காக எதிர்க்கட்சியில் இருப்பதால் இந்த அரசின் மீது குறை இருப்பதாகச் சொல்வது வாடிக்கை. நானும் அப்படிச் சொல்லியிருக்கிறேன், எதிர்தரப்பில் இருந்தபோது.

இந்த அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளில், திட்ட வளர்ச்சியில் சிறிதுகூட குறை இல்லை என்பதை நாடு உணருகிறது. உலகமே இன்று தமிழ்நாட்டை நோக்கி வருகிற காட்சியைப் பார்க்கிறோம். கடந்த ஒரு ஆண்டுகாலத்திற்குள்ளாக உலகத்திலுள்ள பல நாடுகளிலிருந்து அரசு சார்பில், தனியார் துறை சார்பில் ஏராளமான குழுக்கள் சென்னையை நோக்கி, தமிழ் நாட்டை நோக்கி வந்த வண்ணமிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எண்ணம் எல்லாம் தமிழ்நாடு நான் இந்திய துணைக் கண்டத்திலேயே தொழில்வளத்தைப் பெருக்குவதற்கான ஏற்ற இடம் என்று அவர்கள் உள்வம் கருதுகிறது. அதன் காரணத்தினால்தான் இங்கு வருகிறார்கள். இதற்கெல்லாம் காரணம் திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு என்று சொன்னால் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கோபப்படுவார்கள். ஆகவே நான் அப்படிச் கூடச் சொல்ல மாட்டேன். தமிழக மக்கள்மீது உலக மக்களுக்கு அப்படி ஒரு நம்பிக்கை. உலகத்தில் உள்ள பல நாட்டு மக்களுக்கு, நம் நாட்டிலுள்ள பல பகுதி மக்களுக்கு அப்படி ஒரு நம்பிக்கை. அதை வளர்க்கவும், தொழில் வளத்தைப் பெருக்கவும் பல்வேறு அரசியல் கட்சிகளும் முன்வரவேண்டும். இப்படி நாம் எடுக்கிற முயற்சிகளில் சில தவறுகள் ஏற்படலாம்.

அரக்கோணத்தில் ஏன் இவ்வளவு காலதாமதம் என்று முன்னாள் அமைச்சர் புவராகன் அவர்கள் கேட்டார்கள். நான் பொறுப்பேற்றவுடன், இந்த கால தாமதத்திற்குக் காரணம் என்ன என்று ஆராய்ந்து பார்த்தேன். புள்ளி விவரங்களைச் சேகரித்துப் பார்த்தேன். அவர்கள் சொன்ன காரணத்தை, அவர்கள் சொன்ன கருத்தைச் சொன்னால் கோபித்துக்கொள்வார்கள் என்று சொல்ல விரும்பாமல் விட்டு விடவில்லை. அதற்கு மாறாக அவர்களுடைய உதவி கிடைக்கும் என்ற காரணத்தினால் அதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். கிட்டத்தட்ட 90 சதவிகிதம் இயந்திரங்கள் நமக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டன. நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் ரஷ்யா நாட்டிலிருந்து வந்து வேலை செய்கிறார்கள். காலதாமதம் எல்லாம் கட்டடம் கட்டுவதற்கு இரும்பு கிடைக்கவில்லை. இரும்பு கிடைப்பதில் மத்திய அரசினிடம் போதுமான இரும்பு இல்லை. இரும்பு இருக்கிறதா, மனித இருக்கிறதா என்ற சந்தேகமும் இருக்கிறது. இதைத் தவிர அந்த அரக்கோணம் தொழிற்சாலையைத் தொடங்குவதில் தயக்கம் காட்டுவதற்கு வேறு காரணம் இல்லை. விரைவாக அதைத் தொடங்க வேண்டும் என்பதில் முயற்சிகள் எடுத்துவருகிறோம். அதிகாரிகள் எல்லாம் சென்றார்கள்.

[திரு. செ. மாதவன்]

[1970 மார்ச் 20]

நான் கூடச் சென்றேன் டெல்லிக்கு. அப்படி அடிக்கடி செல்லவேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலைமை மாநில அரசுகளுக்கு. அங்கு சென்று வேறு யாருக்குக் கொடுக்காவிட்டாலும் அரசுத் துறையில் தொடங்க இருக்கிற தொழிற்சாலைகளுக்காவது கொடுக்கக்கூடாதா என்று வாதாடினேன். நமக்கு வேண்டியது 2400 டன். இது மிக மிகக் குறைவாகும். கொடுத்தது 1600 டன் அளவில்தான் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் அதிகம் கொடுக்கவேண்டுமென்று அதற்கான முயற்சிகள் எடுத்து வருகிறோம். அதில் வெற்றி பெற்றால் நிச்சயம் அந்தத் தொழிற்சாலை விரைவில் உற்பத்தியைத் தொடங்கும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது.

பி.ப.
1-30

ஆனால் இப்படி பல கோடி ரூபாயிலே தொழிற்சாலையைத் தொடங்குகிறீர்களே, அதற்கு மூலப் பொருள்கள், ஸ்கிராப், கிடைக்கிறதா என்று ஆராய்ந்திருக்கிறா என்று டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் கேட்டார்கள். இதை அவர் எங்களுக்கு சுட்டிக்காட்டியதிலே எனக்கு மகிழ்ச்சி. ஆனால் அதிலேகூட நாங்களும் சும்மா இருந்துவிடவில்லை. எங்கெல்லாம் ஸ்கிராப், தள்ளப்பட்ட இரும்புப் பொருள்கள், கிடைக்கின்றனவோ அதையெல்லாம் பெறுவதற்கு பெரு முயற்சி எடுக்கின்றோம். ஸ்கிராப்பை வெளிநாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்வதை முழுமையாக, எந்தப் பெயரிலே மறைமுகமாக அனுப்பினாலும் அதைத் தடை செய்யவேண்டும் என்ற கருத்தை மத்திய அரசாங்கத்திடத்திலே வலியுறுத்தி வருகின்றோம். நமக்கு மூலப் பொருளை பெரிய அளவிலே கொடுக்கக்கூடியது ரயில்வே துறைதான். இந்த ரயில்வே துறையோடு தொடர்ந்து பேச்சு வார்த்தை நடத்தி அவர்களுக்கு கிடைக்கிற பெரும் பகுதி ஸ்கிராப்பை நம்முடைய அரசு தொடங்கி நடத்த இருக்கின்ற இந்த அரசுகோணம் தொழிற்சாலைக்கு தரவேண்டும் என்று வலியுறுத்தி வருகின்றோம். நமது கனம் அங்கத்தினர்களெல்லாம் எடுத்துச் சொன்ன கவலையான உணர்ச்சிகளை மத்திய அரசாங்கம் மதித்து ஸ்கிராப்பை வெளிநாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்வதை முழுக்க முழுக்க தடுக்கட்டும். ரயில்வே துறை போன்ற பொதுத்துறையிலே கிடைக்கக்கூடிய ஸ்கிராப்பையெல்லாம் இந்தத் தொழிற்சாலைக்கு கொடுப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. இப்படியெல்லாம் இரும்பு இல்லாத காரணத்தால் தொழிற்சாலை தொடங்க முடியாத சூழ்நிலையை, கவலையைத் தெரிவித்தார்கள். அதற்கான காரணங்களை இங்கே எடுத்துச் சொன்னேன்.

இவ்வளவையும் சொன்னதற்குப் பின்னாலே நமது மாண்புமிகு பூவராகன் அவர்கள் சேலத்து உருக்காலை வேண்டுமா என்ற சந்தேகத்தைக் கிளப்பினார்கள். முன்னாலே பீடிகை போட்டார்கள். சேலத்துக்கும் கொடுக்கப் போகிறார்கள்; மூன்று மாநிலங்களுக்கும் கொடுக்கப்போகிறார்கள் என்று பீடிகை போட்டு தமிழ்நாட்டு மக்களிடத்திலே தகுந்த முறையிலே நடந்து கொண்டு, கடைசியிலே இந்தத் தொழிற்சாலையை பொருளாதார அளவுக்கு லாபம் தரக்கூடிய அளவிலே நடத்த முடியுமா என்ற சந்தேகத்தை 5 ஆண்டுகள் இங்கே அமைச்சரவையிலே பணியாற்றி, அந்த அமைச்சரவையின் சார்பிலே நாங்கள் கேள்விக் கணைகளைத் தொடுத்தபோதெல்லாம், சேலத்துக்கு உருக்காலை கொண்டுவராவிட்டால் நாங்களே தொடங்குவோம் என்றெல்லாம் சொல்லிவிட்டு இன்றைக்கு அது வேண்டுமா, சரியாக நடக்கும்மா என்று கூறுவது ஒருவேளை இதிலேதான் சேர்ந்திருக்கிற கட்சி மத்திய அரசினால் இருக்கிறது என்றால், இவ்விடம் மூன்றாம் கட்டம் எதாவது போராட்டம்

1970 மார்ச் 20]

[திரு. செ. மாதவன்]

தைத் தொடங்கிவிட்டால் அவர்களுக்கு சங்கடமான நிலைமை ஏற்பட்டு விடும், ஆகவே இப்படி ஒரு கருத்தை சொல்லிவைப்போம் என்று சொல்லி இருக்கலாம். நான் அதைக் குறித்து வருத்தப்படவில்லை. ஆனால் இப்படிச் சொன்ன காரணத்தாலே இதே காரணத்தைச் சொல்லி வாதாடி வருகின்றார்கள் வடநாட்டிலே சில பேர், அவர்கள் இதைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு, பார்த்திருக்கிறார்கள், தமிழ்நாட்டுத் தலைவர்கள் சேலத்து உருக்காலை பொருளாதார அளவுக்கு எக்கனாமிகல் பிராபிட் கிடைக்கக்கூடிய அளவுக்கு நடத்த முடியாது என்ற கருத்தை தமிழ்நாட்டு சட்ட மன்றத்திலே சொல்லிவிட்டார்களே, இனிமேல் இதற்காக வாதாடுவதற்கு தமிழ்நாட்டு அரசாங்கத்துக்கு என்ன யோக்கியதை இருக்கிறது என்று கேட்டுவிடுவார்களோ என்ற அச்சத்தால் தான் இந்தக் கருத்தைச் சொன்னேன். ஆனால் நிச்சயம் இப்படியெல்லாம் இந்தச் சட்ட மன்றத்திலே சொன்னாலும் நமது கனம் அங்கத்தினர் பூவராகன் அவர்கள் டெல்லிக்கு செல்லும் வாய்ப்பு கிடைக்கும்போதெல்லாம், நான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால் சேலத்துக்கு உருக்காலை கொண்டு வருவேன் என்று சொல்கிறவர்களை யெல்லாம் பயன்படுத்திக்கொண்டு நிச்சயம் அங்கே இந்தத் தொழிற்சாலையை வாங்கித் தருவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. தமிழ்நாட்டுக்கு விரோதமாக அவர்கள் சொல்லி இருக்கமாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கை உண்டு. ஆனால் இப்போது அந்தக் கருத்தைச் சொன்னது மறைமுகமாக மக்கள் கருதுவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும், நிச்சயம் அப்படிச் சொல்லி இருக்கமாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கையைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்: ஒரு விளக்கம் வேண்டும். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால் கிடைக்கும். தேர்ந்தெடுக்கப்படாவிட்டால் ஒரு சமயம் கிடைக்காமல் போய்விடுமோ?

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: அவர்களைக் கேட்கவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறார்கள். இவர்கள் கேட்பதற்காகத்தான் இதைச் சொன்னேன். ஆனால் இந்த அரசு யாரையும் நம்பிக்கொண்டிருக்கவில்லை. தமிழ்நாட்டு மக்களை நம்பி இருக்கிறது. தமிழ்நாட்டு அரசு சேலத்து உருக்காலை போன்ற பல உருக்காலைகளை பெற்றுத் தரும் என்ற உணர்ச்சியோடு இருக்கிறது. ஆனால் போகாவிட்டால் வராதா என்று எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சந்தேகம் கேட்டார்கள். வரவேண்டும் என்று எழுச்சிதான் கொண்டாடச் சொன்னபோது தாங்கச் சொன்னார்கள். அப்படித் தாங்கச் சொன்னவர்களும் தமிழ்நாட்டிலே இருக்கிறார்கள்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்: சபாநாயகர் அவர்களே, தாங்கச் சொன்னார்கள் என்றால் வேண்டாம் என்று பொருள் அல்ல. சிலபேர் யோகத்திலே இருந்து வருவதற்கும் இருக்கலாம் அல்லவா. தாங்குவது என்றால் சிலபேர் இப்படிச் செய்வார்கள். சிலபேர் அப்படி இருந்து வருவதற்காக யோகம் செய்யும்படியான நிலையிலே இருப்பார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: இருபது ஆண்டுகால ஆட்சிக்குப் பின்னாலே, 1967-க்குப் பின்னாலே யோகந்தான் செய்துவருகிறார்கள். (சிரிப்பு). இந்த நாட்டு மக்களுக்கு திட்டங்களைத் தீட்டுவதையெல்லாம் எங்களுக்கு பொறுப்பாகக் கொடுத்துவிட்டு அவர்கள் யோகம் செய்கிறார்கள். தொடர்ந்து

[1970 மார்ச் 20]

தவம் இருக்கட்டும். பல ஆண்டுகள் தவம் இருக்கட்டும். அவர்கள் தவத்தின் பலனாக நாங்கள் சென்று இந்தத் தொழிற்சாலைகளைப் பெற்றுத் தருவோம் என்பதையும் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் சேலத்து உருக்காலையைப் பொறுத்த அளவுக்கு தமிழ்நாடு முழுவதும் ஒரே கருத்தைச் சொல்ல வேண்டும் என்று வற்புறுத்துவதற்காகத் தான் கோட்டிக்கு காண்பிக்கிறேன். பல ஆண்டுகள் தொழில் துறை அமைச்சராக இருந்த திரு. வெங்கட்ராமன் அவர்கள் மிகுந்த முயற்சி எடுத்து ஏராளமான புள்ளிவிவரங்களை சேகரித்து, எதிர் வாதங்களை முறியடித்து தொழிற்சாலை தொடங்கினால்தான் தமிழ்நாட்டுக்கு வளம் கூடும் என்பதை எடுத்துக் காட்டினார்கள். நாங்கள் எதிர் தரப்பிலே இருந்தபோது செல்வாக்கு பெற்றவர்களும், பின்னணியிலே இருந்து எதைச் செய்யச் சொன்னாலும் செய்கிறோம் என்று அன்று சொன்னவர்கள் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களுடன் சேர்ந்து சொல்வார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. ஆனால் இதைச் செய்வதிலே ஒரு பொருளாதாரக் கொள்கையை சிலபேர் வலியுறுத்தி வருகிறார்கள் வடபுலத்திலே. அதற்கும் நாம் துணைபோய்விடக்கூடாது. சில மாநிலங்களிலே குறிப்பிட்ட இடங்களிலே ஏராளமான இரும்புக் கனிப் பொருட்கள் கிடைக்கின்ற காரணத்தால் அங்கேதான் உருக்குத் தொழிற்சாலை அமையவேண்டும், சிறிய சிறிய அளவிலே கிடைக்கிற தென் மாநிலங்களிலே பொருளாதார அளவுக்கு இதை நடத்த முடியாது என்ற வாதத்தை நிபுணர்கள் என்ற போர்வையிலே சிலபேர் சொல்லி வருகிறார்கள். அவர்களுடைய வாதத்திற்கு நாம் துணைபோய்விடக்கூடாது. நம்முடைய அரசாங்கத்தின் சார்பிலே நாங்கள் எடுத்துவைத்தோம் சில வாதங்களை. உண்மைதான். ஓரளவிற்கு பெரும் அளவிலே இரும்புக் கனிகள் கிடைக்கக் கூடிய இடத்திலே தொழிற்சாலை அமைவது நியாயந்தான் என்றாலும் நாட்டிலுடைய பொருளாதார வளர்ச்சி சமமான முறையிலே எல்லாப் பகுதியிலேயும் வளரவேண்டும். தொழில் வாய்ப்புகள் பெருகுவதற்கு சிறிய அளவிலே கிடைத்தாலும் அதைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தை நாங்கள் வலியுறுத்தி வருகிறோம். ஆகவேதான் சேலத்து உருக்காலை கிடைத்துவிட்டால், சேலம் மாவட்டத்தில் இந்தத் தொழிற்சாலை அடிப்படையிலே பல உப தொழில்கள் ஏற்பட மிகுந்த வாய்ப்பு இருக்கிறது. அதற்காக ஊட்டத்திட்ட 7,000 ஏக்கரா நிலங்களை தமிழ்நாட்டு விவசாயிகள் தந்திருக்கிறார்கள். அந்த அடிப்படையிலேதான் தொழிற்சாலை தொடங்குகிறது. இதை நமது கொடூர அவர்கள் என்னிடத்திலே கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் இதற்கு வெட்டுத் தீர்மானம் கொடுத்திருக்கிறேன். எப்படியாவது உருக்காலை வரும் என்று அறிவித்துவிடுங்கள் என்கிறார்கள். அவர்கள் கொடுத்த வெட்டுத் தீர்மானத்திலே வரும் என்று அறிவிப்பதிலே எனக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி. ஆனால் அறிவிக்கின்ற அதிகாரம் தொலைதூரத்திலே மத்திய ஆட்சியிலே இருக்கிறது. அவர்கள் எங்களுக்குச் சுட்டிக்காணித்து இருப்பதெல்லாம் மிக விரைவாக சேலத்துக்கு உருக்காலை வரும். அதற்கான முயற்சிகளிலே நீங்கள் ஈடுபடுங்கள். அதைக் குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் சேலத்து உருக்காலைக்கு பச்சைக் கொடி காட்டிவிட்டேன், தொடர்ந்து நடக்கட்டும் உங்கள் வேலை என்கிறார்கள். அந்தப் பச்சைக் கொடியை நம்பி நாங்கள் இன்றைக்கு வேலை தொடங்கிவிட்டோம். நாங்கள் எடுக்கக் கூடிய முயற்சிகளுக்கு இந்த ஆண்டு பணம் ஒதுக்கி அதன் வேலையும் தொடங்கிவிட்டது. ஒரேவேளை பச்சைக் கொடி காட்டிய அமைச்சர்

1970 மார்ச் 20]

[திரு. செ. மாதவன்]

இன்றைக்கு வெளியே சென்றுவிட்டார்களே என்ற அச்சம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்கு ஏற்படலாம். ஆனால் நிச்சயம் வரும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆகவே, அதற்குரிய நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே நமது மாநிலத்திற்குத் தருவார்கள் என்ற நம்பிக்கையும், பிற. மாநிலங்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடாது என்ற கொள்கை எங்களுக்கு இல்லை என்பதையும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே தெளிவாகச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

நமது மாநிலத்தின் தொழில் வளர்ச்சியைப்பற்றி எல்லோரும் அக்கறை காட்டினார்கள். ஆனால் போடக்கூடிய முதல், கேபிடல் எக்ஸ்பெண்டிச்சர் குறைந்தாது வருகிறது, ஒதுக்கப்பட்ட பணமும் செலவழிக்கப்படவில்லை என்று குறையாகச் சொன்னார்கள். அதை வளர்க்கவேண்டும், அதிகப் பணம் ஒதுக்க வேண்டும் என்பதிலே எனக்கு ஒத்த கருத்து உண்டு. ஆனால் அரசாங்கத்தின் சார்பிலே அமைத்தால்தான் தொழில் வளர்ச்சி, இல்லாவிட்டால் தொழில் வளர்ச்சி இல்லை என்ற வாதத்திலே சொல்வார்களேயானால், அப்படிச் சொல்ல மாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன், அப்படிச் சொல்வார்களேயானால், அதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை. இந்த ஆட்சி பொறுப்பேற்ற தற்குப் பின்னாலே, நமது மாநிலத்திற்குத் கிடைத்திருக்கக்கூடிய அனுமதி, லைசென்ஸ் 38. இதனுடைய முதலீடு 28 கோடி ரூபாய். அனுமதி கொடுப்ப தற்கு, லைசென்சுக்கு முன்பாக ஆரம்பிக்கப்பட்டதிலே கொடுக்கக்கூடிய அனுமதி, லெட்டர் ஆஃப் இன்டென்ட், மூன்று ஆண்டு காலத்திலே 39, அதற்கு போடப்பட்டிருக்கக்கூடிய முதல் 81 கோடி ரூபாய். ஆனால் இந்தனையும் அரசு தரப்பிலே மட்டுமல்ல, எல்லாத் தரப்பிலேயும் போடுகின்ற காரணத்தாலே, அரசாங்கத்தினுடைய அறிக்கையிலே அதிகம் ஒதுக்கா விட்டால் தொழில் வளர்ச்சி இல்லை என்று வாதம் அவ்வளவு சரியில்லை என்று மட்டும் நான் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

சில தொழில்கள் வளர்க்கப்படவேண்டும் என்ற கருத்தை எல்லோருமே மிக அழகாக வலியுறுத்தினார்கள். பெரிய தொழில்களிலேகூட 1968-69-லே பொதுத் துறையிலே (பப்ளிக் லிமிடெட் கம்பெனிஸ்), தனியார் துறையிலே (பிரைவேட் லிமிடெட் கம்பெனிஸ்) 99 கம்பெனிகள் நமது மாநிலத்திலே பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அதனுடைய மொத்த முதல் 4½ கோடி ரூபாய்வரை போட்டிருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் பார்க்கும்பொழுது, ஏராளமான முதல் தமிழ்நாட்டை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறது என்பது தெரிகிறது. அப்படி வந்ததாலே தமிழ்நாட்டு மக்கள் பயனடைகிறார்கள். சிறுதொழில் வளர்ச்சி இல்லாமைதான் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்திற்குக் காரணம் என்ற அருமையான கருத்தை அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். அதை நான் முழுக்க முழுக்க ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். ஜப்பானிய நாட்டை எடுத்துப் பார்த்தால், அது தொழில் வளம் மிகுந்த நாடு, அந்நாடு உலகச் சந்தையில் பெரும்பகுதியை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கும் நாடு. அந்த தொழில் வளர்ச்சியில் ஜப்பானிய நிபுணர்கள் எதிர்பார்க்கும் நிலையைப் பார்த்துக் கொள்ளும். அங்கு 93.4 சத விதிகம் தொழில் வளர்ச்சியை சிறு தொழில் வளர்ச்சி யாகவே உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். அதை நாம் பின்னணியாகக் கொண்டு நம்முடைய நாடு முழுவதும் சிறுதொழில் வளர்க்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஒழிக்கப்பட வேண்டுமென்பதிலே நம்முடைய அரசாங்கம் மிகுந்த அக்கறை காட்டுகிறது. அதை எப்படிச் செய்ய முடியும் என்பதிலே நம்முடைய சிந்தையெல்லாம் சென்று கொண்டிருக்கிறது.

[திரு. செ. மாதவன்]

[1970 மார்ச் 20]

ஆனால் இங்கு அருமையான கருத்தை திரு. பூவராகன் அவர்கள் மிகவும் அழகாகச் சொன்னார்கள். தொழில் செய்யத் தயாராக இருக்கிறார்கள், ஆனால் அதற்குத் தேவையான மூலப் பொருள் எங்கே என்று தேடுகிறார்கள். மூலப்பொருள் கிடைத்துவிடுகிறது என்று சொன்னால், உற்பத்தி செய்த பொருள்களை எங்கே விற்பது என்ற பிரச்சினை ஏற்படுகிறது. அப்படி விற்பனை செய்வதற்கும் சந்தை கண்டு பிடிக்கிறோம் என்று சொன்னாலும், உற்பத்தி தொடங்க, ஏராளமாக அதிகப்படுத்த வேண்டிய நிபுணத்துவத்தை யார் கொடுக்கப்போகிறார்கள் என்ற கவலையிலே சிறுதொழில் வளர்ச்சி நம்முடைய நாட்டிலே குன்றி இருக்கிறது. இதை எப்படியாவது தவிர்க்க வேண்டும், இதற்கு வழி காட்ட வேண்டுமென்று, நம்முடைய அரசு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னாலே ஒரு திட்டத்தை ஒப்புக்கொண்டு, கிட்டத்தட்ட இரண்டு கோடி ரூபாய் முதலீடு போட்டு சிறுதொழில் வளர்ச்சி வாரியம் ஒன்றை அமைக்க முடிவுக்கு வந்திருக்கிறது. அதிலே தனியார் துறையும், அரசுத் துறையும் இணையலாம் என்ற கருத்தும் சொல்லப்படுகிறது. அரசுத் துறையில் எல்லா உதவிகளும் செய்யப்படும், தொழில் தொடங்கத் தயாராக இருப்பவர்களுக்கு ஆலோசனை சொல்லப்படும், நிதி உதவியும் தரப்படும், தேவையான மூலப்பொருட்களை இந்த நாட்டின் பல பாகங்களிலிருந்தும், வெளிநாட்டிலிருந்தும் இறக்குமதி செய்ய இந்த வாரியம் பொறுப்பேற்கும், உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருட்களை வெளிநாட்டுச் சந்தையிலும், இந்த நாட்டின் மற்ற மாநிலச் சந்தைகளிலும் விற்பனை செய்ய அந்த வாரியம் பொறுப்பு ஏற்கப் போகிறது என்பதை நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்தச் சிறுதொழில் வளர்ச்சி வாரியம் எந்த அளவுக்குச் செயல்பட முற்படுகிறதோ அந்த அளவுக்கு தமிழ்நாட்டிலே வேலையில்லாத திண்டாட்டம் குறைந்து, தொழில் வளர்ச்சி பெருகும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது.

திரு. பூவராகன் அவர்கள் கேட்டார்கள், டால்மியாபுரத்தில் ஏன் இன்னும் தொடங்கவில்லை என்று கேட்டார்கள். தவறான தகவலை யாரோ அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்று கருதுகிறேன்.

திரு. கோ. பூவராகன் : ஏன் தொடங்கவில்லை என்று கேட்கவில்லை. வேலை சிக்கிரம் முடியவில்லை என்று சொன்னேன். மூன்று ஆண்டுகளாகியும், 1967-ஆம் ஆண்டு, 1968-ஆம் ஆண்டு, 1969-ஆம் ஆண்டும் ஆகியும் இந்த மூன்று ஆண்டுகளிலேயும் முடிவுபெறாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்றுதான் கேட்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : மீண்டும் அதைத்தான் சொல்லுகிறார்கள். பல மாதங்களுக்கு முன்னால் அது ஒடிக்கொண்டிருப்பதை நான் பார்த்தேன். எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. அந்தத் தொழிற்சாலைகூட சிமெண்ட் உற்பத்திக்காகத் தொடங்கப்படவில்லை. சிமெண்ட் உற்பத்திக்குத் தேவையான இயந்திரங்கள், மூலப்பொருள்களைக் கொண்டு ஆராய்ச்சி நடத்தி, அதில் தமிழ்நாடு நிபுணர்கள் மிகச் சிறந்த வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள். பல நாட்டு அதிபர்களெல்லாம் எங்களுக்குத் தாருங்கள் என்று கேட்கிறார்கள். இந்தோனேசிய நாட்டுக்குக்கூட நாம் கொண்டுபோய் பயிற்றுவித்துக் கொடுக்கப்போகிறோம். அதனால் பெரும் லாபம் வரப்போகிறது என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

1970 மார்ச் 20]

[திரு. செ. மாதவன்]

இந்தத் தொழில் வளர்ச்சி தமிழ்நாட்டில் ஏற்படுவதற்கு என்னென்ன செய்ய வேண்டுமென்று அங்கத்தினர்கள் கேட்டார்கள். அது முக்கியமான பிரச்சனை. மூலப்பொருள்கள் ஏராளமாக இல்லை தமிழ்நாட்டிலே. அப்படியில்லாத பொருளுக்காக நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்ற அந்த ஆராய்ச்சியிலே நாம் ஈடுபட்டாக வேண்டும். அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த வரையில் பெருமுயற்சி எடுக்கிறது. இன்றைக்கு நம் முன் இருப்பதெல்லாம், இராசயனத் தொழிற்சாலை எங்கே, மருந்து தொழிற்சாலை எங்கே என்று கேட்டால் தமிழகத்தில் அது மிகமிகக் குறைவு. அந்த நிலைமையை மாற்றிக் கொண்டுவர நாம் முயற்சியெடுத்திருக்கிறோம். அண்மையிலே அதற்காக ஒரு பெரிய மாநாடு கூட்டப்பட்டது. பல பகுதிகளிலிருந்தும் ஏராளமாக நிபுணர்கள் வந்து, பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகள் தொடங்க, ஆராய்ந்து எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதனுடைய அடிப்படையிலே, கெமிகல் தொழிற்சாலை, மருந்து தொழிற்சாலை தமிழ் நாட்டிலே வரும் என்று நம்பிக்கை இருக்கிறது. சென்னைக்குப் பக்கத்தில் பெட்ரோ-கெமிகல் காம்ப்ளெக்ஸ் புதிய முறையிலே உருவாக்க அரசாங்கம் முனைந்து, நிபுணர்கள் ஆராய்ந்து, கிட்டத்தட்ட 2 கோடி ரூபாய் அளவில் பெரும் தொழிற்சாலையைச் சென்னைக்குப் பக்கத்திலே தொடங்க வாய்ப்பிருக்கிறது என்பதை நாம் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறோம். சேலம் பக்கத்திலே உள்ள நிலைமை பற்றி ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறேன்.

அரக்கோணத்தில் ஸ்டெயின்லெஸ் ஸ்டீல் தொழிற்சாலையைக் கிட்டத்தட்ட 50 கோடி ரூபாய் அளவில் உருவாக்க முயற்சி செய்யப்படுகிறது.

கடல் வளத்திலுள்ள உப்பின் அடிப்படையிலே சாஸ்ட் பேஸ்ட் இன்டஸ்ட்ரீஸ் ஏராளமாகக் கொண்டுவர அந்த முயற்சிகளை அரசாங்கம் எடுத்து வருகிறது. இதுபோன்ற முயற்சிகளெல்லாம் வெற்றிபெற வேண்டுமென்பதால், புதிய புதிய முயற்சிகளை நிபுணர்களின் துணையோடு செய்து வருகிறோம் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

டெக்ஸ்டைல் கார்ப்பொரேஷனைப்பற்றி நண்பர்கள் சொன்னார்கள். நூற்பாலைகள் மூடப்பட்டுவிட்டன, ஒன்றுமே செய்யவில்லை என்று கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னால் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்பொழுது, செய்தது போதுமா என்று கேட்கிறார்கள். அந்த அளவுக்குச் சொன்னதற்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன். எங்கள் அரசாங்கத்தின் கொள்கையைத் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறோம். மூடப்பட்ட ஆலைகளை யெல்லாம் அரசாங்கம் எடுத்து நடத்தவேண்டுமென்ற கொள்கையை நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. மூடப்பட்ட எந்தத் தொழிற்சாலையும், லாபத்தோடு அல்லது லாபமில்லாவிட்டாலும் நஷ்டமில்லாமல் நடந்ததோ அதைத்தான் நாங்கள் எடுத்து நடத்துவோம் என்பதுதான் எங்கள் கொள்கை. இதிலே வெற்றியும் பெற்றிருக்கிறோம். மூடப்பட்ட 29 தொழிற்சாலைகளில் 15 தொழிற்சாலைகள் அரசாங்கத்தின் சார்பிலும், அரசாங்கத்தின் உதவியைக் கொண்டும் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மேற்கொண்டு இரண்டு தொழிற்சாலைகள் விரைவில் தொடங்கிவிடலாம். ஒரு தொழிற்சாலை தனியார் மூலம் விரைவிலே தொடங்கவிருக்கிறது என்று செய்தியை நான் இங்கே தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன். அவர்களுக்குக்

[திரு. செ. மாதவன்]

[1970 மார்ச் 20]

கொடுக்கும் கூலி குறையலாமா என்று கேட்டார்கள். முன்புகூட அது குறைக்கப்பட்டது. இப்பொழுதும் நான் பதில் கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அரசாங்கத்தின் தரப்பிலே தொடங்கினால் எந்தச் சலுகையும் கிடையாது, தொழிலாளர்களின் சார்பில் தொடங்கினால் தருவதற்கு உறுதி தருகிறோம். இப்பொழுதுகூட எந்தவிதமான கட்டாயமும் செய்யவில்லை, இலாப நஷ்டமில்லாமல் இருக்கும் நேரத்தில் ஒத்துழைப்பு தாருங்கள், பஞ்சப்படியைக் குறைத்துக் கொள்ளுங்கள், ஆண்டு முடிந்தவுடன் லாபம் காட்டினால் கொடுக்கப்படாத பஞ்சப்படியையும் திருப்பித் தருகிறோம் என்று அறிவிப்பு கொடுத்த பிறகு தொழிற்சாலை தொடங்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களின் உணர்வுகளைத் துண்டிவிடுவது மட்டும் கடமையல்ல, அரசாங்கத்திற்குத் துணை இருக்கும் கடமையும் உண்டு, அதற்கு மக்கள் பிரதிநிதிகள் ஒத்துழைப்பு தருவார்கள் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது.

இப்படியெல்லாம் முயற்சியெடுக்கிறீர்களே, தொழில் வளம் ஏற்பட்டதா என்று பல அங்கத்தினர்கள் உற்சாகத்தோடு கேட்டார்கள். அதைப் பற்றி நாம் சிந்திக்க வேண்டும். ஏராளமான தொழில்கள் தொடங்கினாலும், தொழில் வளம் பெருகவேண்டும், தொழில் வாய்ப்பு பெருக வேண்டும் என்று ஒவ்வொருவரும் சொல்லுகிறோம். ஆனால் முயற்சிகள் எடுக்கும்பொழுது எங்கு செல்ல வேண்டியதாயிருக்கிறது, டெல்லிக்குச் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. கனம் அங்கத்தினர் திரு. இராமமூர்த்தி அவர்கள் கேட்டார்கள், மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து ஒரு தொழிற்சாலைகூட இந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசிலே தொடங்கப்படவில்லைபே என்று கேட்டார்கள். வெளியிலேகூட அப்படி ஒரு பெரியவர் சொன்னதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அதையே நண்பர் இராமமூர்த்தி அவர்களும் சொன்னார்கள். எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் என்ன சொல்வார்களோ எனக்குத் தெரியவில்லை. எங்களுடைய கட்சியின் கொள்கை, மத்திய அரசாங்கத்தின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டு இந்த மாநிலத்தில் தொழிற்சாலைகள் இருக்க வேண்டுமென்பது எங்கள் கொள்கை அல்ல. அது காங்கிரஸ் கட்சியின் கொள்கையாக வேண்டுமானால் இருக்கலாம். எந்தத் தொழிற்சாலையாக இருந்தாலும் எங்களுக்குக் கட்டுப்பாட்டு இருக்கவேண்டும். காங்கிரஸ் கட்சியின் வாதத்தை நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை. சேலத்திலே மத்திய சர்க்கார் 100 கோடி ரூபாய் முதலீடு செய்தாலும்கூட, நாங்களும் கொஞ்சமாவது அதிலே போடுவோம், அதனுடைய நடைமுறையிலே எங்களுக்குப் பங்கு வேண்டுமென்று வலியுறுத்துகின்ற கொள்கைதான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கொள்கை. மத்திய சர்க்கார் இங்கு வரவேண்டுமென்பது எங்கள் கொள்கை அல்ல. ஒருவேளை, பார்த்தீர்களா, யார் பக்கமோ நீங்கள் இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள், அவர்கள் உங்கள் மாநிலத்திலே தொடங்கவில்லையே என்று கேட்பது சுவையாக இருந்து கேட்டார்களோ என்னவோ எனக்குத் தெரியாது. எங்களைப் பொறுத்தவரையில் அதில் கொஞ்சமும் சுவையில்லை. நாங்கள் தொடங்க வேண்டுமென்பதைத்தான் விரும்புகிறோம்.

ஆனால் தொடங்குவதில் மத்திய அரசாங்கத்தின் கொள்கை தடைக் கல்லாக, இடையூறாக இருக்கிறது. மாநில அரசாங்கத்திற்குக் கட்டுப்பாடு விதிக்கிறது. ஒரு மாநிலத்திற்குரிய வளர்ச்சியில் மத்திய சர்க்காரின் குறுக்கீடு இருக்கிறது என்பதுதான் அரசாங்கத்தின் தத்துவம், கொள்கை ஆகும்.

1970 மார்ச் 20]

[திரு. செ. மாதவன்]

இதற்கு நாங்கள் தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வருகிறோம். நாளையதினம் டெல்லியிலே, மீண்டும் முதலமைச்சரவர்கள் வலியுறுத்தப் போகிறார்கள், திருப்பித் திருப்பிச் சொல்கிறீர்களே பயன் கிடைத்ததா என்றால், பயன் கிடைத்தது என்பதைக் கனம் உறுப்பினர் திரு. இராமமூர்த்தி அவர்கள் வாசித்துக் காட்டினார்கள். யார் வேண்டுமானாலும் தொடங்கலாம் என்று மத்திய சர்க்கார் அனுமதி கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்று மகிழ்ச்சியோடு சொன்னார்கள் நானும் அதற்கு மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன். நானும் முதலமைச்சரவர்களும், தொழிலமைச்சர டெல்லியில் சந்தித்தபொழுது நாங்கள் சொன்ன கருத்துக்களை முழுவதையும் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் அவர்கள் விரும்பிய தொழிற்சாலைகளைத் துவங்குவதற்கு உரிமை தரவேண்டுமென்பதே திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கொள்கை. ஆனால் வெளிநாட்டுச் செலாவணி, மூலப்பொருள்கள் பற்றாக்குறை ஆகியவற்றை பற்றி தேசிய அபிவிருத்தி மன்றத்திலே, என்.டி.சி-யிலே அங்கேதான் பரிசீலிக்க வேண்டும். மத்திய அரசாங்கம் தன்னிடத்திலே, அனுமதி கொடுக்கக்கூடிய குழு ஒன்றை, 'கிசென்லிங் கமிட்டி' என்ற கடிவாளத்தை வைத்துக் கொண்டு செய்வதை இந்த மாநில அரசு ஒருக்காலும் ஏற்காது என்பதை நாம் தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வருகிறோம்.

இதிலே ஓரளவுக்கு வெற்றிபெற்றுவிட்டோம். இன்றைக்கு அறிவித்திருக்கக்கூடிய கொள்கைகூட மகிழ்ச்சியைத் தரக்கூடிய அளவில் இருந்தாலும், அதற்குப் பின்னாலே போட்டிருக்கக்கூடிய ப்ரொவிஸோஸ் அண்டு கண்டிஷன்ஸ், அவைகளைப் படித்துப் பார்த்தால், அனுமதி கொடுக்கவும் கொடுப்போம், நாமும் கொஞ்சம் கட்டுப்பாடு வைத்துக்கொள்வோம் என்று சொல்வது போல் இருக்கிறது. அதுகூட தவறு. மாநிலங்களுக்குத்தான் தொழில் தொடங்கக்கூடிய முழுப்பொறுப்பும் இருக்க வேண்டும் என்று நாம் முழுமூச்சாக மத்திய அரசிடம் எடுத்துக் கூறி வருகிறோம். பெருத்த அளவுக்கு எல்லா மாநில அரசுகளும் நம்முடைய கருத்தை ஆதரிக்கின்றன. அப்படி ஆதரிக்கின்ற நிலை வளர்ந்து வருகிற காரணத்தினால், மத்திய அரசு நம் பக்கத்துக்கு வரும் என்ற சூழ்நிலை தமிழ் நாட்டில் இருக்கிறது. அந்தச் சூழ்நிலையை பயன்படுத்திக்கொண்டு தமிழ்நாடு அரசாங்கம் இன்னும் ஏராளமான தொழிற்சாலைகளைப் பல்துறைகளிலும் இந்த நாட்டில் தொடங்கும். இந்த நாட்டில் ஏழை பணக்காரர்கள் என்ற ஏற்றத்தாழ்வு இல்லாத அளவுக்கு தொழில் கொள்கை அமையவேண்டும். பல்துறைகளிலும் தொழிற்சாலைகள் துவங்கப்படவேண்டும். மொத்த பொருளாதார வளர்ச்சி ஏற்படவேண்டும் என்ற நம்பிக்கையை இந்த மன்றத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதே கருத்தைத்தான் வலியுறுத்தினார்கள் எல்லா தரப்பு மாண்புமிகு அங்கத்தினர்களெல்லாம் அவர்களுடைய கருத்துகளை அரசு ஏற்றுக்கொண்டு, அந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிற காரணத்தினால், அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் அவர்களுடைய வெட்டுப்பிரேணைகளை வற்புறுத்த மாட்டார்கள் என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும், அவர்கள் அப்படிச் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு எனது உரையை முடிக்கிறேன்.

(Thiru K. Vinayakam rose and the Hon. Speaker sounded the gong).

THIRU K. VINAYAKAM : Sir, I have got to withdraw my cut motion and therefore. . . .

[1970 மார்ச் 20]

MR. SPEAKER: 'Conditional withdrawal' கிடையாது.

THIRU K. VINAYAKAM: As the Hon. Speaker has pertinently pointed out, even at the risk of repetition, may I ask once again the Hon. Minister for Industry one thing? The Central Government has almost given you a green signal for the starting of Salem Steel Plant. I am sure of it. But supposing something happens. Let us assume for a moment, that for some reason, they do not include this in the Five Year Plan. What is your stand? You state it unequivocally here today whether you are prepared to risk it and take it in the State sector even though they do not give you permission?

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: இதே கேள்விக்கு நம்முடைய முதல் அமைச்சர் அவர்கள் இந்த மன்றத்தில் மிகத் தெளிவாக, திட்டவாட்டமாக பதில் சொன்னார்கள். நம்முடைய மாநிலத்தில் சேலம் உருக்காலை வரும் என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கு இருக்கிறது. திரு. வினாயகம் அவர்கள் குறிப்பிடும் அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலை ஏற்படாது என்பது எங்களுடைய நம்பிக்கை. எங்களுடைய நம்பிக்கையில் கனம் அங்கத்தினர் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லையென்றால், அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டால், 'எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களை அழைப்போம், மக்கள் மன்றத்திற்குச் செல்வோம், அவர்களுடைய தீர்ப்பை ஏற்போம்' என்று முதல் அமைச்சர் அவர்கள் உறுதி தந்திருக்கிறார்கள். எங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கிற காரணத்தினால் தான் நாங்கள் இன்றைக்கு வேலையைத் தொடங்கிவிட்டோம். சேலம் உருக்காலை வரும் என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கு இருக்கிறது.

நிதிக்கோரிக்கை எண் 20-க்கு வெட்டுத் தீர்மானங்கள் கொடுத்திருந்த திரு. இல. பலராமன், திரு. எம். சுரேந்திரன், திரு. டி. கோவிந்தராசன், திரு. ரா. கனகசபை, பாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே ஆகியோர்கள் அவர்களது இருப்பிடத்தில் இல்லாததால், அவர்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானங்கள் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டனவாக கருதப்பட்டன.

திரு. சோ. அழகர்சாமி: திரு. சுப்பராஜா ஆகியோர்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானங்கள், பேரவையின் அனுமதியுடன், திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டன.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி—

“நிதிக்கோரிக்கை எண் 20—தொழில்கள் என்ற தலைப்பின்கீழ் ரூ. 3,35,00,400-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்படவேண்டும்.”

நிதிக்கோரிக்கை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டு, கோரிய தொகை வழங்கப்பட்டது.

மானியக் கோரிக்கை எண் 40-க்கு வெட்டுத் தீர்மானங்கள் கொடுத்திருந்த டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே அவர்கள் இருப்பிடத்தில் இல்லாததால் அவருடைய வெட்டுத் தீர்மானம் திரும்பப்பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டதாகக் கருதப்பட்டது.

THIRU K. VINAYAKAM: In view of the self-confidence expressed by the Hon. Minister and in view of his assurance, I do not press my cut motion.

1970 மார்ச் 20]

திரு. கே. வினாயகம் அவர்களின் வெட்டுத் தீர்மானம் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

திரு. எம். பூபதி, திரு. சோ. அழகர்சாமி ஆகியோர்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானங்களும் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளப் பட்டன.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி—

“நிதிக் கோரிக்கை எண் 40—தொழில் வளர்ச்சிக்கான மூலதனச் செலவு என்ற தலைப்பின்கீழ் ரூ. 8,70,38,700-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்படவேண்டும்.”

நிதிக் கோரிக்கை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டு, கோரிய தொகை வழங்கப்பட்டது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: பேரவையின் நிகழ்ச்சிகள் இன்று இந்த அளவோடு முடிவுற்றன. நாளைக் காலை 9 மணிக்கு மீண்டும் பேரவை கூடும்.

பி.ப.
1-55

பின்னர் பேரவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

(8) பேரவையின் முன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. Statutory Rules and Orders.

‘Nil’

B. Reports, Notifications and Other Papers.

@ 75. Policy note on the Demand No. XVIII—Animal Husbandry 1970-71 (Tamil).

@ 76. Policy note on Dairy Development Department 1970-71 (Tamil).

@ 77. Speech on Demand No. 3—General Sales Tax and other Taxes and Duties Administration (English).

+ 78. Speech on Demand No. 3—General Sales Tax and Other Taxes and Duties—Administration (Tamil).

79. Report of the Committee on Estimates on the action taken by the Government on the recommendations of the Committee contained in the Report on Women's Welfare Department (Thirteenth Report).

+ Placed on the Table of the House on 18th March 1970

@ Despatched to Members on 17th March 1970.